

Tập truyện ngắn của Lê Thanh Hải

Mục Lục

- 1. Siêu thoát**
- 2. Mưa**
- 3. Quê Mẹ**
- 4. Kẻ Xa Lạ**
- 4. Cơn Mơ Trong Tuyết**

Lê Thanh Hải

Siêu Thoát

Gã là kẻ hãnh tiến, mà nhiều người còn cho là kiêu ngạo. Kiêu cũng đúng thôi vì tuổi trẻ của gã đầy thành công. Từ bé đã thông minh, là thần đồng của cả họ; cấp ba liên tục xếp nhất lớp chuyên ngữ; tốt nghiệp đại học được nhận ngay vào công ty nước ngoài. Mọi sự cứ như vậy cho đến khi công ty chọn gã là người duy nhất sang Anh hai năm tu nghiệp.

- Em phải lấy chồng. Bố mẹ đã quyết định vậy. Gia đình anh Huy đã sang đặt lễ. - Một đêm tháng ba, Hà - người yêu từ thời đại học gọi điện sang thông báo. Gã choáng váng, lạc lõng. Thăng Huy ? Chỉ hết lớp mười. Sang Đức bán thuốc lậu. Có ít tiền chạy được quả Pass 51 [1]. Về Việt Nam tiêu tiền như nước. Thế là đủ để làm hài lòng hai ông bà kĩ sư và một cô kĩ sư trẻ vừa ra trường sao. Còn gã ? Tốt nghiệp hạng ưu. Tu nghiệp nước ngoài. Sắp có bằng master về văn hóa Anh. Chả sơ mũi gì sắt. Chán nản. Gã tung hê tất cả, trở về Việt Nam trước hạn bảo vệ. Nhưng không còn thay đổi được gì nữa. Một tháng lương chuyên viên của gã dù thuộc loại cao ở nhà cũng chỉ vồn vện có hai trăm đô. Chưa bằng một ngày chạy hàng của thằng Huy theo như lời nó kể.

+ + +

Ngày cưới của Hà cũng là hôm gã gom hết tiền dành dụm được sau chuyến đi Anh, tiền lương tháng, cùng tiền bán chiếc Dream để nộp cho hội dịch vụ, làm giấy tờ sang Nga. Lần quay lại châu Âu này của gã không còn sự háo hức tìm hiểu mà chỉ tuyền một lòng hăm hở kiếm tiền.

Thực tế không bao giờ giống lời kể hay lời đồn đại. Cái lạnh hanh hanh của hòn đảo Anh không thể nào so được với cái rét khủng khiếp tháng Giêng của Nga. Những chiếc vỏ hộp các tông trải ngổn ngang dưới đất và đắp kín trên người không thể nào che hết được cơn lạnh quái ác hàng đêm tự do hoành hành dọc hành lang ộp [2]. Gã hầu như không biết đến khí trời vì suốt ngày đêm chui rúc trong cái tòa nhà ẩm ướt chật chội này. Không dám bước ra khỏi cửa quá mười bước vì là sẽ gặp ngay chiếc xe thùng cảnh sát đậu sẵn, chờ hốt đi.

Vốn dân trí thức, gã rất ham đọc, ham học hỏi. Từ khi chui vào cái ổ chuột này gã chỉ còn biết tìm hiểu và tưởng tượng ra cái thế giới ngoài kia qua những mẩu tin ngắn trên tờ Vạn Sự [3] mà thỉnh thoảng các chủ phòng lại vất cho. Với cái tính mặc cảm và ngăn cách, gã không biết chuyện trò cùng ai. Gã không hề giống những người chung quanh. Khuôn mặt hiền lành của gã làm cho nhiều chủ phòng [4] tin cậy, nhưng cũng chỉ được đến thế. Lối nói chuyện thẳng thắn mà nhiều người cho là khoe khoang của gã chỉ tổ tìm thêm thù chứ không kết được bạn. Ở bên này người ta chỉ lo kiếm tiền và so tiền với nhau, không có thời gian để đo trí não, nói gì đến thương hại kẻ sĩ.

Sống hết mùa đông, gã đã thuộc hết những chỗ thùng trên trần nhà và từng vết bẩn trên tường hành lang. Nghe lời rủ của đám bạn quen mà hàng đêm vẫn ngủ cạnh, gã đem hết số tiền kiếm được góp vào để cả bọn đi tiếp sang Ba Lan. Nghe bảo là dễ kiếm sống hơn.

Suốt mùa hè năm ấy, hàng hóa trên sân [5] bỗng chạy ầm ầm. Mỗi ngày gã kéo được cả chục xe đẩy ắp nào giầy, nào áo phông và đủ các chủng loại hàng có trên sân. Có được ít tiền, gã mua ngay một bộ máy tính để nối vào Internet. Thật là một sự lạ lùng ở những kẻ chuyên nghề cừu vạn như gã.

- Mày mua máy về để làm gì ? Tiền ấy không để mà đi chơi phò có phải sướng hơn không ? - Lũ bạn ở chung nói trên mâm rượu.

- Vô học như chúng mày thì biết gì ? Tao đếch thèm bàn với bọn như chúng mày. - Gã đập thẳng vào mặt bọn bạn.

Hôm ấy suýt nữa thì đánh nhau to. Sau đấy thì chả thằng cừu vạ nào muốn kéo xe cùng với gã nữa. Gã lủi thủi ngồi ở một góc sân, thỉnh thoảng lại đọc ngẫu nhiên những tờ báo mà người ta vứt đi.

Không chỉ đám cừu vạ xa lánh gã, mà các chủ quầy cũng thôi dần trò chuyện.

Trong câu chuyện lúc nào gã cũng phải chứng tỏ là gã hơn, gã giỏi, điều mà dễ làm cho người Việt ở đây khó chịu nhất. Kể cũng tội. Đấy không phải là lỗi của gã. Chỉ vì gã học quá giỏi tiếng Anh và quá nhiễm lối cư xử của nền văn hóa Anh Mỹ. Hàng ngày, với chiếc máy tính nối vào mạng Internet, gã đọc cả chục trang những thứ tư tưởng mới lạ. Điều ấy mà đem ra bàn chuyện với cái cộng đồng người Việt khép kín ở đây thì quả là không hợp.

- Thằng hâm ấy mà, thời gian đâu mà nghe nó nói. - một anh phó tiến sĩ bán hàng trên sân nhận xét.

- Lão ấy thuộc loại có học, chỉ mỗi tội hơi điên và khinh người. - Chị X, trước là giáo viên, nói nhẹ nhàng hơn.

- Nó là cái đỉnh gì mà dám khinh tở. Cứ cậ biết tiếng Anh và đọc nhiều trên Internet là đủ sao ? Như tớ đây chưa cần tốt nghiệp đại học vẫn có xe đi và nhà riêng để ở, trị giá hàng nghìn tờ, thêm cả một con vợ sinh viên ngoan ngoãn vừa cầu ở Việt Nam sang nữa. - Cậu sinh viên sang đây từ mười năm trước tức giận.

- Thằng ấy phản động. - Một chú tự giới thiệu là có chân trong sứ quán phán chắc như đinh đóng cột.

Mùa đông sắp đến, nghe ngóng xung quanh, gã xin vào làm việc cho một quán cộng [6] tại Vác [7]. Với số tiền lương ổn định và giấy tờ bảo đảm, gã không ngần ngại thuê ngay một căn hộ để ở riêng, bất chấp những lời dèm pha, dè bĩu của thiên hạ. Thế giới của gã nằm ở một nơi nào ấy mà cái thực tại chỉ là một kiếp tạm bợ để thử thách sự chịu đựng của con người.

Và gã lại yêu. Thật kì lạ là gã lại yêu trong lúc này, không hề dự tính trước như mỗi tình đầu. Gã yêu một em sinh viên mà tối nào cũng vào IRC để chat [8]. Hôm nào đi làm về gã cũng bật ngay máy lên ngồi đợi. Cứ đến nửa đêm mà cô bé vẫn chưa vào mạng là gã nôn nóng, bồn chồn. Và không phải đêm nào Thủy - tên cô sinh viên - cũng vào được. Vì phải bận học hoặc hệ thống mạng không cho phép nối thêm máy khi đã đủ số giới hạn. Những đêm ấy gã chỉ còn biết buồn bực uống cạn chai bia vốn đủ để làm cho một kẻ không biết uống như gã say choáng váng.

Chỉ vậy thôi, nhưng không hiểu sao bố mẹ cô bé lại nổi giận tam bành khi biết chuyện. Họ cũng chính là chủ của cái quán mà gã làm thuê. Bà mẹ không chỉ mắng nhiếc con mình mà còn xía xối chửi rủa gã ngay giữa quán. Nào là dụ dỗ trẻ con. Xong lại đến thứ cút trâu mà dám đòi với hoa nhài. Cái tính sĩ diện của thằng trí thức trong gã không cho phép chịu đựng nhiều hơn. Gã tự xin nghỉ việc.

Trời đông lạnh giá, biết đi đâu tìm việc làm. Gã lang thang các quán xin việc nhưng đến nơi nào cũng gặp những người đã không thích gã từ trước. Cũng chỉ tại cái thói tự kiêu và khinh người mà mọi người vẫn nhận xét về gã. Tiền để dành vốn không có bao nhiêu càng cạn dần vì bao thứ chi, nhất là tiền nhà và Internet.

Hôm đến dự lễ đón năm mới ở sứ quán gã lại được tận mắt chứng kiến em Thủy đang nép sát trong vòng tay của một thằng đàn ông khác. Đêm ấy gã say không còn biết trời đất gì nữa, nôn mửa đầy ở chỗ vui chơi, kéo đổ bàn, làm những chiếc vỏ bia chảy lênh láng.

Khi gã hơi tỉnh và tự đứng dậy thất thểu lê về nhà thì cũng chẳng có ai thềm chú ý đến, kể cả cô bé nọ. Với họ gã chỉ là một con số không mà thôi, một lão cừu vạ hết tiền. Kéo sụp mũ len trùm đầu, rút cổ và vai vào sâu trong chiếc áo khoác, gã lủi thủi cuốc bộ trên đường. Trời lạnh như cắt. Tuyết rơi hạt nhỏ li ti trải mỏng trên nền đất. Vết chân của gã mau chóng bị xóa mất trong cơn mưa. Tuyết, mưa, gió, sương trộn lẫn với nhau chui vào cổ áo, lạnh lùng xâm chiếm thẳng đàn ông khốn khổ.

Gã đi lâu lắm, có lẽ là lần lâu nhất trong cuộc đời. Gã đi từ lúc tuyết rơi cho đến khi trời sáng tỏ, ánh nắng yếu ớt biến tuyết và cát phủ thành những đống bùn lầy lội trôi

sụt trên đường. Những chỗ không trải cát tạo nên các rãnh băng trơn trượt, chỉ chờ quật ngã người qua đường. Đầu nóng sốt, gã đi bừa sang ngã tư, không thèm chú ý đến những chiếc xe vì gã mà phải phanh gấp và trôi tuột sang vệ đường, va vào dẫy cột chống trong tiếng chửi rủa của người lái xe.

Người nóng rực, đầu quay cuồng, tay chân rã rời, gã lao đảo vào phòng, với tay theo thói quen bật máy tính, rồi ngã vật xuống giường với nguyên giày mũ áo khoác.

Nước, cùng cát bắn trên quần áo và giày chầy ướt sũng chần đệm tận xuống đất.

Cơ say bia, trận mưa tuyết, cái lạnh suốt buổi đêm không ngủ, cùng nỗi đau thất tình, sự tuyệt vọng trước cái bạc bẽo của cuộc sống không lối thoát và cái mệt nhọc của nhiều đêm mất ngủ đã cùng nhau ập đến hạ gục gã.

Chiếc máy tính được khởi động từ nãy đã tự động nối vào Internet, nhấp nháy màn hình, liên lạc với hàng trăm chiếc máy khác trong hệ thống IRC. Những lời chào hỏi, các câu truyện trò lần lượt chạy dọc trên ô cửa sổ chương trình.

Nhìn thấy Nick của gã, những người quen trên nét đều chào nhưng gã không hề đáp lại vì đã nằm lịm suốt ba ngày liền. Trong cơn mơ có lúc gã thấy mình thoát ra khỏi thân xác, bay lượn quanh phòng, nhìn xuống cái hình hài khốn khổ đang lùng nhùng trong một đồng vại ướt sũng. Có đôi lúc gã tỉnh táo, cảm thấy đói bụng nhưng không còn đủ sức để nâng người dậy vào bếp tìm thức ăn. Mà cũng chả còn gì trong ấy để ăn, ngoài vài thìa dầu cuối cùng còn sót lại trên cái chảo bẩn đặt trên bếp là thứ dụng cụ nấu nướng duy nhất có trong nhà, cùng một ít nước súp loãng trong cái bát ô tô còn sót lại từ gói mì ăn liền duy nhất gã nấu và không húp hết trước khi đến chỗ vui chơi mừng năm mới.

Đến hôm thứ năm thì gã đã quá yếu. Miệng rất bỏng vì thiếu nước. Bụng khô khốc.

Gã bỗng muốn sống vô cùng nhưng không còn đủ sức đứng dậy được nữa. Thịnh thoảng trong cơn mơ gã đến ngồi bên bàn máy tính. Có vài lần gã thấy Thủy vào đấy.

- Anh đấy hả ? Em đây...

- Anh có khỏe không ? Sao không trả lời em ?...

- Sao anh ở trong này mãi thế ? Sao không nói gì cả ?...

Gã rất muốn trả lời nhưng không thể được. Thân xác vẫn nằm bất động trên giường. Hai tuần sau hàng xóm bắt đầu nhận thấy mùi khó ngửi trong hành lang. Phát hiện được nơi bốc mùi, họ gọi ban quản trị nhà đến phá cửa và phát hiện được một xác chết da vàng nằm trên giường. Người đầu tiên vào phòng vẫn còn thấy những dòng chữ bằng một thứ tiếng nước ngoài chạy dọc màn hình. Ngay sau đấy bỗng một bóng trắng từ trần nhà chui tuột vào trong chiếc bóng đèn hình, và màn hình thu nhỏ lại dần cho đến khi chỉ còn một điểm sáng ở giữa, rồi tắt ngấm.

Trong lá thư mà gã viết tháng trước, và vẫn chưa gửi về nhà có một đoạn, không hiểu là thơ hay văn:

Mùa đông Ba Lan tuyết rơi đầy bùn lầy quanh góc phố

Em đi em đi

Từng cơn gió rét buốt xua em về

Một mình lang thang, vết chân buồn nằm vùi trong mưa tuyết

Tự biết ngày sau cuộc đời này rồi sẽ về đâu

Em ơi Ba lan lúc tuyết tan là mùa xuân đến

Em ơi Ba lan mùa tuyết tan nắng trên đồi thông

Em ơi Ba lan tuyết mưa gió sương che mất đường về

Em ơi Ba lan còn nhớ còn quên một chút mùa đông.

Lê Thanh Hải - Warszawa - Ba Lan

Mưa

1. Warszawa

Một ngày tháng sáu. Trời mưa rả rích suốt từ sáng sớm. Trong căn phòng nhỏ có một gã trai nằm vắt chéo giữa đồng gối chần bẽ bộn. Điều thuốc thơm cháy ngoằn ngoèo cổ thoát ra khỏi căn phòng chật chội bằng cách biến thành những dải khói mỏng len qua khe cửa sổ đang mở hé. Đường phố cứ ồn lên một lúc rồi lại vắng lặng đi vì đèn đỏ đã chặn bớt chúng lại.

"Đừng quên em ơi, những ngày bên nhau. Đừng quên em ơi, những ngày xa nhau..." Giọng hát tha thiết của Ngọc Tân từ hệ thống loa đặt quanh phòng làm cho gã đỡ người ra, vô hại.

Quên cái gì ? Nhớ cái gì ? Gã, một kẻ tha phương, trong đầu chỉ toàn những con số và những từ ngữ Ba Lan rời rạc vô nghĩa, còn chỗ đâu mà suy nghĩ cơ chứ. Vừa đi học, vừa lên sân kiếm tiền, có lúc, gã cảm thấy cuộc đời mình thật vô vị. Nhưng biết làm sao được.

Hôm nay trời mưa. Chán đời. Gã chẳng thèm lên sân nữa. Gã nằm nhà suốt từ sáng sớm, châm thuốc liên tục, ra sức tàn phá hai cái lá phổi khốn khổ vốn đã phải chịu quá nhiều khói thuốc.

2. Hà Nội

Cái mưa phùn ở Hà Nội thật là quái ác. Cứ rả rích, rả rích đục khoét trong lòng người ta.

Gã nhớ một lần gã phải đi bộ từ sân bay quân sự Gia Lâm ra đường cái lớn để đón xe về Hà Nội. Để cho gần, gã nhắm hướng, cắt chéo đường bằng, sang phía bên kia. Mặt đường trơn trượt dưới cơn mưa. Một chiếc máy bay vận tải chòng chành bám đất rồi lướt qua mặt gã. Bụi mưa từ trên trời hay từ dưới đất không hiểu hắt hết vào cái thân gầy gò nhỏ bé ướt sũng.

Lần này cũng vậy, ngồi ở Hồ Gươm Xanh nhìn xuống mặt hồ lăn tăn với những hạt mưa phùn, gã co người lại vì lạnh trong tiếng hát của cô ca sĩ:

"Tháng Sáu trời mưa, mưa ướt đầm vai em"

3. Paris

Gã đã từng vác ba lô đi du lịch khắp châu Âu, và Paris là nơi mà gã thường hay đến nhất. Từ Warszawa, mua một chiếc vé Wastel, loại vé tháng tàu hỏa dành cho thanh niên, gã nằm một mạch sang tận Paris. Nơi đây đối với gã quá quen thuộc, nhất là cái quán Karaoke này. Cô chủ quán còn tưởng gã là dân Paris.

Em ơi. Chỉ có hè anh mới gom góp được đủ tiền để sang đây "ăn chơi" vài ngày thôi.

Gã nhớ cái quán này, nhớ những người hâm mộ hân hoan mà chốc lát nữa thôi sẽ xuất hiện. Cô chủ quán đang tíu tít gọi điện cho họ kìa, không quên vẫy tay gọi anh bồi đem ra cho gã một li cà phê đá không đường, đúng như gã thích. Nếu là buổi sáng thì cô ấy sẽ bưng ra cho gã một cốc bạc xỉu nóng, một phần ba cái bánh mì ba gét và hai quả trứng gà ốp la cháy dưới sống trên, cũng đúng như gã thích. Còn nếu là buổi chiều như giờ này thì ...

- Trời ơi, cưng của chị sao ốm dữ dzậy nè ? Ăn đi cho nóng cưng. - Bà chủ quán Huế bên cạnh, cũng là một trong số những người hâm mộ gã, bưng sang một tô bún bò Huế với một đĩa rau to tổ chẳng. Cũng đúng kiểu gã thích, như thường lệ.

Cái quán karaoke này, có khoảng 70 chỗ, là nơi để gã trốn những cơn mưa chiều buồn tui, cô đơn của Paris. Ai muốn bị tra tấn bằng nhạc thì cứ việc đến đây. Thịnh thoảng chủ quán lại mời ca sĩ chuyên nghiệp đến hát để bán cà phê. Với những ca sĩ hạng hai như gã thì họ bao ăn uống thoải mái cùng với phòng ngủ ngay trên lầu. Gã hát những bài nhạc sến mùi lăm. Cứ cất giọng lần nào là các bà các chị sụt sịt lần ấy:

"Đời tôi, vẫn nốt nhạc cung đàn
Đời tôi, vẫn nghệ sĩ lang thang..."

4. Huế

Tiếng mưa rơi trên sông Hương nghe buồn lắm. Gã nằm trong lòng thuyền lắng nghe cái tiếng đồm độp của giọt nước mưa đập vào mặt nước, vào chiếc mái lá của con thuyền nằm lơ lửng trên sông. Cô gái Huế ngồi trên lưng gã xoa xoa, bóp bóp. Gần đây là vài chiếc thuyền tương tự chở mấy thằng bạn gã. Tiếng cười rúc rích, tiếng tắm quất, tiếng rên rỉ trộn lẫn với tiếng mưa làm thành một thứ âm thanh hỗn tạp giống như là đồng vỏ trứng vịt lộn mà gã vừa ăn xong vút đặng kia. Tự nhiên gã thấy thèm tiếp một đĩa bánh bột lọc bọc tôm và một tô cháo hến. Và cũng thật bất ngờ, gã bỗng thấy bài hát của Bảo Yến mà gã thường ghét cay đắng bây giờ lại hay thế:

"Trời mưa, mưa trên phố Huế..."

5. Barcelona

Cung vua nằm trên một ngọn đồi cao, nhìn xuống thành phố phía dưới. Dưới cơn mưa, cả Barcelona mịt mờ trong làn sương mỏng. Đứng suốt mấy tiếng đồng hồ trong cái chòi canh, gã nhìn không rời mắt xuống cái thành phố trong mưa. Trong đầu gã bất chợt lóe lên một tia tham vọng muốn làm giàu, muốn kiếm tiền bất kể thủ đoạn để xây cho mình một toà lâu đài còn to hơn cái này. Bất ngờ, gã gạt chống chiếc mô tô thuê, rồ ga, phóng bạt mạng trên đường đồi trơn trượt dưới cơn mưa to. Nước bắn tung tóe sang hai bên bánh xe. Kim đồng hồ tốc độ có đoạn chỉ 160. Hai cái loa nhỏ trong tai gã gào lên:

"Một người mãi đi tìm nơi chân mây cuối trời. Trói con tim khờ dại..."

Hai chiếc mô tô cảnh sát bật đèn đuổi phía sau cắt đứt dòng suy nghĩ của gã. Việt Nam. Sống ở Ba Lan. Sinh viên. Nghèo. Chán đời. Mấy chữ La Tinh ú ớ cùng với nụ cười ma quái hưởng sang cô cảnh sát xinh đẹp đã cứu gã thoát khỏi cái giấy phạt hai trăm đô, lại còn hẹn được cô ta tối nay đi đua xe Formula 5 nữa chứ.

6. Đà Lạt

Người cho ta sức khoẻ, ta sẽ cho người niềm hạnh phúc. Đây là nghĩa của câu tiếng La Tinh mà những người trí thức Sài Gòn cũ đặt từ những chữ cái từ cái tên này lấy làm chữ cái đầu tiên cho những từ La Tinh. Một số người sính ngoại cứ tưởng đây là xuất xứ của chữ này. Thật ra theo tiếng địa phương thì Đa nghĩa là hồ, còn Lát là tên của bộ tộc miền núi xưa sống tại đây. Đa Lát là cái hồ của dân tộc Lát, mà người Sài Gòn vốn hay biến chế đã đọc thành Đà Lạt cho thuận miệng.

Những người chưa yêu phải lên Đà Lạt để biết yêu. Còn người đã yêu rồi thì lên Đà Lạt để nhớ lại tình yêu. Vì cái truyền thuyết này mà người ta thường đi Đà Lạt có đôi. Kẻ chưa yêu lên đây để tỏ tình, người đã yêu lên đây để hâm nóng tình yêu. Vì vậy mà cái nỗi buồn của một kẻ cô đơn đi trong mưa sẽ rất là vô tận, cũng như nước của các hồ tại đây vậy.

7. Budapest

Gã đã đến đây nhiều lần nhưng chưa bao giờ được chứng kiến một trận mưa nào trên phố, trừ lần đi hồ Balaton chơi wind surfing. Trời đang lặng yên bỗng mây đen từ đâu kéo đến ầm ầm. Sóng gió nổi lên ở giữa cái hồ mà chu vi có đến trăm cây số, đánh tạt hẳn vào một góc. Buông tay thả chiếc buồm nằm sóng soài trên mặt nước, gã nhảy xuống vừa bơi vừa kéo chiếc ván trượt vào bờ. Bộ quần áo bằng vải nilon xốp nâng gã lên giúp đỡ mất sức, trong khi đám vải buồm chập chờn trên sóng lại cứ cố kéo ghì gã lại. Cũng may, một chiếc thuyền cứu hộ xuất hiện. Buộc chiếc ván lướt vào đuôi thuyền, gã vào trong khoang ngồi uống một hớp rượu mạnh cho ấm người. Thật bất ngờ, người trên thuyền là một ông Việt Nam bỏ vợ lưu lạc sang đây. Họ bắt thân với nhau rất nhanh vì đều là hai kẻ lang bạt. Bạn bè cùng lớp ngày xưa đã từng

đặt tên cho gã là kẻ "cù bất cù bơ".

Con gái lớn của ông kia cũng bằng tuổi hẳn. Biết hai tuần nữa gã sẽ về Việt Nam, ông ta cuống quýt đưa hẳn vào thành phố chọn quà gửi về cho con. Đứng trên sân ga, ông cứ tần ngần không muốn xa gã cứ như gã là con gái của ông vậy. Nhà ga thông báo tàu chạy. Ông già buột miệng:

- Con đi nhé.

Thò đầu ra cửa sổ, gã lặng lẽ dán mắt vào hình bóng của ông đang bé dần đi đến mất hẳn. Trời không mưa nhưng sao hình ảnh ông già tần ngần đứng trên sân ga ngóng mãi theo con tàu cứ nhòa đi trong mắt. Cô bé Diễm Liên đã vậy lại cứ thì thầm vào tai gã:

"Cơn mưa phùn bay qua thành phố nhỏ. Hàng cây dạt đổ rụng hoa tàn úa..."

8. Sài Gòn

Mưa Sài Gòn thật lạ. Lúc ẩn, lúc hiện. Gã ngồi trú mưa trên yên chiếc Viva dưới hiên nhà, nhớ lại những ngày còn đi học. Lúc ấy Sài Gòn còn chưa có nhiều xe máy như bây giờ. Gã và Nàng, hai người đạp hai chiếc xe bên nhau đi dưới mưa. Tình yêu tuổi học trò thật đẹp. Có lúc gã đặt tay lên tay Nàng. Có lúc Nàng lại đặt tay lên tay gã. Hai chiếc xe đạp chậm chậm chạy dọc Nguyễn Du, thả dốc Đồng Khởi, quay lại Bến Thành, rồi thẳng đường Trần Hưng Đạo, xong lại ngược về Nguyễn Trãi. Đi từ lúc mưa lắt rắc cho đến khi quần áo khô hết mới chịu về. Có lẽ gã bắt đầu biết lãng mạn cũng là từ lúc ấy, cái thuở còn dại khờ ấy.

Lần nào về Sài Gòn gã cũng tìm một cái quán cà phê nào còn bày ghế gỗ để ngồi nhìn từng giọt cà phê rơi chậm chậm xuống chiếc cốc thủy tinh, lắng nghe cái chất giọng mộc mạc của Ngọc Lễ:

"Sáng nay cà phê một mình
Sài Gòn chợt mưa chợt mưa"

9. Helsinki

Trời mưa ướt đẫm. Con tàu rung mình tăng ga tránh xa mấy cái lớp xe cũ kĩ treo dọc bức tường bê tông. Hai anh thủy thủ Ba Lan nhíp nhàng tháo dây buộc neo vào cầu cảng. Họ nói với nhau:

"Helsinki khóc tiễn chúng ta"

Không biết là Helsinki khóc hay gã đang khóc. Hoặc giả có khi là nước mưa bắt tóc tràn vào mặt, đổ xuống lưới mặt chát. Bất chấp những dòng nước mưa lạnh buốt chảy ròng ròng xuống cổ, gã vẫn cứ cứng đầu đứng lặng yên trên bong tàu.

Một đôi tình nhân chia tay nhau. Anh thanh niên đứng cạnh đấy, người sưng nước, gào lên mất câu tiễn biệt. Cô bạn trên bờ cũng đáp lại, run rẩy giữ chiếc dù gãy gập vì gió che bớt những hạt mưa buốt giá hát vào mặt đau rát. Tàu đã đi ra đến cửa biển, họ vẫn gọi nhau, hai chiếc khăn trắng vẫn vầy vầy. Tiếng cô gái cứ bé dần, bé dần đi như tiếng kêu của những cặp hải âu đang bay chập chờn trong mưa.

Tạm biệt em. Tạm biệt Helsinki, đưa con gái cưng của thần biển Bal-tích. Bài hát từ cái headphone ru gã ngủ ngon lành trong lớp đệm êm trên chiếc tàu chòng chành ngày càng mạnh vì đã bắt đầu ra đến biển lớn:

"Thành phố này thành phố mưa bay như mãi mãi..."

10. Mưa lòng

Tiếng chuông điện thoại kéo giật gã về với thực tại. Gã ngơ ngác như người mất hồn trả lời bằng quơ những câu hỏi của đầu kia.

Ở bên này cuộc sống vật chất quá, người ta ít có thời gian để nghĩ cho bản thân.

Người ta không có thời gian để mơ mộng. Người ta không có thời gian để nhớ. Người ta không có thời gian để tiếc về cái đã mất. Gã sống như một chiếc bóng không quá khứ, không tương lai. Trận mưa ngoài trời đã dứt, nhưng cơn mưa lòng trong gã vẫn

cứ dai dẳng:

"Tôi hay nhớ về quê nhà vào buổi chiều. Nhất là, những buổi chiều mưa rơi..."

Quê Mẹ

1.

Chiếc máy bay Boeing 767 chui ra khỏi đám mây trắng, từ từ đáp nhẹ xuống đường băng sân bay Tân Sơn Nhất. Cái nóng hầm hập của buổi trưa hè không làm giảm bớt được nỗi háo hức chờ đợi của những người đi đón. Họ xôn xao bàn tán, chen lấn giành chỗ đứng gần cái hàng rào thấp ngăn trước cửa ra, để được là người đầu tiên trong gia đình nhìn thấy người thân xuất hiện sau cánh cửa kính.

Xách cái túi du lịch cũ kỹ với chiếc ba lô nhỏ khoác hờ trên vai, một chàng trai trạc hăm lăm lững thững bước ra đường, để lại sau lưng những cặp mắt tò mò trong đám đông người đi đón chuyển bay từ Amsterdam đến.

- Anh về đâu vậy ? - Cậu tài xế trẻ nổ máy chiếc xe Toyota rồi quay lại hỏi Hùng.

- Tôi khách sạn đi.

Hùng trả lời không chút suy nghĩ. Có còn người thân nào ở đây đâu mà về. Nếu có thì đã gọi điện cho người ta ra đón rồi. Khẽ mỉm cười, Hùng nghĩ thầm, khùng thật, về tới Việt Nam rồi mà vẫn chưa biết được là để làm gì.

Bạn bè ở sở làm đặt tên cho Hùng là "Violon", tại tính anh lúc nóng lúc lạnh giống y như là cây đàn violon. Trong những lúc bốc đồng, Hùng sẵn sàng làm ngay ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu. Chuyển đi về Việt Nam lần này cũng vậy. Xem cuốn băng Thúy Nga Paris Mùa Xuân Nào Ta Về, thấy ông nhà văn chê mình không biết điều bì, tam cúc, tiểu thuyết lùa đào là cái gì, Hùng nổi máu anh hùng đi xin visa rồi mua vé máy bay về Việt Nam chơi hai tuần cho biết.

- Tối rồi anh Hai. Khách sạn Cửu Long này mới sửa lại đó.

Phòng Hùng thuê nằm hướng ra bờ sông Sài Gòn. Anh mở cửa sổ nhìn xuống bến Bạch Đằng. Xe cộ ồn ào, tiếng người cười nói huyền ảo làm anh nhớ tới kỷ ức thời trẻ thơ.

Nhà Hùng xưa ở khu cư xá ngân hàng nằm dưới chân cầu Tân Thuận. Hai mẹ con sống trong căn nhà nhỏ nằm khuất sau đám hoa giấy leo phủ kín tường. Hôm "giải phong" vô, Hùng còn chạy đi coi đánh nhau. Máy bay quần đảo ầm ĩ trên trời suốt mấy bữa, tiếng súng nổ khắp mọi nơi. Vậy mà đi bộ rã cả chân, thằng Hùng cũng không thấy chỗ người ta bắn nhau, chỉ thấy dân chúng đổ xô đi hôi của ở mấy nhà người di tản. Thôi thì đủ cả, quạt máy, tivi cho đến cả mấy bộ xa lông to cũng được đổi chủ. Về tới nhà thì bị bà già chửi một trận nên thân, sợ thằng con đi đạn lạc chết bất tử ngoài đường ngoài chợ. Chán đời, nó bỏ nhà chạy ra bờ sông ngồi chơi, tự nhiên thấy có một cái xà lan chạy qua. Ai đó gọi: "Ê thằng nhỏ, có đi thì leo lên đây, ở lại cộng sản vào bắt tội mày đi bộ đội đó". Thằng nhóc hơn mười tuổi, trên người chỉ có mỗi cái quần sà lòn, nghe thấy hai chữ "bộ đội" giống như bị dọa ma vậy, nhảy qua mấy cái ghe đậu sát nhau, phóng như con sóc sang sà lan đi tuốt ra ngoài cửa biển, rồi đổi lên tàu lớn, lênh đènch chỗ này chỗ kia một hồi rồi cũng tới được Bắc Âu, là nơi mà nó được người ta cho ăn, cho học, bây giờ là một chuyên viên thiết kế có hạng của công ty.

Nói thiệt ra lên tới sà lan ngồi một hồi rồi thì nó cũng đỡ tức má nó, muốn quay về nhà nhưng phần vì sợ bộ đội (?), phần biết lấy gì mà quay lại. Cửa biển rộng mênh mông, sóng cao mát mùa, làm sao mà nó dám nhảy xuống bơi vào bờ. Báo hại bà mẹ già mấy năm ròng cứ tưởng là thằng con út rồi cũng chết sủng chết đạn như mấy thằng anh nó.

Sau bữa nó đi thì má nó tìm hoài, cúng kiếng suốt mấy năm trời. Tốn bao nhiêu công sức, tới lúc buông tay dựng bàn thờ thì lại nhận được cái thư thằng Hùng gửi về báo tin, kèm theo tấm ảnh chụp nó ăn mặc chỉnh tề đứng giữa một bọn Tây trắng. Ở

đời âu cũng là duyên số, hồi lúc lên tàu sang đây nó còn nhỏ quá, có biết địa chỉ với gửi thư là gì đâu. Lúc đó nhớ nhà lắm, nhưng mà nó đâu có biết làm sao. Tự nhiên bữa kia có một ông già người Việt tới trường tìm Hùng, hỏi thăm một hồi rồi nhận là lúc trước có làm chung sở với má nó. Ông kêu lấy tờ giấy ra biên thư, rồi nói nó lựa tấm hình nào ưng ý nhất đưa cho ông để gửi về cho bà. Mừng quỳnh, thằng Hùng chạy vội về phòng ngoại mấy chữ tiếng Việt đầy lỗi chính tả, quơ đại tấm ảnh để trên bàn học, chạy ra đưa. Sau này Hùng mới biết là hội từ thiện, chỗ người ta nhận nuôi, tìm hoài mới ra một người hồi trước cũng làm ngành ngân hàng. Tại trong bản khai nó nói là má nó làm ở ngân hàng, có điều không biết là ngân hàng nào. May sao lại đúng chỗ ông này, cho nên tìm lại được địa chỉ và nối lại liên lạc.

Ông tên là Hùng, nó kêu bằng chú. Bây giờ ông nghỉ hưu rồi, lâu lâu rảnh nó cũng tới thăm vợ chồng ông với mấy thằng con phá như quỷ sứ, ăn bữa cơm rồi ngồi xem mấy cuộc băng video ca nhạc Việt Nam. Ở bên này mấy đứa nhỏ đâu có thích ngồi với bố mẹ xem mấy cái băng đó đâu. Nhạc gì mà chậm rì như máy quay đĩa cổ lỗ sĩ vậy, tụi nó thích đi boom, nhảy nhạc RAP hơn. Bởi vậy nên mỗi lần thằng Hùng tới chơi thì ông bà mừng lắm. Hai người con nó như con vậy, nếu có con gái chắc là đã gả cho nó từ lâu rồi.

2.

Chiều xuống, ánh nắng vàng len lỏi qua khoảng không giữa những ngôi nhà cao nằm cạnh bờ sông, làm vàng hẳn cả một đoạn đường đông nghẹt xe giờ tan tầm. Kể cũng lạ, xe hơi, xe xích lô, xe máy, xe đạp đủ cả, rồi mấy bà gánh hàng rong, người đi bộ dưới lòng đường chen lấn nhau, cái rẽ trái, cái quẹo phải, người chạy nhanh, kẻ đi chậm, vậy mà không thấy ai đụng vào ai hết.

Về tới Việt Nam, nhìn cái gì Hùng cũng thấy lạ, thấy mới, giống như là đi du lịch vậy. Kí ức tuổi thơ của hai mươi năm trước giờ chỉ còn là một đoạn phim mờ nhạt nằm trong góc sâu nào đó của bộ óc nhồi nhét đầy những kiến thức của mười mấy năm học đường. Ở Hà Lan người ta nói đủ thứ tiếng Anh, Pháp, Đức... tiếng nào Hùng cũng nói sõi như người bản xứ, nhưng không có thứ tiếng nào làm cho anh thấy thân thiết cả. Tiếng Việt cũng vậy. Nhiều lúc anh tự hỏi không biết mình gốc ở đâu nữa. Một ý nghĩ chợt thoáng qua. Hùng đứng dậy xuống nhà đón xích lô đi về hướng Nhà Bè, trở về khu nhà cũ. Thật lạ, đã bao năm xa cách, vậy mà từ lúc xuống xe ở ngoài đầu đường cho tới lúc đứng trước cánh cửa sắt trước sân nhà Hùng không gặp khó khăn gì, cứ đi một mạch như ở nhà vậy. Khẽ bật cười, Hùng nghĩ, thật là ngốc, thì đây không phải là nhà mình sao. Hồi nhỏ mỗi ngày đi ra đi vô cả chục lần, làm sao mà quên lối được. Bước thêm một bước nữa đến trước cánh cửa, Hùng bỗng đứng sững người. Ngay chỗ góc sân hồi trước má nó hay ngồi giặt đồ là một cô gái tóc dài xõa ngang cũng đang ngồi trước một thau quần áo đặt dưới cái vòi nước cũ kỹ, mà hồi nhỏ bữa nào Hùng cũng bắt ống cao su vào phun nước tưới vườn. Mắt Hùng như nhòa đi, nhớ tới đoạn băng video quay hồi má nó sắp mất. Cổ gượng chút sức tàn, má nó nhắc là phải lo học để tiến thân, rồi nào là phải nghe lời chú Hưng, rồi là sau này có lấy vợ thì phải lo cho người ta, chứ đừng có như ba mày... Càng nghĩ Hùng càng thấy thương cho má. Cuộc đời chỉ còn có mỗi thằng con út, vậy mà nó lại đi biệt tăm biệt tích, lúc mất không có lấy một người thân đưa tiễn.

Hồi nó đang chuẩn bị thi tốt nghiệp thì má nó lâm bệnh nặng, hậu quả của mấy chục năm trời làm việc cực nhọc để nuôi mấy đứa con, cộng thêm mấy năm buồn khổ vì tưởng là mất thêm thằng Út. Má nó sợ ảnh hưởng học hành nên không báo gì, chỉ có thuê thợ về thu một cuốn băng video rồi nhờ người ta gửi cho nó sau ngày thành tài. Lúc vào đại học nó cứ nghĩ là khi nào học xong sẽ về ngay Việt Nam thăm má, nhưng từ lúc nhận được cuốn băng video cùng với cái tin má nó đã mất thì nó không còn muốn về chút nào nữa.

- Cậu làm gì mà ngó dữ vậy ? Bộ tính ăn trộm gì trong nhà người ta sao hả ?

Hùng giặt mình quay đầu lại. Người vừa nói là một bà tuổi chừng năm chục, tay xách

một giỏ rau giống như mới đi chợ về. Cô gái ở trong sân, chừng như bấy giờ mới biết là có người nhìn mình, ngượng ngùng đứng lên ra mở cửa.

- Má mới về. - Cô khẽ chào bà, rồi nhìn Hùng thoáng nhin cười.

Ra vậy. Bà này là má cô kia. Còn mình, đứng đây để làm gì ? Biết giải thích sao đây ? Hùng lúng túng nói lộn xộn:

- Dạ cháu..., cháu hồi trước,... dạ cháu mới ở Hà Lan về, dạ... dạ má con hồi trước sống ở đây. Dạ...

- Thôi đi cậu ơi, bây giờ ai cũng xưng Việt Kiều hết. Ở bên kia đi làm cu li trong nhà hàng về đây khoe là giám đốc phụ trách đầu tư. Còn cậu - bà nhìn Hùng một lượt từ đầu đến chân - chắc cậu là giáo sư tiến sĩ nổi tiếng hả ?

Tự nhiên Hùng thấy máu nóng dồn lên mặt, tức mà không biết nói gì. Không biết làm sao, anh bỏ đi một mạch ra ngoài đường đón xe về khách sạn. Đã vậy về tới nơi còn không tìm thấy chìa khóa phòng nữa, phải đứng gần mười lăm phút nghe ông già chỗ tiếp tân nhắc nhở nội quy khách sạn... Cuối cùng rồi thì cái anh chàng trẻ tuổi được cử xuống kho lấy chìa khóa dự trữ cũng đã quay lại. Hùng lên phòng xối nước một hồi cho hạ giận, thay bộ quần áo khác rồi ra ngoài lan can ngồi ngó tiếp xuống đường.

3.

"Reng!"

Ngồi chưa được bao lâu thì điện thoại trong phòng kêu vang.

- Alô.

- Cậu Hùng phòng 712, ở dưới này có một cô đang đợi gặp cậu, mời cậu xuống phòng khách.

- Dạ cảm ơn, cháu xuống liền.

Khóa cửa phòng, Hùng cẩn thận bỏ chìa khóa vào túi chiếc áo khoác cho khỏi mất. Trong thang máy, Hùng tự hỏi không biết ai tới gặp mình. Mới xuống máy bay hồi trưa, còn ở đây thì đâu có quen ai. Hay là chìa khóa... ?

Đúng vậy, ở dưới phòng khác, Hạnh - cô gái với thau quần áo - đang cầm chiếc chìa khóa Hùng giật mình đánh rơi mà không hay lúc bị má Hạnh "hỏi thăm".

Hạnh bật cười, nhớ lại nét mặt ngổ ngổ của Hùng lúc trả lời, giống y hệt cái khuôn mặt bây giờ của Hùng đang ngơ ngác tìm kiếm trong phòng khách.

Hùng nhận ra Hạnh nhờ nụ cười. Tiến lại gần, anh gật đầu chào và nói lời cảm ơn khi nhận lại chìa khóa phòng. Hạnh lại cười nhìn anh chăm chú như đang quan sát người từ hành tinh khác vậy.

- Phải chi hồi chiều anh ăn mặc như vậy

thì má em đâu có nói vậy. Lúc đó cái dáng anh giống y như là dân đào vàng trên cao nguyên. Quần áo xốc xếch lấm lem, còn xưng là Việt Kiều. Má em kêu em tới xin lỗi anh, còn ba em thì lúc về tới nhà nghe chuyện liền "sạc" cho má một trận rồi nhằn là mời anh tới nhà chơi, chừng nào rảnh thì cứ ghé. Vậy thôi. Nhà em thì anh biết rồi, bây giờ em về, bye.

Hùng vội vàng làm một cử chỉ gì đó như ngăn Hạnh lại, định hỏi cô câu gì đó mà vẫn chưa nghĩ ra, miệng cứ ậm ừ, còn mặt thì chắc là ngổ lăm vì thấy Hạnh bật cười:

- Anh muốn hỏi gì hả ? OK, em cũng chưa phải về ngay.

Cho tới lúc hai người đã ngồi yên trước hai ly trà Lipton nóng trong bar của khách sạn thì Hùng mới nghĩ xong câu định hỏi.

- Làm sao mà cô, à xin lỗi, em biết là tôi sống ở đây ?

- Em tên Hạnh, còn tại sao em biết là anh sống ở đây thì anh cứ nhìn cái chìa khóa là biết liền.

Hùng cầm chiếc chìa khóa lên rồi à to như mới phát hiện ra được một nguyên lý gì đó mới mẻ lắm. Thật là ngu, chìa khóa dính vào miếng thẻ bài có ghi số phòng và tên khách sạn, có vậy mà cũng không nghĩ ra.

- Tôi ngu quá, đơn giản vậy mà cũng phải hỏi. □, để cho công bằng, tên tôi là...

- Hùng, năm nay hai mươi lăm tuổi, tiến sĩ nhưng không phải là giáo sư, hiện sống tại Eindhoven, Hà Lan.

Thấy mắt Hùng tròn xoe, Hạnh vừa nhin cười vừa giải thích:

- Ở ngoài kia kìa, chỉ cần mượn xem cái tờ khai anh viết ở chỗ tiếp tân là biết hết. Cứ như vậy, mấy hôm sau Hạnh đưa Hùng đi chơi khắp nơi, nếm đủ mọi món ăn mà bọn con gái cho là ngon. Trời đất quỷ thần ơi, mới vừa ăn miếng ổi chấm muối ớt cay xè đã phải thử ngay cục me chua còn hơn giấm nguyên chất. Vừa rời hàng chè đậu xanh ngọt lịm Hạnh đã lôi Hùng vào ngay quán gỏi ăn thử xem bò bía của bà Ba ngon hơn hay gỏi đu đủ của chị Năm đậm đà hơn. Nhưng thật tình mà nói, Hùng thấy mình cũng có "tâm hồn ăn uống". Anh không thể nào quên được cái cảm giác dễ chịu khi ngồi bên cạnh Hạnh, vừa ăn vừa nhìn Hạnh cười vui như trẻ nết. Hùng thích nhất món bột chiên, bữa nào cũng phải sang bên quận 3 ăn một đĩa rồi mới chịu về.

4.

Trưa chủ nhật, nhà Hạnh làm cơm mời Hùng. Căn nhà này họ mua lại sau khi má Hùng mất, tới nay cũng vẫn chưa sửa chữa thay đổi gì mấy. Bước vào trong, Hùng có cái cảm giác là lạ, y như là Tom Hanks trong bộ phim The Big, sau một sáng thức dậy tự nhiên thấy mình to cao hẳn lên, đồ đạc trong nhà cứ vướng víu, chật chội sao đó. Đôi chân đưa Hùng đi qua bếp, chui đầu vào cái kho nhỏ dưới gầm cầu thang mà hồi trước anh hay chui đầu vào và tưởng tượng mình có một căn nhà riêng trong đó. Bước vào phòng cũ của mình, Hùng chợt thấy lúng túng khi nhận ra đây là phòng của Hạnh bây giờ. Anh đứng thử ra ngay trước cửa. Đang phân vân chưa biết phải làm gì thì Hạnh đã lên tiếng trước.

- Anh cứ tự nhiên, em cũng đang định mời anh vào phòng em để kĩ sư thiết kế xem thử xem đồ đạc sắp xếp có hợp lý không.

Hùng mỉm cười, trong bụng thầm khen Hạnh biết xử thế, hiểu được suy nghĩ của người khác. Phòng con gái thật khác xa với con trai. Ở đây không bừa bộn như trong căn phòng nhỏ của Hùng bên kia. Đồ đạc cũng khác nhiều: bàn phấn, tủ quần áo, gương to...

Ngồi xuống ghế, ký ức tuổi thơ chợt đưa nhau quay lại. Hùng nói nhanh như sợ quên mất, kể cho Hạnh nghe những thứ đồ chơi mà ngày xưa Hùng có. Nào trên giường lúc nào cũng bừa bãi những con thú nhồi bông, rồi trên tường đầy những tranh vẽ các chú chuột Mickey, Minnie, vịt Donald..., trong góc tường là tòa lâu đài bằng giấy với những chú lính chì, xe tăng, thiết giáp đặt xung quanh. Tất cả, Hùng càng kể càng say mê, lan dần sang những buổi sáng bớt tiền quà để mua vật liệu, keo dán và sơn vẽ xây thành, đến những món quà bất ngờ mẹ Hùng mua cho là những chú lính chì với quân phục của các thời đại khác nhau...

Một thoáng buồn vương trên mặt Hạnh.

- Bao nhiêu năm qua rồi mà anh vẫn nhớ những kỷ niệm thời thơ ấu. Tới giờ anh quay lại đây rồi thì không còn gì hết. Bức tường đã được quét vôi lại, còn đồ đạc thì không biết thất lạc nơi đâu.

Suy nghĩ một hồi, Hùng chợt nhớ ra.

- □, có một thứ mà chắc chắn là vẫn còn.

Kéo cái bàn học ở góc phòng ra, chỗ ngày xưa là tòa lâu đài giả, Hùng tìm miếng gạch lát nhà lúc t rước. Vẫn đây, không ai để ý là có một miếng gạch không có xi măng đổ vào kẽ hở như những miếng khác. Lấy đầu mũi dao khế nạy lên, Hùng chỉ cho Hạnh thấy một cái hố vuông nhỏ vừa đủ để đặt chiếc hộp kim loại có lẽ được làm từ vỏ hộp Coca-Cola, bây giờ đã rỉ sét hết. Bên trong hộp là một chú lính chì bị gãy đôi, trông vẫn như mới. Lớp sơn trên người chú vẫn còn lấp lánh như lúc mới mua về. Hạnh thích thú đợi Hùng giải thích.

- Hồi trước lúc xây lâu đài có lần anh lỡ ngồi lên làm chú ta bị gãy đôi. Anh buồn quá bỏ cả ăn chiều lo cử hành tang lễ cho chú. Có đủ cả: kéo cờ, bắn pháo và quân đội

tiễn đưa. em biết không, tất cả mọi sắc lính đều đứng nghiêm chào tiễn đưa, bất kể thể hệ, bất kể chiến tuyến. Có người lính nào khi chết lại được bên quân đối phương cử hành lễ chào đâu. Chú ta thật là hạnh phúc.

Đây nắp hộp lại rồi đặt vào chỗ cũ, Hùng để viên gạch lên như lúc trước rồi đưa tay lên chào vĩnh biệt như đã từng làm, trong lòng bồi hồi nhớ lại quang cảnh chiến trường hôm đó. Napoléon đứng cạnh Washington, quân đội Bắc Mỹ đứng xen lẫn với liên quân miền Nam. Xe tăng, pháo binh thôi không còn đối đầu nhau nữa mà cùng bắn pháo lệnh tiễn đưa chú lính nhỏ bé.

5.

Hai tuần lễ trôi qua nhanh chóng, Hạnh đã đưa Hùng đi hết tất cả những quán ăn cần phải thử. Ban ngày lúc Hạnh tới trường tổng hợp nghe giảng thì Hùng lấy xe đi chơi khắp nơi. Anh đã lên chùa thắp nhang cho mẹ. Bình tra được đặt trong tháp tro của nhà chùa, còn nhang khói thì có các sư chăm sóc hàng ngày. Cuối cùng thì Hùng cũng đã hoàn thành được ý nguyện của mẹ: thành đạt trong cuộc sống, biết tự chăm sóc cho bản thân.

Hôm Hùng lên máy bay trở về Hà Lan, nhà Hạnh lại làm cơm chia tay. Cả buổi cô gái nghịch ngợm, nhí nhảnh như Hạnh tự nhiên lại ít nói, chỉ ngồi nuốt qua loa các món mà ngày thường cô rất thích. Hùng cũng vậy, anh thấy trong lòng như đang chứa một nỗi buồn khó tả, chỉ muốn đồng hồ ngừng chạy để mọi vật đừng biến mất đi. Hạnh đưa Hùng ra sân bay. Sau lời chào tạm biệt, Hùng thấy mắt Hạnh như thấm nước, còn anh thì thấy mọi vật như nhòa đi. Hùng không còn nghe thấy tiếng người chào nhau, không còn thấy đám đông đang chuyển động hỗn loạn xung quanh.

Trong mắt Hùng lúc này chỉ cố giữ lại khuôn mặt Hạnh với đôi mắt long lanh nhìn chăm chú vào Hùng đang bước lùi dần và biến mất sau cánh cửa kính vừa khép lại. Chọn một chiếc ghế cạnh cửa sổ. Hùng căng mắt ra nhìn vào đám đông người đi tiễn đang đứng trên lan can vẫy tay chào. Tất cả mọi hành khách trong máy bay, cũng như Hùng, đang dồn hết vào những ô cửa kính bé tí để cố tìm ra một gương mặt quen biết trong đám đông người đó.

Máy bay đã ra khỏi khu vực sân đỗ, Hùng nhắm mắt lại, cố nén không cho tiếng khóc bật ra trên khuôn mặt đang chảy dài những giọt nước mắt. Có một cái gì đó đang quay cuồng trong đầu mà Hùng vẫn chưa nhận ra. Anh không thể hiểu được là mình đang nghĩ gì.

Đèn hiệu bật sáng. Hùng vẫn ngồi yên bất động, cố tìm ra câu trả lời. Cô tiếp viên đi qua các dãy ghế để kiểm tra xem tất cả hành khách đã thắt dây an toàn chưa, với tay vòng chiếc đai qua người Hùng rồi cài khóa lại.

Chiếc máy bay Boeing từ từ lăn bánh tăng dần tốc độ rồi nhẹ nhàng nhấc đầu lên khỏi mặt đất. Người Hùng hơi ngả về phía sau cùng lúc với ý nghĩ đã hình thành trong đầu. Phải. Hùng đã biết mình muốn gì. Anh đã biết đâu là nơi sống của mình. Phải rồi. Chỉ nơi đó mới có người tiễn anh với đôi mắt long lanh để rồi sẽ đón anh với nụ cười tràn đầy hạnh phúc. Chỉ có ở đó anh mới có những kỷ niệm thời thơ ấu mà anh vừa tìm thấy.

Kẻ Xa Lạ

Hắn là ai ?

Bạn bè gọi hắn là đồ vô gia cư, các bà dì thì bảo là hắn hơi mát, còn bố hắn thì tuyên bố thẳng - thứ vô tổ chức. Ngay chính bản thân hắn cũng không biết mình là ai. Hắn đi suốt, lang bạt hết nước này đến nước khác. Đến đâu hắn cũng thích ứng rất nhanh với môi trường xung quanh. Mỗi khi có dịp vào Pháp thì hắn luôn miệng "cám ơn", "xin lỗi" như một gã người Pháp thực sự với ngữ điệu chuẩn xác của vùng Djon. Sau

khi sang Đan Mạch làm việc vài tháng thì hẳn thành thói quen lúc nào cũng đóng bộ com-lê bất kể trời đất nóng lạnh thế nào. Lúc về đến Ý thì gã là kẻ bậm trợn nhất trên phố: luôn miệng chọc gãi, phạm luật giao thông, chửi thề bạt mạng. Dù vậy, đi đến đâu hẳn cũng vẫn cảm thấy không chút gì thân quen, là điều làm hẳn khó chịu nhất trong đầu và cũng là nguyên nhân chính của những lần chuyển nhà.

Vốn ham học hỏi, hẳn không ngần ngại lục lọi, tìm tòi trong đồng sách vở để tìm câu trả lời. Rốt cục chỉ có vài đoạn rất ngắn trong các sách xã hội - nhân chủng học hiện đại định nghĩa về hẳn: "con kì nhông" - cameleon - pretender.

Kẻ lang bạt ấy đang ngồi nhìn từng giọt cà phê nhỏ từ đáy chiếc phin nhôm xuống những viên đá xếp lên nhau trong chiếc cốc thủy tinh. Hẳn nghe đi nghe lại không biết chán câu hỏi của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn - "Tôi là ai, là ai, là ai?". Đã thành lệ, không cần nói, cứ nhìn thấy hẳn là cô chủ quán lại bật bài hát này và bùng ra một li cà phê phin đá không đường. Nếu trong quán không có khách thì hẳn được ưu tiên nghe đi nghe lại không biết chán bài hát này.

- Chắc anh ấy là sinh viên đang học tiếng Anh thích ra đây luyện tập với mấy anh chàng Tây ba lô. - Cô cháu gái tôi, cũng chính là cô chủ quán cà phê này, nhận xét như vậy.

Tôi thì thích gọi hẳn bằng cái tên tôi đặt - kẻ xa lạ.

Hẳn thật sự xa lạ với nơi này, cũng như những nơi hẳn đã sống và những nơi hẳn đã từng đi qua. Với một dáng vẻ thật tội nghiệp, hẳn cố làm thân với những con người ở đây nhưng không được dù chả ai có ý ghét bỏ gì hẳn. Và tôi thật bất ngờ khi biết hẳn cũng là một giảng viên đại học như tôi, chỉ khác là hẳn đứng lớp ở một nơi xa xăm lạnh lẽo. Hẳn kể cho tôi nghe nhiều chuyện lắm. Đủ cả, về công trình khoa học mà hẳn đang nghiên cứu, về cái thú vui mà hẳn gọi là "lướt sóng" trong mớ hỗn độn rối rắm của mạng máy tính, và nhiều nhất là về cái đẹp, cái tuyệt diệu của những thị trấn, những làng mạc hẳn đã đi qua.

Khi tôi gọi hẳn là "Tây ba lô" thì hẳn phản đối cực liệt. Hẳn bảo hẳn là người Việt cho nên không thể gọi là Tây, còn bố mẹ hẳn sống ở đây cho nên cũng không thể gọi hẳn là Việt Kiều. Hẳn có vẻ thích khi ai đó công nhận hẳn là "Đông ba lô", hay hơn nữa - "Việt ba lô" vì theo hẳn, trong một giai đoạn nào đó tại Việt Nam, từ "Tây" dùng để chỉ người Pháp và người Mỹ không được dân ta gọi là "Tây". Tôi thấy hẳn nói cũng có lí. Thật vậy, nếu những gì hẳn kể là đúng thì hẳn thật sự là một tay du lịch ba lô sững sờ với nhiều năm kinh nghiệm có từ thời sinh viên. Chỉ có điều, cái cụm từ "Đông ba lô" hay "Việt ba lô" nghe vẫn chưa được lọt lỗ tai cho lắm.

Theo hẳn, thì rất dễ nhận dạng một tay "ba lô" thượng hạng nhờ vào quyển sách, đôi giày và chiếc túi. Một "ba lô" thực thụ chỉ dùng sách hướng dẫn của nhà xuất bản Let's Go do các sinh viên của trường đại học nổi tiếng Havard biên soạn. Với hẳn, thứ trang bị đắt tiền nhất và cũng là quan trọng nhất trên người là đôi giày chịu được nước và đủ mọi loại thời tiết. Dân "ba lô" nhà nghề không bao giờ đem theo máy ảnh hay bản đồ. Quyển sách là bùa hộ mạng của hẳn trong mọi tình huống. Đôi mắt của hẳn soi nổi hẳn lên mỗi khi kể cho tôi nghe về dân ba lô, hay mỗi khi có dịp tán phét đủ mọi chuyện trên đời với mấy anh "Tây" (cả Nhật, Triều Tiên,...) từ các nhà trọ xung quanh đổ ra đây ngồi nhâm nhi cà phê nhìn đường phố Sài Gòn nhộn nhịp về đêm. Đến đúng mười giờ, đôi mắt ấy bỗng trở nên lơ đãng và hẳn chậm chạp đứng dậy, lòm khòm nổ máy xe chạy về nhà để rồi chậm tối hôm sau lại mò đến chiếm chỗ.

Có lẽ ngoài mạng Internet ra thì các tụ điểm tập trung của dân ba lô là nơi hẳn cảm thấy thoải mái, gần gũi nhất. Hẳn bảo với tôi là các ông giáo sư tâm lý - xã hội học đáng kính giải thích ca của hẳn là do thường xuyên phải lặp lại quá trình tự tồn tại trong một môi trường mới cho nên bộ não của hẳn học được cách thích nghi nhanh chóng nhưng đồng thời lại vô ý xóa mất cái cá tính lúc ban đầu có được từ thời thơ ấu cho nên dù là về đến nhà rồi nhưng hẳn vẫn chả có chút cảm giác gì thân quen. Cũng chính vì cái cảm giác ấy mà có lần hẳn đã mất sạch vài nghìn đô dành dụm

được trong suốt năm học để đi nghỉ hè.

Năm ấy, hần vác túi đi về hướng Nam phần để nhìn ngắm phong cảnh vùng biển Địa Trung Hải, phần hần cũng muốn tìm ông Vua cũ triều Nguyễn để viết thêm tư liệu cho báo cáo khoa học của hần về cuộc sống cô đơn của những người tha phương. Đến thành phố cảng nhộn nhịp đầy rẫy trộm cắp, hần vô cùng cẩn thận đề phòng. Để thêm chắc ăn, hần ngồi cạnh một "thằng Tây ba lô" khác cũng đang cầm sách như hần. Anh chàng này có vẻ kém tiếng Anh, không biết từ đâu đến. Tôn trọng tự do của kẻ khác, và cũng không có thói quen tò mò, hần chẳng hỏi xem tên kia là người nước nào. Chừng quá mệt vì lo đề phòng xung quanh, hần quên bẵng đi sự chú ý với anh chàng bên cạnh cho đến khi phác giác ra sự biếm mật của gã này. Linh cảm điều chẳng lành, hần phát hiện ra ngay tên kia ở một góc xa đang lục chiếc túi đeo hông của hần. Hô hoán, đuổi bắt nhưng mọi người xung quanh đều thờ ơ chẳng ai có vẻ gì là muốn giúp hần, bất kể số tiền tên kẻ cắp đang cầm trong tay là tất cả những gì hần đang có. Trong ba ngày, mệt mỏi, thất thểu, hần tìm đường về nhà bằng đủ mọi phương tiện: vẫy xe, trốn vé, cuốc bộ... Thậm chí lúc đói hần không ngần ngại liếm sạch những giọt bia cuối cùng trong đồng chai vút đi để nạp thêm chút ca-lo quý giá vào người. Hần chỉ mong sao lết về được đến nhà.

Lần khác, nổi chút tình đồng bào, hần sốt sắng giúp đỡ một nhóm người Việt lỡ đường để đổi lấy một sự thờ ơ khi gặp họ vài hôm sau ở nhà người thân. Với họ, lúc này hần chỉ là một gã giáo viên quên hết giá trị lợi dụng. Sau đấy hần còn nghe có người bảo hần là đồ gàn, làm gì cũng chỉ bốc đồng không biết tính toán thiệt hơn. Hần còn nói, còn kể nhiều lắm. Hần cho tôi cả số phôn, địa chỉ với lời mời ghé chơi khi tôi có dịp ra nước ngoài và một lời ghi chú thẳng thắn: - hần thường không thích tiếp khách tại nhà vì hần quen sống thui thủi một mình rồi.

Tôi cũng chẳng nhớ mình đã cất tờ danh thiếp ấy ở đâu mất rồi. Có lúc tôi muốn lục tìm nhưng nghĩ lại, hần đã dặn như thế, mà tôi chỉ gặp hần có vài lần nơi quán cà phê, với lại chả biết đến lúc nào một thằng giáo viên già như tôi mới có cơ hội được đi ra nước ngoài. Nhưng dù sao thì linh cảm vẫn mách tôi là khi nào hần về lại Việt Nam thể nào hần cũng sẽ đến quán cà phê để tìm tôi, vì tôi cũng là một loại như hần - một kẻ xa lạ.

Cơn Mơ Trong Tuyết

1. Đi hay Ở ?

- Đi đi con ạ. Mẹ thấy thằng ấy cũng tốt.

Thủy ngồi trầm ngâm, không nói gì.

- Thằng Tuấn đến giờ vẫn vạ vật bên Hồng Công. Con Thảo thì còn bé, từ ngày đẻ ra đến giờ nào đã được nhìn mặt bố. Nó còn bé. Đừng để nó khổ. Hai mẹ con mày sang bên ấy sẽ sung sướng hơn, chứ đợi tiền thằng Tuấn gửi về thì đến bao giờ hả con?

Thủy ngồi nghĩ miên man. Những kỷ niệm ngày xưa cứ quay về, dồn dập quẩn lấy dòng suy tưởng. Năm Thủy ra trường thì họ lấy nhau. Tuấn cùng học một lớp với Thủy. Mặc dù là sinh viên đại học sư phạm nhưng trông Tuấn chẳng có dáng vẻ của một ông thầy giáo tương lai tí nào cả. Nhưng khuôn mặt điển trai pha chút từng trải và sự giàu sang hào phóng của Tuấn đã làm cho tất cả bọn con gái trong lớp say như điên đảo.

- Thằng Khương có hơi nhà quê, nói chuyện không được lưu loát như trai Hà Nội.

Nhưng mẹ thấy nó hiền lành, chăm chỉ. Nếu mà mày được cưới nó thật thì tao lại cũng mừng. Con ạ. Ngày xưa bà đã dạy mẹ là nếu người đàn bà muốn được hạnh phúc, được sung sướng thì phải lấy cái thằng đàn ông yêu mình, chứ đừng lấy cái thằng mình yêu.

- Mẹ lại nói thế rồi. - Thủy phản đối, đầu vẫn chưa dứt khỏi luồng suy nghĩ.

Tuấn cũng yêu cô, chiều cô, chăm sóc cho cô lắm. Mang tiếng đi học nhưng Tuấn chả

mấy khi có mặt trên lớp. Thủy toàn phải nhờ người điểm danh hộ Tuấn, hoặc tự điền thêm tên Tuấn vào danh sách báo cáo của lớp trưởng. Vắng mặt thế, nhưng bù lại Tuấn rất thông minh, cho nên toàn được điểm cao.

Cứ trước kì thi vài ngày, Thủy lại photocopy hết tất cả tập vở của mình, đóng lại thành một quyển cho Tuấn. Họ thường đến bãi đất bồi nằm trên đoạn đê sông Hồng, gần cầu Thăng Long. Các chị bán nước trái cho họ một tấm chiếu dưới tán tre, trên nền đất phù sa mịn màng mềm mại. Thủy ngồi lấy chân làm gối cho Tuấn. Anh nằm dài ra chiếu nhắm nhá từng lát củ đậu chấm muối ớt, chăm chú đọc từng trang vở. Thủy bóc vỏ đậu, cắt thành lát mỏng, đút vào miệng Tuấn. Thỉnh thoảng Tuấn lại bảo Thủy giải thích những chỗ khó hiểu. Tuấn giỏi lắm - Thủy mỉm cười - toàn bộ ghi chép của mỗi môn học trong cả học kì anh chỉ cần đọc nửa buổi là đủ.

Buổi chiều thì họ về nhà Thủy. Trong lúc Thủy và mẹ đi nấu ăn thì Tuấn ngồi đọc thêm tất cả các sách có liên quan. Chỉ cần đến tối là Tuấn đã nắm hết được tất cả những gì cần thiết, thậm chí còn đủ để giảng lại cho Thủy những chỗ Thủy không hiểu. Tuấn thích đọc sách lắm. Anh thường đưa tiền cho Thủy để Thủy mua sách, đặc biệt là sách giáo khoa của môn học.

- Thì mẹ nói là nói thế thôi, chứ con vẫn là người quyết định mọi sự mà. - giọng bà mẹ vẫn đều đều rót vào tai Thủy. - Nhưng thế nào thì thế mẹ vẫn thích thằng Khương. Không phải vì mẹ ghét bỏ gì thằng Tuấn, nhưng nó ở xa quá, lại không giấy tờ, đến khi nào mới về được chứ? Mà mày thì gái một con, đơn côi một thân một mình với cái đồng lương giáo viên còi cọc... Phải nghĩ đến bé Thảo nữa con ạ. Và lại có cần phải cưới thật với thằng Khương đâu? Chỉ cần làm giấy tờ để sứ quán Ba Lan người ta cấp giấy phép cho sang thôi. Mẹ nói không đúng sao?

Năm năm đại học Tuấn làm nghề buôn tranh. Anh bắt đầu bằng những bức họa chép lại bán cho hội Tây ba lô, la cả suốt ngày ở các quán cà phê có nhiều Tây ba lô lui tới. Có giai đoạn Tuấn còn tổ chức cả những triển lãm tranh lớn để làm sống lại các họa sĩ già hay lãng xê những cây cọ trẻ. Mãi đến khi Tuấn móc nối với đường dây buôn lậu đồ cổ thì anh mới phải bỏ chạy khi bị công an truy nã. Đường dây của Tuấn bị lộ sau khi cảnh sát Hà Nội lập chuyên án điều tra để làm dịu luồng dư luận sau các loạt bài báo tố cáo về nạn chảy máu đồ cổ của Việt Nam.

- Mày sang Ba Lan thì sẽ sướng cái thân mày. Ở Tây bao giờ lại chả sướng hơn ở ta. Con Thảo cũng thế, nếu bơ sữa đầy đủ, sẽ cao to trắng trẻo, chứ không còi cọc đen đui như bây giờ. Lúc nào nhớ mẹ lại làm một chuyến về phép, thế là đủ. Còn với thằng Tuấn thì cũng chả ngại. Nó đã chẳng viết thư cho phép mày đi lấy chồng khác là gì. Mày sang kia cũng có phải làm vợ thật của thằng Khương đâu? Vài năm nữa thằng Tuấn có được giấy tờ thì nó lại đón mày sang Hồng Công. Từ Ba Lan đi chắc chắn sẽ dễ hơn từ Việt Nam rồi...

Đổ bể, Tuấn đi theo đám bạn cùng dây sang Trung Quốc bằng cửa khẩu Lạng Sơn, sau đó được một tổ chức khác đón sang Hồng Công bằng giấy tờ của người Trung Quốc để xin nhập cư. Nếu bình thường thì không sao, đằng này lại đúng lúc Hồng Công được trao trả lại cho Trung Quốc, cho nên họ thay đổi chính sách trong việc cho phép dân nhập cư Trung Quốc được ở lại Hồng Công hay trao trả cho chính quyền Trung Quốc.

- Sang đây mà không muốn dựa dẫm vào thằng Khương thì còn có chị Thực, con nhà bác Phúc. Nhà ấy với nhà mình trước rất thân nhau. Chả nhắc thì mày cũng nhớ bà Phúc là người yêu cũ của bố mày. Giỗ nào, Tết nào mà bà ấy lại không đến đây thắp vài nén hương cho ông ấy. - Trên mặt mẹ lại thoáng chút đăm chiêu thương lệ, mỗi khi nhắc đến bố.

Mẹ còn nói nhiều nữa nhưng Thủy không nhớ được hết. Mấy đêm sau cũng vậy, mẹ cứ rủ rỉ tâm sự. Lúc như nói cho Thủy nghe, lúc như tự thoại với mình.

Mọi chuyện bắt đầu từ hôm Khương đến chuyển quà của Thực. Mẹ được một cái khăn choàng rất đẹp, Thủy được một bộ váy rất sang, còn bé Thảo thì được cô Thực mừng tuổi hai trăm đô. Hôm đầu anh Khương chỉ ghé qua rồi về ngay vì có anh bạn cùng đi

tiện chỉ đường. Hôm sau anh ta đến một mình để đem quà. Hôm sau nữa thì mẹ mới cơm, anh mới cho biết thêm nhiều điều về cuộc sống ở Ba Lan.

- Nhà anh chị Phú - Thực to lắm. Hai vợ chồng mua mất cả trăm nghìn đô. Từ ngoài vào trong cái gì cũng Tây hết. Chỉ riêng bức tranh phong cảnh của Tây treo trên tường cũng giá hàng trăm đô. - Khương hào hứng khoe.

- Em Thủy nhà bác cũng mong ước được sang Tây sống lắm. Em nó đọc sách, xem tranh nước ngoài từ bé. - Mẹ Thủy tiếp lời.

- Có gì khó đâu bác. Chỉ cần tìm một thằng chưa vợ như cháu làm giấy kết hôn, thế là xin được thẻ định cư ngay. Xong rồi thì lại làm giấy li dị...

- Anh nói đùa thế thôi, chứ qua mặt thế nào được họ. Nếu cưới thật thì may ra họ còn xét. - Thủy góp chuyện.

- Ô. Mình nói thật đấy. Bên ấy họ toàn làm thế. Mất thêm vài nghìn đô tiền trà nước là ô-kê ngay. Mà cưới thật thì càng tốt. Ai mà cưới được em thì phải tốt số lắm mới được.

Anh chàng chắc không quen tán gái nên nói xong là đỏ bừng mặt, mắt không dám nhìn Thủy tiếp, tiện tay uống cạn cốc bia.

Hôm sau nữa Khương cũng đến nhưng Thủy đi họp bộ môn chưa về. Chắc là mẹ Thủy lại hỏi anh về chuyện ấy nên mới đêm nào cũng ngồi tò tò, rí rả nói chuyện với cô.

Băng đi hai tuần Khương không đến vì phải về quê chữa nhà, nghe bảo anh còn dự định mua thêm mảnh đất nào nữa ở quê cho bố mẹ. Khương định mua nhà ở Hà Nội nhưng hai cụ không chịu ra.

* * *

Khương đến, vụng về dựng chiếc xe máy ở sân, bước vào nhà.

- Cháu xin phép bác được mời Thủy đi uống nước !

- Ô, anh thật là quá bận tâm. Đúng là quý hóa quá. Người ở Tây về nó có khác- mẹ Thủy nhanh chóng đỡ lời. - Em nó ở nhà mãi cũng chán. Rõ khổ, hôm nào cũng đi dạy về là lại chấm bài, soạn giáo án. - bà lại quay sang Thủy, lên giọng. - Đây, không mau mà đi thay quần áo đi không lại để anh nó đợi lâu. Mà đúng là...

Thủy sững sờ. Cô đã sững người vì lời mời của Khương, lại càng bối rối hơn khi mẹ nói. Nếu anh ta mời trực tiếp thì chắc Thủy đã từ chối. Đằng này mẹ lại nhận lời, lại còn quay sang trách Thủy thì không còn cớ gì để từ chối nữa cả. Không biết nói sao, Thủy quay lên gác để thay bộ áo dài cô giáo, ngồi vào bàn trang điểm chải lại mái tóc.

Chiếc bàn trang điểm màu hồng phấn này là của Tuấn mua tận Sài Gòn chở ra cho Thủy. Ngồi trước gương Thủy lại nhớ đến Tuấn, và cảm thấy mình không nên đi chơi với Khương. Nhưng mà ...

* * *

Gió hồ Tây gợn sóng lăn tăn trên mặt nước. Trẻ con chạy đuổi nhau bắn nước tung tóe bể bơi. Vài chị nà dòng hì hục bơi cho đủ số vòng để giữ eo. Mấy em người mẫu với làn da trắng nõn uể oải đi lại, nằm dài trên những chiếc ghế trong các bộ khăn tắm sang trọng. Giới làm ăn trẻ của Hà Nội chọn nơi này làm điểm tụ họp hàng chiều, để khoe nhau những chiếc quần bơi đắt tiền, những sợi dây chuyền vàng nặng trĩu cổ cùng đồng hồ "xịn" mua tận Nhật hay Thụy Sĩ.

Thủy ngồi lác lõng trong chiếc ghế mây êm ái của khách sạn Thăng Lợi, nhắm nhá từng mảnh khoai tây rán, ăn với ketchup, một thứ thức ăn thời thượng của Hà Nội bây giờ. Tất nhiên là không thể thiếu một chai Heineken lùn và một gói Đun xanh. Đã lâu lắm Thủy không còn lui tới những chỗ như thế này, từ ngày Tuấn phải chạy sang Hồng Công. Có nhiều chị Thủy thấy quen mặt, cả vài cháu bé hiếu động. Nhưng

đội thanh niên, nhất là những cô người mẫu thì đã thay hết. Thủy nhớ, ngày xưa vào đây có nhiều buổi Tuần chả bơi gì cả, chỉ nằm dài trên ghế ngắm nhìn các em người mẫu. Chả bù cho cái lão Khương này, suốt từ nãy đến giờ chỉ biết ngắm Thủy không biết chán, lúng túng như một anh ngố.

Thủy khẽ đánh mắt sang phía Khương. Chạm mắt, lúng túng, Thủy hơi cười để lộ khoe miệng duyên dáng, rồi vờ như lơ đãng, quay đầu tiếp theo đà cũ nhìn sang phía trường Chu Văn An, chỗ có một dãy quán đèn nê-ôn sáng choang rọi xuống mặt hồ.

- Cô Thủy đang nghĩ gì mà vui thế ? - Khương bắt ngay lấy cơ hội.

- Ngày xưa em thường đến đây, nhưng không phải để ngồi uống nước mà là để xuống bơi.

Khương lại ở người như một gã khờ. Thì lúc còn ở Việt Nam anh chàng có bao giờ đủ tiền để vào đây đâu mà biết trong này có gì. Mời được Thủy đi uống nước, sướng quá, Khương phải nghĩ ra ngay một chỗ mà Khương cho là sang trọng của Hà Nội, cho nên đèo Thủy một mạch sang hướng đường Thanh Niên, ngược lên đê và rẽ xuống Khách sạn Thăng Lợi để uống nước cạnh hồ Tây. Có biết đâu bên trong khách sạn lại có bể bơi như thế này. Nhưng mấy năm sống ở nước ngoài cũng đủ làm cho Khương học được cái lém lỉnh của hội bán hàng trên sân.

- à, thế mai anh sang đón em đến đây đi bơi nhé ?

Thủy gật đầu. Xong rồi lại tự trách tại sao mình lại gật đầu nhanh thế. Nhưng rồi Thủy lại thanh minh ngay. Chả sao, tiêu tốn một ít của thằng khờ này cũng được. Hẳn ta ở Tây về túi đầy tiền. Minh mà không tiêu bớt thì gã lại đem hết về bên ấy. Nghĩ xong Thủy lại trách mình, và cảm thấy không nên nói như vậy vì thật ra Khương chỉ khờ chứ không đến nỗi kệt cớm, khoe tiền như bọn người từ nước ngoài về thường thế.

Khương vui vẻ ra mặt, hào hứng chạy vào trong mua tiếp một đĩa khoai tây và hai chai bia nữa cho họ. Thủy đã thôi không còn thả nhẹ từng hơi thuốc nặng nề xuống mặt bàn nữa mà thoải mái thở ra, đẩy luồng khói thuốc đi ngược với những cơn gió thổi đến, tràn vào mặt và mái tóc dài.

* * *

Hôm sau.

Lúc Thủy bước ra hồ thì Khương chỉ thiếu tí nữa là há hốc mồm vì kinh ngạc, sững sờ. Không chỉ có Khương mà nhiều gã đàn ông khác cũng vậy. Thủy biết điều ấy.

Tuần đã chẳng từng bảo với Thủy như vậy đó sao:

- Bọn đàn ông ở đây đang chảy cả hết nước rãi ra vì em đấy, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

- Thế còn anh ?

- Anh thì anh chỉ muốn ăn thịt em ngay bây giờ thôi. Con yêu quá ị. - Tuần cười hí hí kéo sát Thủy vào người. Vòng tay anh siết chặt lấy chiếc eo nhỏ nhắn.

Thủy khẽ mỉm cười rồi nhẩy ùm xuống nước, bơi một mạch hai mươi vòng hồ, không đoái hoài gì đến Khương.

Ngày xưa có Tuần cũng vậy. Hai người đến nơi là bơi liền một lèo, lên bờ nghỉ xong lại xuống bơi tiếp một mạch nữa rồi mới về. Tuần ra hạn định. Một chiều dài hồ là 25m. Hai mươi lần bơi qua lại là 500m. Mỗi buổi anh phải bơi đủ bốn nghìn mét, tức là một trăm sáu mươi vòng hồ. Thủy cũng thấy thích cái hạn này, nhưng cô chỉ đặt cho mình một nghìn mét, tức hai lần hai mươi vòng hồ mà thôi .

Bơi hết 500m đầu tiên, Thủy mệt mỏi bước lên bờ. Khương đã đợi sẵn với đĩa khoai tây rán và chai bia như hôm trước. - Thằng khờ này thế mà cũng biết khéo chiều gái.

- Thủy nghĩ thầm, không nói không rằng vớ ngay lấy chai bia uống một hơi. Không hiểu sao Thủy bỗng nhiên làm phép so sánh Khương với Tuần. Gã này học tổng hợp Toán, tất nhiên là không thể lịch lăm bằng Tuần rồi, lại còn gốc gác nhà quê, nhưng bù lại, có vẻ rất giàu, tiêu tiền không tính toán.

Bên cạnh Tuấn Thủy thấy mình như con mèo con cần được che chở, ôm ấp, vuốt ve. Bên cạnh Khương Thủy thấy mình như một bà hoàng trước gã nô lệ trung thành. Khương si Thủy thật sự. Anh chàng ngồi ngắm Thủy không biết chán. Từ thời đại học đã như thế rồi. Thủy vẫn chưa biết là Khương vào đại học cùng một năm với Thủy và Tuấn. Anh chàng chính là một trong những gã trai tổng hợp Toán mà buổi tan trường nào cũng sang bên Sư phạm tán tỉnh bọn con gái đi học về. Từ ngày Thủy cặp với Tuấn thì Khương thôi không còn chăm chỉ sang trường Sư phạm nữa. Có những hôm nhớ quá, gã lại bám theo lũ bạn sang bên ấy. Vài lần gã tưởng gặp may khi thấy Tuấn không đến đón Thủy bằng xe Dream, Thủy tự đạp xe đạp về nhà. Nhưng có bạo gan mấy Khương cũng vẫn không đủ can đảm để phóng lên làm quen.

Bây giờ thì khác. Tiền đầy túi, Khương bỗng cảm thấy vững tin hơn, dù vẫn chưa hết nhát gái. Học xong đại học là ông anh họ bốc thẳng sang Ba lan để tiêu hàng. Sau vài năm phấn đấu thì Khương đã có thể tự thân vận động, tậu xe, thuê nhà ở riêng, mua đất cho bố mẹ. Khương cười băng quơ trong làn khói thuốc. Nếu chuyển này sang Trung Quốc gặp được mối hàng tốt thì không khéo còn mua được cả nhà ở bên ấy. Thật là tiền đã làm thay đổi cả còn người của anh chàng nhà quê chân đất.

Khương bắt đầu chú ý hơn đến quần áo, toàn vào hiệu nổi tiếng chọn những bộ vét nào đắt nhấg mà mua dù không biết mặc, đến nổi bọn sinh viên còn cười ầm lên khi thấy Khương tương cả một bộ vét đen còn nguyên nhãn hiệu trên tay áo, thắt cravat đỏ và xỏ đôi giày da lộn đế cao của Salamander giá hơn bốn tở, đến đêm hội sinh viên để nhảy nhót. Được cái Khương không hợm hình, mà theo như ngôn từ ở đây hay bảo là tinh vi, cho nên bọn sinh viên rất thích cho Khương kết thân, chỉ bảo cho mọi kiểu ăn chơi, từ mua sắm quần áo đến máy móc điện tử, dàn máy, TV, máy tính, máy chụp ảnh số...

Bây giờ lại còn được ngồi cạnh cả Thủy - người yêu trong mộng - nữa. Gần nhau đến nỗi chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm được vào làn da mịn màng của cánh tay trần nõn nà, hay thậm chí đôi chân dài tuyệt đẹp.

Khương bỗng giật mình chớp mắt, tự phạt mình đã có ý định xấu với Thủy. Với anh chàng, Thủy là nữ hoàng, là vị thần nhiều quyền lực nhất, và gã không bao giờ dám có một ý định trần tục nào đối với nàng. - Nhưng thần linh thì cũng giống người thường thôi. - Khương tự lí luận. Ngày xưa còn bé anh nhớ mẹ anh Tết nào cũng cúng các vị quan thần trên trời ít tiền âm phủ gọi là đốt lót để các vị ấy không quấy nhiễu hạch sách trong năm, đồng thời báo cáo tốt về gia đình để Trời Phật phù hộ độ trì cho thẳng con trai.

Khương bật cười. Chắc là tiền âm phủ cũng có giá trị nên anh mới được như ngày hôm nay.

- Anh Khương nghĩ gì mà vui thế ? - Đến lượt Thủy bật hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của Khương.

- à. Tôi nhớ đến cảnh mẹ tôi cúng Tết ở nhà quê. - Khương bối rối. Không hiểu sao anh ta lại buột miệng nói thêm: - Cô Thủy đẹp lắm. - xong mặt lại đỏ ửng lên vì ngượng, không dám nói tiếp là anh vừa nghĩ các cụ ngày xưa nói rất đúng: "gái một con trông mòn con mắt".

Thủy bây giờ còn đẹp hơn thời đi học rất nhiều. Cái đẹp thời con gái bỗng mặn mà hơn, đàn bà hơn và khêu gợi hơn.

Khương lại giật mình, không dám nhìn tiếp vào phần trên của chiếc áo bơi, bắt chéo chân, ngồi thẳng người dậy vờ châm thuốc hút để che đậy sự kích động đang nổi lên ở bên dưới.

Thủy tinh ý nhận thấy ngay những thay đổi trong lòng gã đàn ông bên cạnh, khéo léo đứng dậy xuống hồ bơi tiếp, miệng giấu nụ cười sung sướng như bao người đàn bà khác vẫn làm khi biết có gã đàn ông chú ý đến mình. Lần này không hiểu sao Thủy bơi rất khỏe. Hết 500m mà vẫn chưa có cảm giác gì.

Thủy bơi tiếp cho đến khi cảm thấy mệt ngoài thì thôi. Trên đường về, Thủy không còn chú ý giữ khoảng cách trên yên sau như hôm trước mà tựa nhẹ vào người

Khương cho đỡ mệt.

Anh chàng hơi luống cuống, loạng choạng tay lái lúc ban đầu nhưng cũng kịp trấn tĩnh lại, lái chậm cho Thủy khỏi xóc, đưa cô về nhà. Trong đầu hẳn ta bỗng bật đến ý nghĩ rủ Thủy cùng sang Trung Quốc. Kết hợp ăn với du lịch, chắc sẽ có nhiều cơ hội gần người đẹp hơn...

* * *

Những buổi đi chơi với Khương có sức hút như ma túy trước Thủy. Cô thấy nghiện cái cảm giác đi cùng Khương đến những chỗ ngày trước Tuấn hay dẫn đến. Hôm nào cũng vậy. Khương ngồi im lặng ngắm Thủy. Còn Thủy thì trò chuyện với Tuấn. Chỉ trong vòng hai tuần mà quan hệ giữa họ đã thay đổi rất nhiều. Những buổi đi chơi ngày càng dài ra. Ban đầu chỉ là đi bơi. Sau có thêm mục ăn tối. Sau nữa lại thêm cả ăn khuya. Thủy như một vị quan giữ thành miễn cưỡng nhường cho quân địch từng góc phố. Khương say đánh trận. Ngày càng tấn công mạnh. Anh chàng thỉnh thoảng còn liêu năm tay, vuốt tóc Thủy. Thủy cảm thấy sợ hãi, cảm thấy tội lỗi với Tuấn. Nhưng con người đàn bà trong Thủy thèm khát được một thằng đàn ông vuốt ve, chiều chuộng. Nhưng Thủy cũng đặt cho mình một giới hạn. Chỉ có điều hình như cái giới hạn này ngày càng được tháo lỏng thêm.

Thỉnh thoảng Khương cũng xem phim tình cảm, đọc truyện yêu đương. Nhưng mà anh chàng không tài nào nhớ nổi những đoạn thơ mộng mà nhân vật nam chính đem lại cho nhân vật nữ chính. Anh ta chỉ biết liêu năm tay mà thể hiện sự ham muốn của mình. Sự im lặng của Thủy và ánh sáng mờ ảo của các quán cà phê Hà nội đồng lõa với Khương.

Nghe lời mách của thằng em họ, một hôm Khương đưa Thủy đến một quán mà người Hà Nội hay gọi là 'cà phê sân vườn'.

Phần dưới của quán bài trí rất đẹp: quây rượu, ghế mây, cây cảnh, hồ nước, núi đá... Lời bài hát Chim Sáo Ngày Xưa với giọng ca của Quang Linh như làm Khương thêm hào hứng. Chị chủ quán đi phía trước bỗng mở toang cánh cửa trong bức tường đá, để lộ một dãy bậc thang lát đá trắng muốt, sáng choang.

- Mời anh chị vào đây. Phía trên này có máy điều hòa nhiệt độ.

Lên đến tầng một là một dãy hành lang dài với các vách ngăn bằng gỗ chia thành khoảng mười ô bé chừng ba đến bốn mét vuông. Cửa vào các ô là những chiếc màn trúc che kín phía trong. Tim Khương đập thình thịch. Mặt Thủy đỏ bừng nhưng bóng đêm và ánh đèn đỏ đã giấu hộ cô. Thủy muốn quay bước ra cửa ngay từ lúc vừa chui vào trong 'hang đá' nhưng không hiểu sao hai chân cô vẫn cứ bước tiếp.

Trong phòng là một chiếc bàn kính, bên cạnh là một dãy đệm mút bọc da giả màu đen làm ghế ngồi. - Mà chắc là nằm thì hai người cũng vừa. - Khương thầm nghĩ. Họ ngồi xuống ghế im lặng. Anh phục vụ đi sau bưng tới hai cốc nước cam, đặt xuống bàn cùng cái gạt tàn thuốc lá. Nhẹ nhàng hạ bức màn trúc, anh ta bước ra ngoài. Ánh sáng của chiếc đèn pin trên tay lóe lên rồi lại tắt đi, nhường chỗ cho vị thần bóng tối đang ngự trị. Tiếng chân bước cũng khuất dần sau các bậc thang, để Thủy kịp nhận thấy sự hiện hữu của rất nhiều người trong các ô quanh đây. Tiếng một cô gái ở rất xa rên nhè nhẹ. Tiếng thở hổn hển của một anh chàng nào đấy phía sau. Ngay bên cạnh là tiếng lục cục lạ tai. Thủy lúng túng châm thuốc hút để che giấu sự bối rối, chăm chú theo dõi câu chuyện ở phòng bên.

Khương cũng châm thuốc hút, lặng lẽ định thần. Anh chàng vẫn chưa có kế hoạch gì cả. Thấy Thủy có vẻ chú ý đến những tiếng động ở phòng bên cạnh, Khương cũng lắng nghe.

- Đừng anh.

- Ngoan nào, vừa nãy được sao bây giờ lại không được ?

- Ừ ừ ! - cô gái đẩy tay của chàng trai ra, khuỷu tay đập vào tường gỗ phía bên kia.

- Này, làm cái trò gì thế ?

- Dạ, chúng em xin lỗi ạ.

Từ phòng mà người đàn ông đứng tuổi vừa lên tiếng lại tiếp tục cái tiếng lục đục đều đặn của chiếc ghế cạp kênh. Người Thủy nóng bừng, rít thuốc thật sâu vào phổi.

Khương bỗng ôm chầm lấy Thủy. Thủy không chống cự, chỉ giấu mặt, đầu cúi gằm.

Khương không nói không rằng lợi dụng ngay dịp này để thỏa thuê vuốt tóc Thủy, thỏa thuê sờ làn da trắng mịn của cánh tay trần thanh mảnh.

Người Thủy run lên không hiểu vì sợ hãi hay thỏa mãn. Đã lâu lắm rồi Tuấn không còn ôm Thủy, không còn vuốt ve từng khoảng da trên người cô. Thủy muốn đẩy Khương ra nhưng không được, muốn hét lên nhưng lại ngượng, chỉ còn cách khép tay vào sát người ngồi chịu trận. Nói cho đến cùng thì cũng không phải là chịu trận theo đúng cái nghĩa chính của nó.

Bàn tay thèm khát bỗng chụp vào ngực Thủy, nghịch ngợm nắn bóp bầu vú đang căng lên vì ham muốn dưới làn áo lót và áo sơ mi mềm mại.

Giật mình vì sợ hãi, Thủy đẩy Khương ra và ngồi xích hằn ra một đầu ghế, tay ôm lấy mặt cúi gập người suy nghĩ, căng thẳng đến đau đầu.

Khương lại ngồi sát vào ôm lấy Thủy.

Thủy đột ngột đứng dậy bước ra ngoài. Vỡm mắt đã quen với bóng tối nên cô không gặp khó khăn gì khi bước một mạch ra đến cầu thang, xuống gác, ra cửa. Không khí buổi đêm còn đầy bụi bặm của một ngày mệt nhọc hút vào phổi, vương vương, thay cho cái khí lạnh nặng nề, nhơm nhớm trong kia. Khương chạy theo thủy, ngạc nhiên, sợ sệt, lúng túng.

- Em muốn về. - Thủy nói ngắn gọn.

Cả đêm Thủy không ngủ được, nằm trần trọc trên gác xép. Thủy thấy mình có lỗi với Tuấn vô cùng. Bao thuốc lá đã quên lại ở chỗ quán cà phê tội lỗi cho nên không còn gì để hút. Bé Thảo nằm với bà ở dưới nhà, thỉnh thoảng lại nói mê, cãi cò với bọn bạn ở lớp. Thủy đặt tay lên ngực mình, tưởng tượng rằng đây là tay của Tuấn, nhớ lại cái thưở mới quen nhau, đèo nhau vòng vèo khắp các ngõ ngách phố phường Hà Nội. Mới đây mà bây giờ đã mỗi đứa một phương...

* * *

- Khò nể da ! - Khương buột miệng chửi đồng một câu tiếng Ba Lan học lỏm được của bọn sinh viên, vừa ngọng vừa sai âm. Gã ta tự trách mình về cái tội hấp tấp. Gã đang lo sợ vì không biết Thủy sẽ nghĩ gì sau chuyện vừa rồi, không biết cô có tiếp tục chịu gặp gã hay không. Gã trần trọc không ngủ được trên cái giường đệm êm ái nhưng to đến trống trải của khách sạn.

Hà nội về đêm vắng lặng lạ thường. Không có gì thay đổi từ ngày gã từ quê lên làm thủ tục nhập học. Vẫn những con đường nhỏ, những chị bán gà. Vẫn cái cảnh nấu cơm, rửa bát trên vỉa hè. Vẫn nước thải bồn thiủ chảy tràn ra phố, ngấm xuống đất rồi lại chảy ngược vào giếng nước dùng của cả nhà.

- Ku dờ va ! - Khương lại chửi tiếp, bồn chồn đứng dậy bật tung cửa, bước ra ngoài lan can đứng nhìn xuống phố. Gã nhìn đồng hồ đeo tay. Giờ đã quá muộn để bảo gọi gái như mọi hôm. Anh chàng bồn chồn đi ra, rồi lại đi vào. Hai bao thuốc vừa đem từ chỗ quán cà phê về chỉ còn lại vài điếu. Háo nước vì cơ thể chịu đựng quá nhiều khói thuốc, Khương mở tủ lạnh dốc cạn chai nước khoáng, đầu suy tính mông lung.

- Không được. - Khương cả quyết, xong rồi lại phủ nhận ngay chính câu nói trước. -

Không được. - Thái dương bừng bừng như sắp vỡ tung ra. - Cũng không được nốt. - Anh chàng lẩm bẩm.

* * *

Trời sáng dần. Người Hà Nội bắt đầu thức giấc, ra đường tập thể dục. Khương bồn chồn đợi đến đúng sáu giờ thì dong ngay xe đến nhà Thủy.

Mẹ Thủy mở cửa, ngạc nhiên khi thấy Khương.

- Cháu chờ nhé, để bác gọi cái Thủy dậy.

Thủy bước ra. Mắt hơi quầng đen vì thiếu ngủ, nhìn Khương bình thản chờ đợi.

- Đi ăn sáng nhé. - Khương nhếch miệng cười cầu tài, trông đến tội nghiệp. - Em và bé Thảo đi ăn sáng với anh nhé. - Anh chàng cầu khẩn đến thảm thiết.

Thủy suýt phì cười khi nhìn thấy vẻ mặt thảm hại đang nhăn nhó cười gượng của anh chàng, nhưng cô vẫn không gật đầu ngay khiến Khương càng cuống quýt. Anh chàng vỗ lấy tay Thủy, nắm thật chặt.

- Em đi nhé !

Cái đụng chạm của bàn tay ram ráp với những vết chai bên trong làm cho người đàn bà trẻ thoáng rung mình. Thủy giật tay mình ra rồi ra về miễn cưỡng đồng ý, lạnh nhạt nói.

- Cái Thảo đi ăn phở với bà để đi học cho gần. Anh đợi đấy để Thủy đi thay quần áo.

- Tôi... tôi... - Khương còn đang ấp úng thì Thủy đã đóng sầm cánh cửa sắt. Anh chàng không kịp nhìn thấy nụ cười chiến thắng vừa thoáng xuất hiện trên mặt cô.

Thủy vào nhà chậm rãi chải tóc, kẻ lại môi cho đậm, mặc chiếc áo phông ngắn tay bó sát người, làm tôn bộ ngực đầy đặn với làn da trắng mịn của đôi tay nộn nà. Chiếc áo khoác màu vàng cam rất hợp với chiếc váy bò xanh rêu và đôi giày thể thao khoe đôi chân dài giấu kín sau đôi tất dày. Đôi môi mọng đầy vẻ đợi chờ càng nổi bật hơn nhờ làn phấn lót nâu đậm kẻ dưới mày để giấu cặp mắt tinh anh sau làn mi cong.

Thủy cứ chậm rãi ngồi trang điểm, thử quần áo gần một giờ đồng hồ, bỏ mặc anh chàng Khương ngồi chờ ngoài cửa, đáng điệu hết hồn chồn lại chuyển sang tiu nghỉu, có lúc trong thần thờ như mất hồn. Cứ như vậy mãi cho đến lúc mẹ Thủy dắt bé Thảo ra cửa.

- Ôi ! Bác cứ tưởng cháu về mất từ lâu rồi. Sao con Thủy nó bất lịch sự thế, để anh đợi mà không mời vào nhà gì cả.

- Không sao đâu bác ạ. Cháu chờ ngoài này được rồi ạ.

- à. Mà này. - Bà già hấp háy mắt. - Hôm nay em nó không có tiết ở trường đâu. Anh chị liệu mà rủ nhau đi chơi xa xa vào. - Bà cụ phất tay vào vai Khương và thế là hai bà cháu dắt nhau ra đầu phố.

Thủy xuất hiện sau cánh cửa sắt. Cô đẹp rực rỡ như một đóa hoa đầu xuân. Vẻ đẹp của Thủy làm rực sáng cả một góc tối của con phố, làm cho Khương phải lóa cả mắt vì sống sờ. Anh chàng lúng túng xoay chiếc xe quay đầu ra ngoài ngõ.

- Em định ăn sáng ở đâu ?

- Anh cứ lên bờ hồ. Em sẽ chỉ đường.

Đĩa bánh mì patê trứng ốp lết cùng cốc phà phêphin sữa buổi sớm như làm tăng thêm vẻ đẹp của mặt hồ Hoàn Kiếm với cái quán nhỏ ở góc đường Tràng Thi. Hình như chỉ có người nước ngoài vào đây thì phải vì giá rất đắt. Mấy anh chàng Tây ba lô ngồi trong quán nhìn Thủy không rời mắt làm cho Khương cảm thấy hãnh diện vô cùng.

Họ ngồi tận hưởng cái không khí trong lành của bầu không khí buổi sáng Hà Nội. Các cửa hàng trên đường Tràng Thi đang dần dần mở cửa. Xe máy bắt đầu phóng ầm ầm thành từng đợt. Tiếng động cơ được tán lá cây che bớt một ít. Chợt lúc Thủy có vẻ thoải mái, Khương rụt rè đề nghị:

- Anh nghe mẹ bảo là hôm nay em không phải đi dạy. Chúng mình đi chơi xa nhé?

- Đi đâu ? - Thủy hơi bất ngờ, hỏi lại.

- Ao Vua. Được không? - Khương thăm dò, trong đầu không nghĩ ra được nơi nào khác hơn.

- OK. - Thủy bỗng đồng ý một cách bất ngờ.

* * *

Khương sung sướng phóng xe ào ào. Họ xuôi Tràng Thi, về Láng Hạ, rồi thẳng ngã

Hòa Lạc lên Sơn Tây. Đoạn đường cao tốc 60km được tráng nhựa phẳng lì, thẳng tắp, nằm cao hần lên giữa những cánh đồng lúa chỉ còn trơ rạ. Xe chạy bon bon không hề phải giảm tốc độ vì những đoạn cắt ngang đều được làm hầm chui qua phía dưới gầm đường. Gió lạnh đập vào ngực Khương không làm giảm bớt được làn hơi nóng từ lưng phả ra gây ra bởi cảm giác đụng chạm với bộ ngực đàn bà đang ôm chặt phía sau, cùng hơi thở nóng hổi đang nhè nhẹ phả vào cổ, vào tóc, lan dần ra khắp người.

Xe chạy lướt qua chùa Thầy, bỏ ngã vào chùa Tây Phương, vào đến địa phận Sơn Tây. Thủy bỗng đổi ý khi nhìn thấy tấm biển chỉ đường.

- Thôi. Không đi Ao Vua nữa. Chả có gì hay cả. Em đi nhiều rồi.

Khương giảm tốc độ, chờ Thủy nói tiếp.

- Rẽ trái. Đi Ba Vì. Em đến đây chỉ mỗi một lần từ khi còn bé.

Chiếc Viva nhẹ nhàng lướt gió rẽ lên hướng Ba Vì. Con đường bỗng hừng sáng vì những đám mây buổi sáng tạm tan nhường chỗ cho ánh mặt trời ầm ập soi xuống mặt đất.

Đường lên Ba Vì đẹp tuyệt vời. Những cây cổ thụ cao che lấp mặt trời, chỉ cho phép những tia sáng tinh nghịch len lỏi qua tán lá nhảy múa trên mặt đất. Chung quanh vắng vẻ, yên tĩnh, không một tiếng động nào khoác ngoài tiếng máy nổ của chiếc xe bốn thì. Nghĩ sao đó anh chàng Khương cũng giảm bớt tay ga để không làm náo động khung cảnh thiên nhiên thơ mộng.. Một lúc sau thì anh ta tắt hẳn máy xe và dừng lại, trả hẳn cái không khí tĩnh mịch lại cho khu rừng già. Thủy xuống xe ngồi lên một gốc cây to đã bị cưa vạt từ lâu. Cô châm thuốc, chân đạp nhẹ theo một điệu nhạc vừa chợt đến trong đầu.

Khương đến bên Thủy, ôm chặt lấy. Gã thì thào:

- Anh rất là yêu Thủy. Nếu Thủy đồng ý sang Ba lan với anh thì điều kiện gì của Thủy anh cũng chấp nhận. Anh sẽ đóng tiền cho bé Thảo vào học trường Pháp ở bên ấy. Hay trường Mỹ cũng được. Anh sẽ lo lắng cho hai mẹ con đầy đủ hết tất cả mọi thứ, không thiếu một tí gì cả.

Thủy ngồi lặng yên không trả lời, đồng lõa với cái miệng tham lam của gã đàn ông đang mút vào cổ, vào cằm, vào môi. Cô mặc cho đôi tay thêm khát của Khương sờ vào ngực, vào bụng, vào đùi, qua lần vải tưởng chừng như không giữ nổi làn da thịt đang căng lên. Con người đàn bà trong Thủy bị kích động mạnh. Thủy không còn phản đối như tối qua mà trái lại, còn chờ đợi cuộc xâm chiếm của gã đàn ông bạo dạn. Trong lúc này Thủy không còn nghĩ đến gì khác ngoài sự thèm muốn, nỗi nhung nhớ từ bao năm. Đầu cô không còn điều khiển nổi nửa người hư hỏng đang đòi phải thoả mãn cái nhu cầu đàn bà là được vuốt ve, được hôn hít, được một gã đàn ông đụng chạm.

Đoạn đường vắng suốt cả nửa giờ đồng hồ không có lấy một chiếc xe chạy qua. Chỗ họ ngồi được một bụi cây cao và chiếc xe máy che khuất. Khương bạo dạn đẩy Thủy nằm xuống nền cỏ mềm mại, và hôn tới tấp vào ngực, vào tay cô gái. Và chuyện gì đến đã phải đến. Họ làm chuyện ấy nhanh đến nỗi Thủy không kịp lui bước, còn Khương thì không kịp suy tính gì cả mà cứ hành động theo một thứ bản năng của tự nhiên.

Hả hê thoả mãn, Khương nằm lăn ra đất thở mệt nhọc, làm cho con người đàn bà trong Thủy chỉ vừa mới được hâm nóng đã phải tiếc nuối trong sự thèm muốn vẫn còn đang âm ỉ. Thủy ngồi bật dậy, lấy bầy châm thuốc hút, lộ vẻ lúng túng rõ rệt. Cô hoàn toàn không muốn buông thả tất cả nhanh đến như vậy. Tất cả chỉ tại vì... - Tại vì sao nhỉ ? - Thủy tự hỏi nhưng mãi cũng không tìm được câu trả lời.

Họ im lặng trở về thị xã Sơn Tây để ăn trưa rồi gởi xe, vào cấm thành cũ đi dạo.

Dáng điệu của Khương bây giờ đã khác. Anh chàng nhà quê tự tin hơn, bạo dạn hơn trước. Gã ta thỉnh thoảng còn dám vuốt má Thủy, hôn Thủy, ôm Thủy, và kể những

câu chuyện bậy bạ mà gã vẫn hay đọc từ một tờ báo nào ở bên ấy, xong lại cười ha hả một cách thoải mái. Thủy vẫn im lặng như trước. Giờ đây cô còn có thêm rất nhiều điều phải suy nghĩ.

Có một điều mà cả hai đều chắc chắn là Thủy sẽ theo Khương sang Ba Lan.

* * *

Họ mau chóng đăng kí kết hôn rồi đi nộp hồ sơ lên sứ quán. Hai tuần chờ đợi trôi qua mau chóng với những buổi tối đi chơi không biết chán. Thủy thường dẫn Khương vào Kosmo chơi bi-da, đánh bowling, khi nào chán lại trèo thang máy lên tầng bốn karaoke. Buổi tối ở đây có dancing, nhạc nhẹ nhàng, khung cảnh sang trọng, không nhí nhố như mấy cái vũ trường khác của Hà Nội.

- Chúng tôi không thể cấp visa vì phía Ba Lan không trả lời. - Câu giải thích của anh cán bộ sứ quán làm Thủy nghe mà sụp tắt hi vọng.

- Em ra ngoài trước. - Khương choàng tay ôm Thủy nói thầm vào tai.

* * *

Thủy dắt xe ra cổng đứng chờ. Năm phút sau Khương hớn hờ bước ra.

- Xong rồi. Mình vào Sài Gòn đóng dấu.

Thủy cũng không hiểu lắm chuyện thủ tục giấy tờ, không hỏi han gì thêm, mặc Khương xoay xở lo liệu.

Lần đầu tiên cả Thủy lẫn Khương vào Sài Gòn. Đường phố đông đúc. Người lúc nào cũng đi lại rầm rập. Khi cái nắng buổi chiều vừa chợp tắt cũng là lúc xuất hiện cơ man nào là người đẹp. Ngồi trên taxi từ sân bay về khách sạn, Thủy cảm thấy ngượng nghịu vì bộ quần áo dù đã đẹp nhất của mình vẫn có vẻ quê mùa và lạc hậu trước những một quần áo thay đổi vô cùng nhanh ở trong này.

Vài hôm sau thì Thủy lại càng ngạc nhiên hơn khi thấy dân thượng lưu trong Sài Gòn có vẻ như là không thích giữ nước da trắng như những người Thủy mà gặp ở khách sạn Thăng Lợi. Bên bàn tiệc họ toàn khen nhau làn da nâu bóng mịn mà chỉ những người giàu mới có, vì thừa thời gian và tiền của để đi đánh tennis hoặc chơi lướt ván hàng ngày.

Thế là Thủy bắt đầu cái mà người ta hay gọi là Sài Gòn hóa. Vẻ ngoài hàng ngày của Thủy thay đổi thấy rõ sau mỗi buổi cùng Khương gặp các mối đánh hàng trong này. Vẻ đẹp thu hút và sự duyên dáng của Thủy đã thật sự giúp Khương rất nhiều. Sự thông minh nhanh nhạy của cô nhiều lần đã làm lợi cho Khương lúc kí hợp đồng. Họ trông chẳng khác gì một đôi vợ chồng mới cưới. Hôm thì chạy đuổi nhau trên sân thả diều dưới dốc cầu chữ Y, lúc lại nằm ôm nhau trên chiếc phao to lơ lửng trôi trên dòng sông Lũ trong khu vui chơi Water Park, khi thì ngồi nhìn nhau tình tứ trong quán cà phê sang trọng trên đường Đồng Khởi.

* * *

Chuyện giấy tờ cũng tiến triển rất thuận lợi. Khương đã lo liệu xong mọi việc. Nhờ vài bạn hàng có quyền thế trong Sài Gòn bảo lãnh thêm mà visa ba tháng du lịch vào Ba Lan của Thủy được cấp nhanh chóng. Vé máy bay cũng đã đặt ngày đi. Họ nấn ná ở Sài Gòn thêm một tuần nữa để Khương đặt nốt hàng cho mùa hè và mùa thu. Xong cả hai sang Trung Quốc. Sau đấy họ sẽ về Hà Nội rồi bay sang Ba lan.

Thủy xin nghỉ dạy ở trường. Bé Thảo và bà ngoại sẽ đợi đến hè, sau khi Thảo thi học kì xong thì sẽ sang sau. Thủy cảm thấy thoải mái vô cùng. Vẻ đẹp buồn bã, huyền bí được thay bằng nét đẹp tươi cười, tràn đầy sức sống và niềm tin. Khương vô cùng sung sướng khi chiếm được người đàn bà mà anh ta hằng mơ ước. Tuy vậy, trong Thủy vẫn còn một góc tối mà cả Khương, cả Thủy đều không muốn chạm vào trong

lúc này.

Sài Gòn với đầy những sự mới lạ đã làm Thủy tạm quên đi những kỉ niệm ngày yêu Tuấn. Cái thành phố đầy sức sống này đã cuốn Thủy vào vòng quay của nó. Và cả Khương nữa. Những người mà Thủy và Khương tiếp xúc hầu như không chú ý đến cái giọng nhà quê của anh ta mà chỉ quan tâm đến công việc họ đang bàn. Xong việc rồi là dzô dzô, bia đầy bàn, vui chơi thoải mái. Và một trong những khách hàng ấy còn mời họ đi Đà Lạt chơi.

* * *

Thủy thân ngay với Huyền trên đường đi. Bình lái chiếc xe Matix xinh xắn trên con đường rừng mát mẻ. Khương ngồi ghế trước. Hai người đàn ông im lặng hút thuốc. Bình mở nhạc hòa tấu. Thủy với Huyền ngồi ghế sau trò chuyện ríu rít.

- Hai bạn cưới nhau lâu chưa ? - Thủy hỏi Huyền lúc họ đi dạo bên bờ suối, còn hai người đàn ông ngồi uống bia trong quán lá.

- Anh Bình có vợ rồi. Bọn em chỉ đi chơi cùng nhau thôi. Thỉnh thoảng anh ấy lại đưa em đi ăn như hôm nọ gặp anh chị ở nhà hàng. - Huyền bẽn lẽn trả lời với chất giọng Hà Nội bắt đầu pha lẫn chút Sài Gòn.

Thủy sống người.

- Thế bà ấy có biết anh Bình đi với em không ?

- Biết chứ. Nhưng kệ. Chỉ cần anh Bình không bỏ bê chuyện gia đình và con cái là được. - Huyền trả lời. Thoáng chút buồn trên mặt.

Thủy không dám hỏi thêm. Trong đầu bỗng gợi lên bao niềm suy tư. Đà Lạt rất đẹp. Đúng như lời Bình nói lúc chiếc xe bắt đầu xuống con dốc cửa ngõ, nhìn xuống cả thành phố Đà Lạt xinh xắn quanh Hồ Xuân hương trong cái lạnh nhè nhẹ của khí hậu miền cao nguyên. Anh ta bảo người Sài Gòn gọi Đà Lạt là thành phố của những người đang yêu, đã yêu, và sẽ yêu.

Nhưng cái tình yêu của họ lạ quá. Cả sự quen biết của họ cũng rất lạ. Bốn người dường như chả biết mấy về nhau. Quá khứ của mỗi người đều được những người còn lại tránh động đến. Họ tự qui ước ngầm là có hai đôi yêu nhau, hiểu là vợ chồng hay tình nhân thì cũng mặc, quan trọng là đang cùng nhau đi chơi xa. Thế nhưng ở Bình và Huyền có chút gì đó rất tự nhiên. Huyền nũng nịu đòi hỏi Bình theo kiểu con gái Hà Nội. Bình thỉnh thoảng âu yếm Huyền theo kiểu đàn ông Sài Gòn. Đôi lúc Thủy cũng thêm được Khương đối xử với mình như vậy. Nhưng anh chàng quá ngốc để mà có thể cảm nhận được sự đợi chờ của cô.

Thủy bỗng nhớ Tuấn da diết. Ngày xưa Tuấn thường phải vào Sài Gòn để bán tranh. Mỗi khi quay ra Hà Nội anh lại có thêm nhiều cái mới lạ để chiều Thủy. Anh thường tạo cho cô vô số những niềm hạnh phúc ngây ngất...

* * *

- Cái Huyền này mất tư cách quá. - Khương bỗng lên tiếng. Hai người đang ở trong phòng riêng, trong khách sạn. - Con gái Hà Nội nhưng sao chỉ mới vào Sài Gòn vài năm đã không còn chút gì đoan trang cả. Đang là gái chưa chồng sao lại đi cặp với một thằng đàn ông đã có vợ. Lại còn ăn ngủ với nhau cứ như vợ chồng thật vậy. Thật là xấu hổ.

- Sao anh lại nói thế. Em thấy cái Huyền tính hay chứ. Mà ông Bình cũng đẹp trai và biết chiều nó cơ mà. - Thủy bênh Huyền.

- Hay gì. Như thế có khác gì điểm hạng sang đâu.

- Thế tức là anh định bảo tôi cũng là điểm hạng sang hả. - Thủy đi từ chỗ sống sốt đến tức giận. Cô hét lên. Bực bội, Thủy vào phòng tắm xả nước ra cho thật nóng rồi ngâm người vào cho đến nóng đỏ cả người, châm thuốc mù mịt.

Vậy là cuối cùng rồi thì chiếc hồ ngăn cách giữa hai người đã bắt đầu xuất hiện. Sau

lần trao đổi ấy họ không muốn nhắc lại nó nữa. Khương cố làm vui lòng Thủy bằng cách đưa cô đi mua sắm, ngắm nghía vô số siêu thị và cửa hàng nhiều như nấm ở Sài Gòn, và Bắc Kinh. Nhưng Thủy không còn thiết gì đến quần áo, đồ trang sức nữa. Câu nói của Khương như mũi dao cứa sâu vào lòng. Lúc này Thủy chỉ còn muốn sang Ba Lan thật nhanh để kiếm tiền, thoát khỏi cái cảnh nghèo khổ túng thiếu của gia đình, từ bé, chỉ được bù đắp một cách thoáng qua khi yêu và lấy Tuấn nhưng rồi lại rơi xuống dần từ sau ngày Tuấn phải chạy sang Hồng Công, chỉ để lại được một ít của cải mà ba mẹ con phải bán dần để trang trải cho cuộc sống hàng ngày. Thủy muốn rũ bỏ tất cả, muốn tung hô hết mọi thứ để làm lại từ đầu. Và với Thủy, Ba Lan là mảnh đất sống mà Thủy sẽ đem hết sức của mình ra để tạo dựng một cơ đồ riêng. Bây giờ Thủy không còn là một cô sinh viên trẻ ngây thơ như trước nữa, mà đã là một người đàn bà biết được sức mạnh của mình và trách nhiệm đối với đứa con gái.

Cơn Mơ Trong Tuyết

2. Đi Ba Lan

Sân bay Okiecie đón Thủy một cách lạnh nhạt. Khách đến im lặng xếp hàng chờ làm thủ tục. Những người châu Âu da trắng, cao to, qua cửa một cách mau chóng. Đến lượt Thủy thì anh biên phòng xem xét, ngắm nghía giấy tờ một lúc lâu, rồi lên tiếng:

- Cô nói được tiếng Anh chứ ?

Thủy gật đầu.

- Chúng tôi không thể cho cô nhập cảnh vào Ba Lan.

Thủy há hốc mồm vì ngạc nhiên, quay lại nhìn Khương cầu cứu. Khương xông đến cái cửa sổ, áp mặt xuống bàn, ấp úng nói một tràng tiếng Ba Lan qua cái khe cửa sổ nhỏ. Anh ta còn lôi cả cái thẻ định cư và hộ chiếu của mình cùng với giấy hôn thú ra nhưng viên sĩ quan sau lớp kính cứ lắc đầu quầy quậy. Gã ta bảo họ đứng sang một bên để giải quyết tiếp những người khác. Cả một gian phòng rộng đầy người bỗng chốc vắng vẻ hẳn. Những người châu Âu đi qua nhìn họ ái ngại pha chút coi thường. Chưa lần nào mà Thủy lại cảm thấy hổ thẹn đến như vậy, bắt đầu từ hôm lên sứ quán Ba Lan ở Hà Nội để nộp hồ sơ.

Chỉ còn lại vài người Việt Nam. Hai người lính Ba Lan mặc quân phục với tiểu liên bóng gập xuất hiện. Họ áp giải Thủy và Khương vào một gian phòng bé. Viên sĩ quan cầm giấy tờ của họ biến mất sau cánh cửa trông có vẻ như là phòng trực của cán bộ chỉ huy.

Lát sau lại hai cô gái Việt Nam nữa được dẫn vào phòng. Cô bé người nhỏ nhắn, tuổi chừng mười chín, khóc đỏ hoe hết cả hai mắt. Cô bạn cùng đi trông có vẻ bình tĩnh hơn, khuôn mặt căng thẳng tức tối. Thủy đã chú ý đến họ từ khi bay lên máy bay ở Việt Nam nhưng chưa có cơ hội bắt chuyện.

- Chúng nó đòi đuổi ngược bọn em về Việt Nam. - cô bé vừa khóc lúc nãy phân trần với Thủy mà không đợi hai người phải hỏi.

- Bọn nó bảo chúng em sang đây học mà không có ai từ trường ra đón, cũng không có đủ tiền trong người nên có quyền đuổi bọn em về nước. - Cô kia giải thích.

- Thế bọn em sang đây không phải để đi học à ?

- Sao lại không chứ ? Nhưng cái thằng khốn nạn ở ngoài kia cứ khăng khăng bảo là bọn Việt Nam chúng mày chỉ mong được vào nước tao để buôn lậu với nấu bếp chứ học hành gì. Nó còn bảo vì bọn em vào nước nó lao động chui kiếm tiền đem về nuôi gia đình mà dân nó phải thất nghiệp.

Thủy nghe mà không biết mình đang nghĩ gì nữa.

- Mẹ chúng nó. Lại trấn áp để ăn tiền đứt lót ấy mà. - Khương lẩm bẩm. Mặt anh chàng tái xanh vì sợ hãi.

Một viên sĩ quan bước vào. Theo sau là những người lính lúc nãy vẫn với bộ mặt lạnh

lùng và súng tiểu liên lăm lăm trên tay.

- Mời các ông bà ra nhận hành lí của mình. - Thủy đoán, vì hẳn ta nói bằng tiếng Ba lan, có mấy chữ như là ba-ga.

- Chắc là nó thả mình. - Khương hớn hờ.

Bốn người dắt nhau ra ngoài phòng hành lí. Túi xách, va li, thùng các tông của họ đã dồn đồng cả vào một góc. Thủy kéo cái vali của mình. Khương xách hộ hai cô gái một chiếc thùng các tông. Hai cô thì lịch kịch xoay sở với cái đồng hành lí lỉnh kỉnh của mình. Vác không nổi, họ kéo lê xềnh xệch các thứ trên sàn nhà. Mấy anh lính vẫn phớt tình đứng nhìn, gầy gầy đầu súng ra hiệu bảo họ phải quay trở lại chỗ lúc này.

- Ku dờ va. Hình như chúng nó định trục xuất mình thật. - Khương nhận xét. - Nhưng sao lại trục xuất anh chứ ? Anh có thể nghiêm mà ? - Khương lăm bắm như nói với chính mình, tay run run.

Một viên sĩ quan khác, trông vẻ như cán bộ chỉ huy, đã đợi sẵn họ trong phòng. Hẳn ta hất hàm hỏi Khương câu gì đấy. Khương ấp úng trả lời ngọng nghịu, một chốc lại viết viết cái gì ấy vào tờ giấy trắng. Có lúc anh ta phân bua, tay chân khua loạn, mặt đỏ bừng, chỉ vào Thủy nhắc đi nhắc lại mấy chữ môi-a-giôn-na. Với ít vốn tiếng Nga học từ thời đại học, Thủy đoán là Khương bảo Thủy là vợ của anh ta. Đoạn trước hình như là viên sĩ quan hỏi tại sao cái địa chỉ mà Khương ghi trên tờ giấy lại khác với địa chỉ trong thẻ.

Phân bua một lúc, Khương nhìn quanh rồi rút ví dúm mấy tờ một trăm tiền Ba lan vào tay viên sĩ quan. Hẳn ta cho ngay tay vào túi rồi trả giấy tờ lại cho Khương, nói mấy câu gì đấy. Khương quay lại bảo Thủy:

- Thằng này nó bảo là nếu có người dịch giấy cưới của mình sang tiếng Ba lan thì sẽ thả em ra. Em ngồi đợi để anh chạy đi gọi cái ông cán bộ sứ quán nhé. Mẹ kiếp. Lại phải tốn thêm ít tiền nữa mới xong việc. - Khương nói rồi vác cái túi xách chạy biến ra khỏi cửa.

* * *

- Chúng mày mở túi cho tao kiểm tra được không ? - Viên sĩ quan quay sang nói tiếng Anh với hai cô gái.

Hai cô lúu rúu mở túi du lịch, cắt dây mấy cái thùng các tông.

- Ô la la. Bọn chúng mày định đem cả cò sang đây canh tác à ?

Cô lớn tuổi phân trần một lúc rằng đây là thức ăn của gia đình gửi cho người quen bên này, cả gói thịt chó mà cô bảo là món thịt lợn đặc sản của Việt Nam.

Đến cái thùng các tông của cô kia thì cả Thủy cũng phải tròn mắt ngạc nhiên với cơ man nào là bột ca ri, bột gừng, bột nghệ, ớt và trăm thứ bột gì đấy trong các cái gói to nhỏ mẫu sắc khác nhau.

- Bố em làm quán, bảo mẹ em gửi các thứ này sang cho rẻ. - Cô bé thật thà giải thích với Thủy.

- Chúng mày bảo chúng mày sang đây học tại sao không thấy trường đến đón, mà trong túi xách toàn các thứ đồ đi buôn với làm bếp hả ?

Hai cô gái bảo có người thân đợi bên ngoài. Ngay lập tức họ được gọi vào nhưng cũng không giúp được gì hơn. Lúc này Khương ra ngoài đã báo tin cho những người đi đón, nhưng bố cô gái suốt ngày đứng quán, tiếng Ba lan không nói được câu nào. Ông ta chỉ biết cười cười để làm thân, hay tay cứ cầm lấy tay của viên sĩ quan mà lắc lắc, làm hẳn ta xuýt nữa thì nổi giận. Gã đuổi ông già và tất cả những người đi cùng ra ngoài.

- Đấy. Chúng mày có giấy nhập học nhưng trong ấy ghi là chưa đóng tiền. Thế lấy tiền đâu mà trả ?

- Sao lại không ? Tao có tiền đây. - Cô bé thôi không khóc nữa, mặt đành lại nhìn thẳng vào hẳn, tức tối vì gã đã đuổi bố cô ra ngoài.

- Trong giấy ghi là ba nghìn đô. Mà mày chỉ có ở đây là một nghìn hai. Thì làm sao mà đủ đóng tiền học ?

- Tao sẽ đi làm để đóng nốt số còn lại.

Viên sĩ quan cười nhạt, cặp tập tiền vào tờ biên bản, ghi chú gì đấy ở phía dưới rồi quay sang cô kia.

- Thế còn mày ?

- Tao không biết. Chị tao ở ngoài kia. Mày cứ hỏi chị ấy. Bà ấy bảo là đã đóng tiền xong hết cả rồi. Tao chỉ việc sang và đi học thôi.

Hắn ta lại ghi chú gì đấy vào tờ giấy rồi bỏ ra ngoài, để lại ba người với nhau trong phòng với đồng hành lí mở tung tóe.

* * *

Một giờ.

Rồi hai giờ đồng hồ trôi qua.

Đến lúc này Thủy mới bắt đầu chú ý đến cái bầu không khí ngột ngạt khó chịu trong căn phòng bé. Một chiếc cửa sổ bé tẹo trên cao mở hé không đủ để cho gió trời tràn vào trong. Cửa phòng đóng kín càng làm cho cái mùi lờm lợm thêm đậm đặc. Có lẽ phải đến trăm năm rồi căn phòng này không được cọ rửa, mùi của những người giam trước hình như vẫn còn quanh quẩn trong này cùng với cái mùi ẩm ẩm của một căn phòng đóng kín lâu ngày cứ bịt lấy mũi Thủy làm cho cô có cảm giác như sắp ngất đến nơi. Thủy cười chua chát. Đắt hứ, nền văn minh châu Âu đã đón cô như thế này đây. Hình như đoạn này Thủy chưa bao giờ được đọc qua...

Cánh cửa bỗng bật mở. Khương xuất hiện. Thủy chạy ra ôm chầm lấy anh. Một ông Việt Nam, dáng vẻ quan chức nhà nước, bước vào phòng. Ông ta oang oang cất giọng hỏi hai cô gái vài câu rồi hẹn sẽ quay lại, đi cùng với Khương và Thủy ra ngoài.

- Chị ra trước nhé. - Thủy chào họ, cười động viên.

Sau này gặp lại Hà - cô bé lớn tuổi hơn - thì Thủy mới biết chuyện gì đã xảy ra tiếp theo với họ. Cô bạn kia bị áp tải ra máy bay đưa ngược về Việt Nam bằng vé mua bằng chính số tiền mà cô bé đã trình cho viên sĩ quan. Còn Hà lúc ấy cứ một mực chửi rủa và kêu gào rằng đồn biên phòng vi phạm nhân quyền mặc dù chẳng biết luật nhân quyền nó đầu cua tai nheo thế nào cả. Cô bé cũng kiên quyết không chịu kí vào bất cứ thứ giấy tờ nào. Và đến ngày hôm sau thì trường có công văn trả lời nên cuối cùng thì Hà cũng được tha ra ngoài...

Bước ra cửa sân bay, Thủy hít một hơi thật dài, cho vào phổi cái không khí lạnh lạnh nhưng trong lành của đường phố tự do. Miệng Thủy vẫn còn giữ cái nụ cười chua chát. Ngồi trên taxi vào thành phố, Khương nói rất nhiều, kể lể dài dòng về chuyện chạy đôn chạy đáo, xoay sở đón Thủy ra, nhưng Thủy chả còn nghe thấy gì cả.

Những khối nhà cao tầng thấp thoáng sau hàng cây lướt nhanh qua mắt. Warszawa lạnh nhạt đón nhận thêm một con thiêu thân vào cái vòng quay của một cuộc chơi vô tận.

* * *

Xe dừng lại dưới chân một khu nhà cao tầng. Cũ kĩ, vuông vức, màu xám xám, trông giống như trong những bộ phim Liên Xô một thời nổi tiếng ở Hà Nội. Ngay cạnh là một cái nhà kính sang trọng, lóe sáng sắc vàng rực rỡ của buổi chiều tà. Khương trả tiền xe. Hai người lặng lẽ bước qua làn ánh sáng chói lọi mà cái nhà kính hắt ra để vào khu nhà tập thể, trông như một gã ăn mày đứng bên cô công chúa. Họ đi qua mấy lần cửa khóa: lúc bước vào tòa nhà, khi lên tầng vào hành lang. Xong lại đến cánh cửa sắt nặng nề với ba tầng khóa. Bên trong vẫn còn thêm một lần cửa gỗ với hai ổ khóa to. Phòng ngoài chật chội với một đống giày dép cùng áo khoác, choán có đến hơn nửa lối đi.

Có tiếng động lực đục trong bếp.

- Czesz ! - Khương lên tiếng chào cô Tây tóc vàng đang đứng nấu nướng gì trong ấy. Thấy Thủy ngơ ngác, Khương giải thích: - Magiennha, vợ của anh Minh, sống ở phòng này. - Anh chỉ tay tiếp vào phòng bên cạnh. - Còn đây là phòng của vợ chồng Ngọc Thắng. Phòng mình đây. - Khương mở cửa cái phòng còn lại.

Đập vào mắt Thủy là một cái phòng bé tẹo chỉ khoảng sáu mét vuông. Một cái ghế xô pha dài. Tủ quần áo. Ti vi cỡ to, đứng cạnh một dàn máy Technic với đôi loa cao quá khổ, chả hợp tí nào với cái phòng chật chội này, trông như trong câu chuyện chàng khổng lồ trong thành phố của những người tí hon. Thủy bỗng cảm thấy mệt mỏi rã rời.

- Nhà tắm ở đâu vậy anh ? - Cô hỏi rồi theo hướng Khương chỉ, vào đấy bật nước thật to kì cọ cho sạch những ghét bẩn từ mọi ngõ ngách của những sân bay tran-sit, và cả rác bẩn từ căn phòng tạm giam của sân bay Ba Lan. Cái nhà tắm không có khóa cũng làm Thủy hơi ngạc nhiên. Nhưng lúc này cô chả còn thiết đến việc gì khác ngoài ngủ một giấc thật dài.

Đồng hồ treo tường chỉ năm giờ chiều. Còn đồng hồ trên tay Thủy đã mười một giờ. Hình như là mười một giờ đêm ở Việt Nam thì phải. Giờ này chắc bé Thảo và bà đã đi ngủ. Từ trong nhà tắm bước ra, hai mắt Thủy cứ díp cả lại. Trong phòng Khương đã ngả cái ghế xuống làm giường từ lúc nào rồi, lăn vật ra, vùi đầu vào đồng chăn đệm bồng bồng ở một góc. Anh chàng vẫn nguyên quần áo đi đường, đầu ngoẹo góc, miệng há hốc, dãi chảy ra mép, mắt he hé. Thủy ngao ngán đẩy Khương vào trong tường, cẩn thận trải chăn ra rồi nằm xuống. Đồng vải ẩm mốc lâu ngày gây mùi khó chịu nhưng bây giờ thì không còn gì có thể ngăn cản nỗi cơn buồn ngủ của Thủy cả. Trong cơn mơ những cái ổ khóa cứ lượn lờ trong đầu Thủy, cùng cả cái cửa phòng tắm và phòng ngủ không có ổ khóa nữa.

* * *

- Uống đi nào. Mừng mà chuyến này về Việt Nam đánh quả thành công. Vừa tậu được trâu, lại kèm cả nghé nữa. - Một giọng đàn ông oang oang bỗng đánh thức Thủy dậy. Mọi người đang tụ tập ăn uống trong bếp.

Thủy quay sang bên cạnh. Khương không nằm ở đấy. Đồng hồ trên tường chỉ mười hai giờ. Cửa sổ tối đen với một chút ánh sáng lờ mờ của đèn đường hắt vào cạnh gỗ. Hai mắt Thủy tự nhiên tỉnh như sáo. Bây giờ ở Việt Nam là sáu giờ sáng, là giờ Thủy thường dậy để tập thể dục và chuẩn bị trang điểm để đến trường. Thủy bỗng thấy đói cồn cào trong bụng. Sau bữa sáng qua loa trên máy bay, cả ngày Thủy chưa ăn gì cả.

Mở vali lục tìm cái áo khoác dài bằng vải lông, Thủy mở cửa bước ra bếp. Ba người đàn ông đang khề khà uống rượu trong ấy.

- Vào đây em. - Khương bước ra gọi Thủy.

- Vâng ạ. - Thủy chạy vào buồng tắm rửa mặt, đánh răng, chải đầu rồi quay vào bếp.

- Bọn anh nghe thẳng Khương kể suốt, mãi đến hôm nay mới được gặp. - Minh mau miệng nói.

Thủy chỉ cười không đáp. Trên bàn Khương đã đặt sẵn cho Thủy chiếc bát và đôi đũa. Cơm, bún, mắm tôm, lòng lợn, tròng, dạ dày các thứ bày đầy trên bàn. Thịt luộc còn lại vài miếng, bày cạnh khế chua, rau mùi, kinh giới, cà chua, giá. Khác hẳn với những gì Thủy vẫn tưởng tượng về châu Âu.

- Hay Khương vừa mang sang như cô bé sáng nay ? - Thủy tự hỏi. Nhưng Thủy nhớ hình như là trước giờ bay Khương không hề đi mua những thứ này. Thủy khẽ gắp miếng thịt lợn ba chỉ, chấm với mắm tôm rồi và cơm vào miệng.

- Em cứ ăn lòng với dạ con đi. Thoải mái. Món ăn hàng ngày của bọn anh đấy. - Thắng mời vồn vã. - Khương gặp cho vợ đi chứ.

- Anh Thắng nấu bếp trong quán cộng. Hàng ngày thắng Tây giao thịt vẫn mang đến tặng không cho anh ấy. - Khương giải thích. - Bên này những thứ ấy họ chỉ mua về cho chó.

Miếng dạ dày vừa trôi qua cổ Thủy đã chực nôn ra. Nhưng cô cố nuốt vội, và tiếp một và cơm to. Bù lại thì cơm rất ngon. Hạt gạo thơm như vậy Thủy chưa bao giờ được ăn ở Việt Nam cả.

- Rau này là cộng mình trồng đấy. - Minh nói. - Có một bà trên sân chỉ trồng rau bán mà tậu được cả một con Mecedes mới đấy.

Thủy không hiểu nổi mấy câu nói của Minh, nhưng vẫn cười và gật đầu nghe tiếp.

Cho đến lúc Thủy ăn no thì họ còn kể cho Thủy nghe thêm bao nhiêu chuyện nữa.

Chả có mấy dịp những người ở đây có dịp được trở tài hiểu biết trước một người mới sang, lại là một cô gái xinh đẹp như Thủy. Chuyện cái bà bán rau muống sau hai năm mua được xe moped để đi đã trở thành huyền thoại ở cái đất Ba Lan này rồi. Có chị chỉ chuyên đẩy cái thùng giữ nóng đi bán bún thôi mà sau cũng mua được cả một chiếc BMW mới tinh giá cả mười mấy nghìn đô la.

Thấy Thủy ăn xong Khương với tay bấm nút cái máy điện thoại.

- A lô ! Anh Phú ạ ? Ngủ chưa ? Cho em nói chuyện với chị Thục với. Đang ngồi đây.

Dậy rồi. Ừ. - Khương quay sang Thủy. - Lúc này hai vợ chồng chị Thục có gọi điện đến nhưng em đang ngủ nên anh bảo khi nào em dậy thì mình gọi lại.

- Chào chị. - Giọng Thủy như reo lên trong máy. Bình thường họ không thân nhau mấy nhưng sang đến bên này chỉ có Thục là người quen duy nhất nên Thủy thấy tình cảm của mình bỗng gần gũi hơn với chị ấy.

Họ hẹn nhau sáng hôm sau Thủy đến nhà chị Thục. Khương gật đầu.

- Mai anh chờ em ra sân đi một vòng rồi đến chỗ chị Thục.

Minh và Thắng ngồi uống khê khà thêm một chút nữa rồi chui tọt vào buồng ngủ.

Khương và Thủy đã quá giãc và chưa quen giờ nên vẫn ngồi tiếp trong bếp hút thuốc. Thủy uống cạn cốc bia rồi đứng dậy rửa bát. Khương bỗng đứng dậy, áp sát người vào lưng Thủy, thềm khát bầu vú, sờ soạng.

- Đứng anh. Nhỡ họ dậy thì sao ?

- Mọi người ngủ hết rồi. - Khương lì lợm.

Ngượng ngịu, Thủy cố nhanh tay tráng sạch đồng bát đĩa, đặt lên giá rồi kéo Khương quay về phòng. Sau những gì đã trải qua trong hai mươi bốn giờ đồng hồ qua, Thủy không muốn chuyện ái ân. Nhưng không hiểu sao cô bắt thân xác mình phải chiều ý Khương với một sự miễn cưỡng.

Nằm ngửa trên giường, Thủy như không nhìn thấy gã đàn ông đang hì hục trên người. Mắt cô bỗng chạm phải tia nhìn của mấy pho tượng đặt trên cái bàn thờ, nằm ở gần trên cùng của cái kệ mỏng, mà khói hương đã làm ố hết cả cái trần nhà dù đã được dán bằng một tờ giấy báo thật to.

Sợ hãi, Thủy quay mặt sang hướng khác. Bức ảnh của một cô người mẫu tuyệt đẹp khóa thân như đang nheo mắt nhìn Thủy cười cười, không hiểu đang thách thức, hay muốn tỏ vẻ cảm thông với thân phận của một con đàn bà.

Thủy vẫn còn nằm yên như vậy kể cả sau khi Khương đã thỏa mãn, nằm vật sang một bên, gác đầu lên ngực cô, ngủ ngon lành như một đứa trẻ con. Bầu trời ngoài kia bỗng sáng dần lên. Tiếng động dưới đường như báo hiệu một ngày mới lại bắt đầu. Gió mạnh thỉnh thoảng lại lay cho cánh cửa sổ kêu lạt lạt như sắp tung ra đến nơi.

Thủy bỗng muốn ngâm mình trong làn nước nóng bỏng để tẩy rửa hết tất cả những nhơ bẩn của cuộc đời. Cô chạy vào bồn tắm, xả nước đầy bồn, rồi ngồi vào, ngâm mình, châm thuốc hút, lặng yên suy nghĩ.

Cánh cửa nhà tắm bỗng bật mở. Cái đầu bù xù của Thắng thò vào. Cặp mắt láo liên của anh ta quét nhanh trên người Thủy. Cô sợ hãi khoanh tay che ngực, co rúm người, căng thẳng chờ đợi.

* * *

Ánh mắt sắc lẹm của Thắng lại lướt qua người Thủy một lần nữa rồi gã đàn ông mới chịu liếc môi, rút đầu ra, đóng cửa lại. Tiếng cửa phòng của nhà Ngọc - Thắng kêu ken két rồi nhẹ nhẹ bật vào. Thủy vội vàng đứng dậy dập diêm thuốc, dội sạch xà phòng, lau qua loa người, rồi quấn mình vào chiếc áo khoác mềm mại, chạy ù về phòng. Khương vẫn nằm ngủ ngon lành, hơi thở khò khè.

Thủy ngồi xuống góc giường. Lúng túng, không biết làm gì, Thủy với tay cầm lấy cái điều khiển rồi mở TV lên xem. Sáng sớm. Các kênh hầu hết đều tắt. Thế nhưng chỉ những kênh đang chiếu thôi cũng đã nhiều hơn cả số chương trình hàng ngày của Việt Nam. Gặp đài ca nhạc MTV, Thủy háo hức dán mắt vào những hình ảnh mà ở Hà Nội chỉ có một vài quán cà phê loại sang và sàn nhảy lớn mới có.

Khương bỗng trở mình, quàng tay sờ vào bụng Thủy, lần dần lên ngực. Thủy khó chịu gạt tay Khương xuống giường.

- Em không ngủ được à ?

- Không ạ.

- Đói giờ ấy mà. Bây giờ đang là buổi sáng ở Việt Nam. Em mới sang nên chưa quen giấc thôi. Anh cũng vậy. - Khương ngồi dậy. - Thôi. Không ngủ nữa. Ra ăn sáng rồi lên sân.

Thủy ngược mắt nhìn đồng hồ. Năm giờ hai mươi sáng.

Khương vào buồng tắm. Thủy vào bếp đặt chảo rang cơm cho cả nhà.

- Em làm gì mà nhiều thế ? - Khương bước vào bếp, trợn tròn mắt vì ngạc nhiên.

- Em định nấu cả cho vợ chồng anh Minh và anh Thắng.

- Thắng Minh thôi. - Khương cười hà hà. - Vợ nó ở nhà suốt ngày, không ăn đồ cộng đâu. Còn nhà Thắng Ngọc thì mãi tận mười giờ mới dậy để ra quán làm việc.

Thủy lặng lẽ rang cho xong chỗ cơm rồi ngồi xuống ghế. Cô định pha cho mình một cốc cà phê nhưng không tìm thấy cả cà phê lẫnphin lọc, nên thôi.

- Ối ! Ông bà này chăm chỉ nhỉ. Vừa sang mà anh giai đã đi kéo cày ngay à ? - Minh chui vào bếp, xoa xoa tay, thọc ngay vào lấy cái tô múc cơm rang ra, đổ ớt vào, vừa ăn vừa xuýt xoa. - Ăn no tý lên sân đỡ tốn tiền quà sáng. - Anh chàng cười hênh hếch. - Chả bù cho con vợ Tây chỉ biết làm mỗi món tốt thôi.

- Ờ, tốt là kẹp hai miếng bánh mì với thịt rồi cho vào cái máy nướng kia kìa, xong rồi là lấy ra chén thôi. - Thấy Thủy ngơ ngác, Khương giải thích.

Ba người mau chóng kết thúc bữa sáng và xuống nhà đi làm.

Họ chui vào xe Khương. Chiếc xe Passat đầy mùi dầu, ghế bẩn, đầy đất và dầu máy.

Dù đã trải một chiếc khăn lông, nhưng hình như cả nó cũng chưa bao giờ được giặt.

Ngón ngang dây nhợ, túi bột, túi giấy McDonald, khăn lau mồm cả mới cả cũ, cốc, chai đựng nước... Hai gã đàn ông ngồi phía trước phun khói phì phì. Minh vừa xia răng vừa lấy cái tấm quét xoành xoạch nghe đến lợm miêng. Xe đi qua một cái cầu dài, cổ kính. Khương chỉ tay sang bên trái, chềch chềch phía trước mặt.

- Chợ sân đấy.

- Khu này là sân Tây, bên kia là sân Ta. - Minh sốt sắng tiếp lời.

Xe đi qua hai chiếc tàu điện chạy trên làn riêng ở giữa đường. Thủy kịp nhận thấy trong tàu toàn người Việt đứng ngồi chật kín. Họ cũng rẽ trái theo đường tàu, vào bãi đỗ ô tô. Hàng dãy nhà sắt be bé xếp ngón ngang cạnh nhau. Chẳng ngang chẳng dọc khắp nơi là dây thừng với vài ni lông, chắc là để che nắng. Toàn người Việt. Mọi người nhón nháo chào hỏi, đặt hàng, báo giá, chờ hàng, rầm rập như chợ Sắt Hà Nội. Thủy cứ tưởng như mình vừa mới lạc lên Lạng Sơn.

- Uwaga. - Một ông đàn ông hét vào tai Thủy.

Giật mình, Thủy nhảy dạt sang một bên, vừa đúng lúc chiếc xe hàng cao ngất đầu

lướt qua. Người đàn ông Việt Nam bé nhỏ, kéo đăng trước, vừa hét vào tai Thủy.

Thình thoảng đến chỗ đông anh ta lại hét lên như vậy. Nhưng hình như mọi người đã quen với cái câu này nên cứ thủng thẳng mà tránh đường chứ không giật mình như

Thủy. Cái xe đẩy chiều ngang khoảng một mét, dài chừng mét rưỡi, có bánh xe to, chất hàng chực thùng các tông trông có vẻ rất nặng lao ầm ầm nhờ sức đẩy của một anh Việt Nam khác từ phía sau. Anh đang trước có nhiệm vụ vừa lái vừa làm mỡ.

Thật vô phúc nếu ai bị cái đồng hàng va phải, gãy xương như chơi.

Chiếc xe vừa qua chỗ họ được một lúc thì một chị nạ dòng ăn mặc diêm dúa, vung vẩy cái túi đen, chạy qua. Khương gọi giật giọng.

- Hàng gì đấy bà Phương ? San cho thắng em vài xe với.

Người đàn bà vẫn không dừng bước, ngoái đầu lại, thấy Khương đùa nên cũng giả là.

- Nghe bảo mày vừa mới sang hôm qua à ? Con vợ mày chạy được ra chưa ? Chuyển này về thích nhĩ. Tậu được cả trâu lẫn nghé, sướng nhĩ.

- Đây này. - Khương chỉ tay vào Thủy.

- ờ. Thế hả. Trông xinh gái đấy. Chị đi nhé. - Người đàn bà nhìn Thủy từ đầu đến

chân. Thấy Thủy gật đầu chào nên chị ta cũng chào lại, xong rồi lại tiếp tục te tái chạy đuổi theo xe hàng, vừa đi vừa phân trần với Khương. - Tao phải xuống đầu Parking giao hàng cho con Ru khách quen.

Thủy rào bước theo sau Khương. Trước mặt. Sau lưng. Bên phải. Bên trái. Khắp nơi người Việt, tiếng Việt. Đủ các loại giọng, Nam Định, Thanh Hóa, Hà Nội, Hải Phòng, Nghệ Tĩnh, Nghệ An... và cả cái thứ tiếng Việt mới, lạ tai mà Thủy mới được nghe lần đầu tiên, dọc hai bên đường đi.

- Mai-mún hay là ốp-tôm ? Không bán từng cái đâu. Vư-nót-seo. - Một chị xua tay, chìa cái máy tính điện tử vào mặt một bà béo da ngăm ngăm.

- Đa-vai. Đa-vai. Bà bán mở hàng cho mày đấy. - Một chị khác rút lỗ quần si-líp, chông lên chiếc xe đẩy cho một bà béo tóc vàng, miệng cũng đầy răng giả vàng choé.

- Pan-nhi có mua thì mua. Không mua thì cút mẹ nó pan-nhi đi cho được việc. - Một anh vừa chăm chú theo dõi bàn cờ tướng vừa khẩy tay đuổi khách.

- Uwaga. - Lại một chiếc xe đẩy lướt qua. Nhưng lần này không phải là anh Việt Nam đứng sau xe mà là một anh chàng người Ba Lan cao to, túi tiền buộc ngang bụng. Cái xe đẩy nhỏ nhưng cao với phích nước sôi, vài gói chè, cà phê cùng mấy cái cốc nhựa.

- Quán nước chè di động hả anh ? - Thủy thích thú quan sát, níu lấy tay Khương hỏi thăm vào tai. Khương gật đầu. Cho em một cốc cà phê được không ?

- Tí nữa. Xuống kia nó bưng đến tận nơi.

Họ đi suốt một dọc chợ. Hai bên đầy quầy hàng quần áo, giầy dép của người Việt bán. Có đến cả nghìn quầy hàng như vậy ở khu này. Người chen nhau len lách. Xe hàng đẩy rầm rập, xe to tránh xe bé. Kẻ hô hoán xin đường. Người rao bán túi ni lông. Cả một chị đẩy cái xe bé bán xôi giò. Một chị khác xách cái thùng bán bánh cuốn, mời chào đơn đả...

Đến một đoạn bỗng nhiên các quầy chia thành nhiều ngã. Khương xông thẳng vào một dãy hàng toàn áo da, chui tọt vào một quầy. Thủy ngơ ngác đứng ngoài. Mấy anh chàng, đang đứng ăn phở xì xụp trên chiếc bàn cao quanh gốc cây cạnh một chiếc xe đặt nồi nước dùng bốc khói nghi ngút, bỏ cả ăn há hốc mồm ngăm ngía người đẹp vừa mới xuất hiện.

- Vào đây em. - Giọng Khương trong bóng tối, sau đồng áo giả da treo bùng bùng, gọi với ra.

Thủy ngoan ngoãn vạt tay, bước vào cái khe nhỏ giữa hai cái giường xếp của hai quầy. Bên trong có vài người đang ngồi trên mấy chiếc thùng các tông. Sau lưng họ là một cái kho nhỏ chừng ba mét vuông.

- Anh Phú, chồng chị Thục đây. - Khương giới thiệu người đàn ông mặc quần áo sang trọng, ngồi sát cửa kho. Xong anh quay sang giới thiệu những người còn lại.

- Em uống gì không ? - Phú vồn vã.

- Cà phê ạ.

- Kawa. - Phú hét tướng lên, giọng sang sảng.

Một cô Tây xinh xắn, người nhỏ nhỏ, đứng cạnh cái xe bán nước cách đây không xa, chạy đến. - Czarna ? Biala ? czy Kapuchino ?

- Capucino - Thấy có món cà phê Ý quen thuộc, Thủy gọi.

Phú chạy ra tận nơi bê cốc cà phê nóng về cho Thủy. Khương tặng lờ, bật máy gọi cho ai đó, giọng oang oang giữa chợ.

- Alô. Mà đang đứng ở cái góc chó nào đây ? Ai kiểm tra ? Kiểm tra ở đâu ? Thế à ? Đông không ? Tao vừa mới đi từ trên ấy xuống đây. Thế à ? Chết mẹ rồi. - Khương cúp vội máy, quay sang các quầy bên cạnh, hét toáng lên. - Phòng thuế kiểm tra các bà ơi. Dọn. Dọn.

Thủy ngơ ngác nhìn quanh. Cái từ "kiểm tra" không hiểu sao lại có mãnh lực với những người Việt Nam ở đây đến như vậy. Cả một góc chợ bỗng loạn cả lên. Mấy anh chàng đang phê phởn đánh bài bỗng kéo xe chạy biến. Mọi người tháo quần áo đang treo xuống cất hết vào kho. Khương cuống cuống chạy ra ngoài, đánh đổ cả cốc cà phê Thủy chỉ mới vừa uống được một nửa. Anh chàng hét ầm lên.

- Sao lại để cà phê ở giữa đường thế này ?

- Từ từ chứ. Sao lại quát cô ấy thế ? - Phú can thiệp. Thủy ngược nhìn Phú, thăm cảm ơn. - Thôi để tao đưa Thủy về nhà trước. Mà ở lại thu nốt được đồng nào thì được. Chợ búa kiêu này, chưa kịp bán chắc gì đã kiểm tra, chắc chả ma nào có tiền để trả đâu.

- Em về nhà anh Phú trước đi. - Khương hất hàm bảo Thủy, rào bước đi về hướng đầu chợ, nơi mà người ta bảo là phòng thuế đang kiểm tra.

* * *

- Mình ra xe đi. - Phú nhẹ nhàng bảo Thủy. Cô lảo đảo đi theo Phú.

Xe của Phú đỗ ngay gần đây. Chiếc Audi màu xám bạc sang trọng đỗ ở một góc tường rào của sân vận động. Ghế da bóng lộn với mùi nước hoa đắt tiền làm Thủy ngưỡng ngưỡng vì bộ quần áo của mình. Sáng nay Thủy cứ chần chờ đợi Khương mặc quần áo rồi mới chọn quần áo cho mình. Thấy Khương ăn mặc xuềnh xoàng Thủy cũng khoác tạm cái áo len cũ với chiếc quần jeans bạc và đôi giày vải cũ. Chả hợp tí nào với chiếc xe này và ông chủ của nó là Phú đang ngồi sau tay lái. Tóc chải bóng, hất ngược về phía sau để lộ vầng trán thông minh. Áo vét ca rô xanh bích đậm, cra vát lụa, giày Ý đúng mốt, áo khoác dạ. Thủy khép nép ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế rộng. Chiếc xe nhẹ nhàng rẽ ga rồi lướt nhanh trên đường. Qua một đoạn đường cong gấp Thủy dúm cả người vào vai Phú.

- Em cài dây vào. - Thấy Thủy lúng túng Phú với tay kéo cái dây an toàn trên thành xe xuống mắc chéo qua người cô. Sợi dây đai chỉ hơi choàng qua người nhưng lại giữ Thủy dính chặt vào ghế, không còn lắc lư như trước.

Phú phóng nhanh trên đường cao tốc, luồn lách liên tục từ làn này sang làn khác. Trong xe, bộ loa ầm ập cất lên giọng hát ngọt ngào của Mariah Carey - Without You, đúng bài hát mà Thủy thích. Phú lái xe khác hẳn Khương. Không cái kiểu ôm sát tay lái, mắt lảo liên nhìn quanh suốt, sợ sệt, mà rất tự tin, thoải mái, tay cầm hờ vô lăng, ngón tay gõ nhẹ nhẹ theo nhạc. Xe lướt nhẹ dọc bờ sông, bỏ qua nhiều khu nhà máy, rồi từ từ rẽ vào một khu biệt thự sang, cắt đứt dòng suy nghĩ của Thủy. Kiến trúc quần thể ở đây thật đẹp, khác hẳn với cái cảnh lộn xộn của những khu biệt thự mới xây ở Hà Nội. Đường phố, vỉa hè, vườn cây, tường rào... tất cả hợp thành một khối thống nhất với gam màu hòa hợp với khung cảnh thiên nhiên. Các khu nhà segment nằm cạnh nhau trông tưởng như giống nhau nhưng lại khác nhau đến bất ngờ. Một cô Tây lúi húi chôn vài chậu cây xuống đất. Hai đứa trẻ đuổi nhau dưới lòng đường. Con chị gò lưng đạp chiếc xe đạp núi, cổ không để cậu em đi giày trượt vượt qua mình.

Lối vào nhà Phú đi qua một khu vườn nhỏ được đánh luống để trồng những cây gì đó vừa mới nảy mầm trông xinh xinh, bước lên vài bậc thang rồi vào cửa chính, đi qua

bếp, vào một góc nhỏ, phân hướng lên gác, xuống hầm, và cửa vào phòng khách. Thủy bỗng có cái cảm giác lạnh lạnh,瑟瑟 dù ánh sáng chiếu từ cửa sổ vào rực rỡ và đèn trong nhà sáng choang. Nền nhà được lát bằng một loại đá hoa cương đen thẫm. Bàn, tủ, ghế, tất cả đều màu đen. Cả dàn máy, tivi to đến cả trăm in, cũng màu xám bạc. Hệ thống tủ bếp đen tuyền, nồi chảo nhôm bạc sáng hắt tia sáng lạnh lẽo từ bộ đèn halogen ra xung quanh. Tất cả tạo nên một cái cảm giác huyền bí瑟瑟 mà Thủy nhớ hình như chỉ khi vào làng Bác Thủy mới cảm thấy như vậy.

- Thục ơi ! Thủy đến đây này. - Phú gọi vẳng lên, đỡ chiếc áo khoác trên tay Thủy, cất vào cánh tủ cạnh đấy.

Thấy Phú tháo giầy, Thủy cũng làm theo. Hơi lạnh buốt từ nền đất ngay lập tức thấm qua đôi tất mỏng xuyên vào gan bàn chân. May mà có Phú đưa cho đôi dép lông đi trong nhà, không thì cái phòng khách to mênh mông kia sẽ đóng băng Thủy mất. Một bé gái chừng 6 tuổi chạy ầm ầm xuống thang, khoanh tay chào cô. Thục lê mông xuống theo từng bậc thang một, dắt đứa bé chừng hai tuổi, lăm lăm bước từng bước, nhớn miêng cười chào Thủy.

Thục thay đổi đến không ngờ. Tóc xạc xơ, mặt xám đi, người gầy đét không chút sức sống, trông như một phản ảnh bên cạnh ông chồng vạm vỡ, khỏe mạnh, tràn đầy sinh lực. Thủy thoáng rung mình khi nghĩ đến mình mai sau. - Không. Thủy sẽ đi mỹ viện. - Cô tự nhủ thầm với mình như vậy.

- Em nấu phở cho anh và Thủy ăn sáng. Vừa lên sân đã kiểm tra, mọi người chạy tung tóe, chả kịp ăn gì cả.

- Thế à ? Thế thằng Khương thu được tiền chưa ? Có ai bị bắt không anh?

Phú không đáp, lừ đừ bỏ vào phòng khách bật TV. Đài thể thao đang phát một trận quần vợt nào đấy. Thủy theo chị Thục vào bếp chuẩn bị thức ăn.

- Để em làm cho. Chị trông cháu đi. Chỉ cần bảo em phải làm gì thôi.

- Nhanh ấy mà. - Thục mở nước, cẩn thận rửa từng chiếc đĩa, từng cái bát, xong rồi cho vào máy rửa bát, bật điện.

- Đã có máy rửa bát sao lại còn phải rửa trước hả chị ? - Thủy ngơ ngác.

- Ờ, thì thấy các nhà khác cũng làm thế nên chị làm theo thôi. - Thục giải đáp đơn giản.

Thủy mím môi nhin cười.

Phòng bếp trang trí rất sang trọng. Ống khói màu xám bạc kéo thẳng đến tận trần nhà, chiếu đèn ngược xuống chỗ nấu. Bếp điện thì thật là tuyệt, phẳng lì, sờ cả tay vào cũng không nóng, chỉ có nồi nước là sôi ùng ục. Thục mở tủ lạnh lấy ra mấy cục xương cũ, trông đen đen, vất vào nồi, rồi cắt hai gói phở ăn liền cho vào bát to, cắt mấy cọng hành đặt lên trên, rồi bày ớt và chanh ra đĩa.

Phòng khách với cùng gam màu, như muốn khoe ra hai cái tranh to màu sắc lòe loẹt treo ngay cạnh nhau.

- Tranh này mua ở Hi Lạp đấy. - Thục hớn hởi giới thiệu. - Mười hai ngày du lịch trên thuyền đấy. Chỉ mất hơn mười tờ thôi. Thuyền to đi trên biển mà cứ tĩnh lặng như trên bờ vậy. Tôm cá ngập bàn, ăn uống thoải mái.

Bức tranh với nền trời và biển xanh thẫm cùng những ngôi nhà xinh xắn, đặc trưng của miền Nam châu Âu, với Hi Lạp và Cypr nằm trên bờ Địa Trung Hải, đứng lác lóc trong căn phòng khách hiện đại như đón nhận sự cảm thông của Thủy.

Ngay cạnh đấy là Người đàn bà trong căn phòng màu đỏ. To vật. Bỗng dưng cỡ tranh thật. Tất nhiên là không phải nguyên bản của Henri Matisse rồi. Nét vẽ thua xa những bức mà Tuấn đã đặt thợ vẽ. Người Pháp sang Việt Nam đặt vẽ bức tranh này nhiều lắm, vì kỹ thuật chép giỏi hơn họa sĩ Pháp, giá lại rẻ, chỉ khoảng hai trăm nghìn.

- Cái này mua ở Pháp. Ngay cạnh bảo tàng Lu-i đấy. Tranh quý lắm. Ông họa sĩ vừa mới vẽ xong, còn đang ướm. Không phải ai cũng hiểu được ông ấy vẽ gì đâu. Họa sĩ Paris mà. Giá những bốn tờ đấy. Mà lần ấy đi theo đoàn cũng sướng lắm. Suốt ngày được ăn toàn những thứ ngon. Tiệc tự chọn của khách sạn đầy thức ăn, ăn đến no căng bụng thì thôi.

Bỗng dưng Thủy cảm thấy lạc lõng vô cùng, miệng nhạt nhẽo mút từng sợi phở, lơ đãng nhìn hai cái tranh "tuyệt tác" giá những hàng tờ treo trên kia.

- Bọn chị chụp ảnh nhiều lắm, để hết cả mấy tập album.

Tiếng của Thực, tiếng của phát thanh viên truyền hình, tiếng thở của hai vận động viên đang quần nhau trên sân tennis, tiếng léo nhéo của hai đứa con nít như xa dần ra. Mắt Thủy lướt nhanh qua những bức ảnh nghe bảo được chụp bằng máy ảnh hiện đại những hàng chục tờ gì đấy với những bộ váy, áo trông như hàng chợ của Đinh Liệt mà nghe bảo phải vào tận trung tâm một của Pháp mới mua được. Thủy vừa ăn vừa lặng yên xem ảnh. Phú cầm cúi dán mắt vào trận đấu bóng, miệng xì xoạp húp bát nước phở tuyến mì chính và bột gia vị, không hé răng. Trong căn nhà mờ này hình như đang có hai thế giới. Thế giới của tiếng động và thế giới của sự yên lặng. Cả hai đều tránh va chạm với nhau.

* * *

Để cho đỡ ngán cách, Thủy cố chuyện trò với Thực. Thực hỏi Thủy nhiều chuyện. Thủy cũng muốn biết thêm một ít về cuộc sống ở Ba Lan. Hóa ra hai trăm đô không phải là Thực gửi tặng bé Thảo mà là Khương tự rút ví ra cho. Từ trước Thực đã có ý muốn giới thiệu Khương cho Thủy sau khi biết tin Tuấn chạy sang Hồng Kông.

- Đã lâu rồi chị không về nhà vì các cháu còn bé quá. Suốt ngày cứ cuống cuống lên vì hàng họ. Chỉ có cái lão này là bay nhảy thôi. Hết sang Tàu lại về Hà Nội ăn chơi nhảy múa. Đi mất xa với bia ôm nhiều quá da cứ bóng nhẫy cả ra. - Phú vẫn lặng thinh không phản đối.

Mãi qua câu chuyện với Thực, Thủy mới biết thêm là Khương đã si tình cô từ khi còn đi học.

- Các bà có định đi Macro không ? - Phú bỗng lên tiếng. Trận đấu kết thúc. TV đang quảng cáo cho trận chung kết vào ngày mai.

- Đi chứ. - Thực reo lên. - Nhưng chờ thẳng Khương về đã.

Vừa đúng lúc chuông cửa kêu bính bong. Thực ra mở cửa. Giọng toang toác:

- Vừa mới nhắc đến mày xong. Ăn chưa ? Thế thì đi luôn ra Macro nhé. à, mà hôm nay có thu được đồng nào không ?

- Chả có xu nào. Anh Phú vừa về được một chốc thì cả chợ vắng tanh như chùa bà Đanh. Ai cũng sợ bị kiểm tra.

- Sao hôm nọ nghe bảo đi họp các ông trong hội người Việt gì đấy kêu gọi đóng góp để rút cho phòng thuế ? Tiền thì nộp rồi mà bọn nó vẫn kiểm tra à ?

- Lo lốt gì. Làm gì có hóa đơn mà chứng minh. Thấy ông Thảo cứ chống nạnh đi khắp sân quất nạt chứ giúp đỡ gì đâu ? Mọi người đóng tiền là đóng thế thôi, kiểu thí cho chó khỏi sủa ấy mà, chứ có ai ngây thơ mong đợi như chị đâu.

- Ủ. Cái vụ Sơn Mỹ hôm nọ cũng thế. Mất tiền đứa nào chẳng xót, mới mời các lão đến để bàn cách giải quyết. Chờ cho mấy lão ấy đọc hết danh sách kính thưa anh này, kính thưa chị kia thì mất mẹ nó cả buổi sáng rồi. Tao tức bỏ về trước, chả biết hội ngồi lại có giải quyết được gì không.

- Em đúng là trẻ con. Tiền trong túi là tiền khôn. Tiền nộp cho làng thì biết kêu ai? - Phú chen vào.

- Cả anh nữa. Mất tiền mà chả thấy tiếc tí nào cả. Bốn trăm tờ ấy là đủ mua cả một cái nhà cho thằng Minh em tôi rồi. - Thực đánh đá.

- Ổi dào. Đúng là tính toán kiểu đàn bà. Tôi thì chỉ có hội tennis thôi, chả hội mẹ gì cả. Em có biết đánh quần vợt không ? - Phú quay sang Thủy.

Cô gật đầu, tò mò nghe ngóng câu chuyện của mọi người. Đại khái là hội này nội nọ. Vài ba tờ báo cạnh tranh nhau. Khá nhất là một tờ Phương Đông Phương Tây gì đấy của một hội sinh viên.

- Hôm nay vừa kịp mua một tờ của bọn nó. Báo lá cải mà bán chạy phết, không kịp mua là hết nhẩn. - Khương hươ hươ trên tay một tờ báo màu vàng trông như in

photocopy.

- Toàn viết vớ vẩn với đưa tin bậy bạ ấy mà. - Phú nhận xét, xong rồi, trong sự ngạc nhiên của Thủy, giật lấy tờ báo ngồi xuống ghế đọc ngẫu nhiên từng trang một. Nếu như là còn đang ở Hà Nội thì Thủy đã lên tiếng hỏi. Nhưng giờ đây, những chuyện đồn dập xảy ra liên tiếp trong ba ngày qua đã mang đến cho bộ óc bé nhỏ hạn hẹp của cô vô số những điều mới mẻ, những nghịch lí, những hình ảnh trái ngược, làm cho nó không còn muốn hoạt động nữa. Bây giờ Thủy chỉ muốn buông xuôi đi theo dòng chảy của cuộc sống mới ở đây. Không giống với những ngày mới quen Khương, ông giám đốc của một công ty lớn ở nước ngoài hóa ra chỉ là một anh chàng tiêu thụ hàng thuê cho nhà Phú - Thục, chính là vợ chồng ông anh họ. Hình ảnh của một gia đình doanh nhân giàu có người Việt nam ở nước ngoài được thay bằng một cặp vợ chồng học làm sang. Miền đất hứa hiền hòa biết qua phim ảnh và những đại văn hào bị thay một cách tàn nhẫn bằng cảnh lao động vất vả liên tục nơm nớp sợ kiểm tra. Chế độ tự do dân chủ được đại diện bằng các anh cảnh sát, tuần canh, và đến thậm chí một thằng soát vé trông chả khác nào một kẻ trộm túi trên tàu điện cũng có quyền hạch sách, hỏi giấy tờ, mặt sát một lũ mọi da vàng. Một cộng đồng của những buổi họp mà Thủy có cảm tưởng là mình đang về quê bố ở Thanh Hóa để họp làng từ những hai mươi năm trước.

Thủy bỏ qua hết. Thủy lờ đi hết tất cả. Cái mà Thủy muốn bây giờ là kiếm tiền. Kiếm thật nhiều tiền.

Thủy bắt đầu lần ra sân tiêu hàng cho nhà Phú - Thục. Cô học nhanh mấy câu tiếng Ba Lan để chào khách. Vốn tiếng Nga giúp Thủy nhanh chóng thích ứng và giữ được nhiều mối khách từ các nước thuộc Liên Xô cũ. Với khách người Ru thì Thủy cũng học ngay được vài câu tán chuyện và số đếm để làm thân, tạo mối khách quen. Nụ cười thân thiện, gương mặt hiền dịu của Thủy mau chóng chiếm được cảm tình của những người buôn chuyển. Sắc đẹp của Thủy làm các ông đàn ông Việt Nam mê tít, sẵn sàng giảm cho vài giá. Sự thông minh và nhanh nhạy trong xử thế của Thủy xoa dịu lòng ghen tức của các bà vợ soái, kết thân nhanh với họ trong những mối hàng mới. Một vài buổi chiều trong tuần Thủy đăng kí theo học một lớp tiếng Ba Lan dành cho người Việt. Biết tiếng kha khá thì Thủy bắt đầu đăng kí học lái xe để tự đi tìm mối hàng mới trong những hôm Khương bận đi kiểm hàng nhập kho cho nhà anh chị.

Cơn Mơ Trong Tuyệt

3. Va đập

Ngày tháng trôi qua mau chóng với cái vòng quay đều đặn, nhẵn nại như những con người đang lao động quần quật trên sân để kiếm tiền. Ngày nào cũng giống ngày nào. Sáng dậy sớm lên mở cửa, hò hét qua máy điện thoại cầm tay để tài hàng về. Cả ngày êm ả trong tiếng quát tháo, tiếng mặc cả, và câu Uwaga quen thuộc của các anh cừu vạ kéo xe qua trước mặt. Cả chợ có lúc náo loạn cả lên vì gặp mối lớn mua cả xe tải con. Lúc ấy thì vợ đứng giữ khách, chồng chạy loạn lên kéo hàng về cho đủ để đóng vào xe. Tiền nhét ngay vào cặp quần, cộm quá thì cất bớt vào trong quần. Giờ về thì Khương đánh sát xe vào chỗ kiosk để cầm về cho an toàn. Họ cũng ít đem tiền về nhà, mà mang hết sang chỗ chị Thục sau khi đổi sang đô. Chỉ có một ít tiền riêng thì Thủy cạy miếng gỗ lót nền nhà dưới gầm giường lên và nhét vào đấy. Thật ra thì Thủy chỉ giữ được một ít tiền kiếm được từ giao hàng riêng thôi, còn thì Khương cầm cả. Anh chàng dù mê gái nhưng khôn hết biết. Chặt lắm. Đừng hòng mà moi được xu nào. Nhưng bù lại thì Thủy mua sắm thoải mái, vì gã vốn si diện với bên nhà anh chị và đám bạn bè.

Họ đã dọn về một căn hộ ở gần đấy. Hai phòng con và một bếp bé nằm cạnh cửa ra vào. Những ba tờ rưỡi. Nhưng Khương chắc lười kí hợp đồng hai năm. Để còn làm thẻ cho Thủy. Bé Thảo sang. Hai bà cháu sống một phòng. Thảo tha hồ xem phim hoạt họa. Có một kênh truyền hình là Cartoon Network suốt ngày chỉ chiếu phim thiếu

nhì. Chỉ có bà là buồn. Hàng ngày bà chỉ biết lục đục đưa cháu xuống sân chơi, sau rồi lại nấu nướng. Bà cụ thường ngồi ở góc cửa sổ nhìn xuống đường phố, mờ ảo qua làn hơi nhạt bốc lên từ cốc nước chè xanh.

Thỉnh thoảng Thủy lại ra sân quần vợt cùng Phú và Khương. Phú chơi quần vợt giỏi không kém gì Tuấn ngày xưa. Chỉ thiếu cái tư thế không được công tử bằng mà thôi. Khương thì chỉ biết lết bết chạy quanh sân như anh thợ bế lò rèn. Nhưng được cái anh chàng rất khỏe nên cũng bù lại được chút ít. Còn Thủy thì khỏi phải nói. Lúc trước Tuấn đã thuê riêng một ông thầy để huấn luyện cho họ. Mà đã nói đến những trò thể thao thì cả hai đều say mê không bờ bến.

Ở bên này, mỗi lần Thủy ra sân là cặp mắt của tất cả mọi người đều dồn vào nhìn. Cánh đàn ông thì nuốt nước bọt chiêm ngưỡng đôi chân khêu gợi thấp thoáng dưới chiếc váy trắng, đến cái eo nhỏ và đôi vú cong ẩn dưới làn vải bó sát người. Bọn đàn bà thì ghen tức chăm chăm tìm xem có điểm nào xấu không để mà chê, thích thú phát hiện ra đôi vai to và cánh tay khỏe mạnh như tay đàn ông, và cái tội gái hai đời chồng. Thủy bất chấp, mặc kệ hết thảy những lời bàn tán của thiên hạ, thích thú quan sát cái cảnh đời đang diễn ra quanh mình.

Sân tennis ở đây có vẻ như là chỗ để mọi người khoe xe, khoe quần áo và khoe cả con của mình nữa. Các chị nạ dòng bắt bước Steffi Graf mặc váy ngắn cũn cỡn phô cặp đùi to, da sần sùi như hai thanh giò chả; đẩy cái xe nôi lượn lờ quanh sân, thỉnh thoảng lại cầm chiếc vợt Wilson chính hiệu ra sân lượn vài đường bóng rồi chui ngay vào bóng râm ngồi cho khỏi đen da. Vài anh soái bụng to vác cả thùng bia ra uống rồi chạy hùng hục, thở hổn hển như đang ở trên bụng vợ, cười hé hé, kể chuyện bậy váng sẵn để che dấu cái sự yếu kém của thằng đàn ông ở cái khoản ấy, mắt he hé liếc Thủy thòm thèm. Kỹ thuật khá, thể lực tốt, những cú vọt của Thủy rất căng cho nên ít có ai chịu nổi Thủy sau mười phút đo vợt. Bọn kém cỏi đánh lâu nhưng không có kỹ thuật, chỉ cần một tý là đã ôm cổ tay bò ra khỏi sân, viện cớ hút thuốc, hay vờ vớ lấy lon bia bật đánh tách, uống ừng ực. Phú là một trong số ít những nhân vật ngang sức với Thủy trên sân bóng. Anh ta hơi yếu về kỹ thuật nhưng bù lại di chuyển nhanh và đón bóng tốt. Họ ngày càng thân với nhau hơn. Có nhiều hôm Khương không đi đánh bóng, mặc kệ Phú đến đón Thủy ra sân. Thỉnh thoảng hai người đi với nhau nhập hội thắng độ đi nhà hàng. Đôi lúc Phú cũng buông lời chồng ghẹo, tán tỉnh Thủy nhưng cô khéo léo lảng tránh, dẫn câu chuyện sang chỗ khác.

* * *

Nhịp sống ở đây thật dồn dập. Nó chà xát, vùi dập con người một cách vô tri vô giác. Cả cái chợ sân làm việc quần quật không có lấy một ngày nghỉ. Thủy có được cái may là nhập được vào với gia đình nhà Phú Thực qua mối quan hệ anh em của Khương với Phú. Nhìn quanh thì có biết bao nhiêu cô gái phải ghen tị với Thủy. Hà, cô bé sang cùng chuyển bay, cũng xác nhận điều ấy.

- Số chị sướng quá, chả phải vất như bọn em.

- Sao thế ? Chị cũng lặn lội suốt cả ngày trên sân đấy thôi.

- Nhưng chả bỏ sức là bao. Này nhé, suốt ngày chỉ lo bán hàng và thu tiền. Bán thì chủ yếu là bán buôn. Bốc vào đã có hội cứu vãn. Vốn thì đã có nhà bà Thực cho su khô. Quầy thì ông Khương đã mua từ trước. Ổ tô cũng của riêng, tha hồ mà đi đánh tennis...

- Thì chị thấy những người chung quanh cũng thế thôi...

- Không đâu chị ơi. Quầy phải thuê hàng tháng với giá cao. Vốn thì không có nhiều. Dậy từ 4 giờ sáng ra sân. Chiều về lại phải tranh thủ sục vào các kho để tìm hàng. Tối chỉ còn biết lẩn quay hết cả ra mà ngủ. Như nhà em này, thuê một bộ phim Hồng Công về mà cả tháng nay đã xem được hết đâu? Mấy cái băng vất chồng chơ trên bàn cũng chả ai thèm dọn.

Thủy lặng im, không nói, ngồi nghe Hà than vãn. Kể ra thì ở bên này ai cũng khổ cả.

Nỗi cực khổ của Hà còn chưa sánh vào đâu so với những anh kéo xe. Cả đoàn người từ Nghệ Tĩnh vượt bao nghìn ki lô mét sang đây. Hết máy bay lại vượt rừng, chui gầm ô tô. Suốt ngày chỉ biết quanh quẩn trên sân, gò lưng với chiếc xe kéo nặng, to bằng cả cái xe bò ở nhà, miệng ra rả ba chữ u-wa-ga, chỉ mong tích được ít tiền gửi về nhà quê. Mà có phải sung sướng gì cho cam. Sáng vào sân phải đi vòng vèo để trốn công an. Bị nó bắt lại thì chí ít cũng phải một tờ 50. Không thì lại phải vào nhà lao ba tháng, hết cả cửa kiếm tiền. Chiều về cũng lại phải lủi nhủi như loài chuột, trốn tránh nhà cầm quyền. Nghe bảo đâu có cả con gái nữa, sang đến nơi không đủ tiền thanh toán, phải lên giường để trả nợ...

* * *

- Cô em nghĩ gì mà ngồi thờ người ra thế ? - Phú hỏi, giọng oang oang. Thủy giật bắn người. Hà đi đã lâu rồi mà những câu chuyện nó kể vẫn ám sâu vào đầu Thủy. Thỉnh thoảng lên mạn trên này lấy hàng, Hà đều ghé vào chỗ Thủy kể vài câu chuyện. Hai chị em thân nhau có lẽ từ cái sự cảm thông của người trong cuộc, cùng bị giam hãm chân ướt chân ráo sang Ba lan. Nhưng Hà bạo dạn, nhanh nhẹn hơn Thủy, cho nên bắt thân rất nhanh với mọi người, và biết rất nhiều chuyện ở cái xứ tuyết bản này.

- Giấy tờ của anh Khương thế nào rồi hả anh ? - Thủy quay về với câu chuyện của chính bản thân.

- Còn thế nào nữa. Đã bảo rồi mà nó không chịu nghe. - Phú gắt gỏng. - Công ty hoạt động gì mà chả nộp đồng thuế nào cả. Đã biết là làm ăn trốn thuế, nhưng ít nhất cũng phải nộp cho chúng nó kha khá chứ. Đằng này lại chả có xu nào cả. Bây giờ thì mới hối cả lũ với nhau.

- Vậy thì phải làm sao hả anh ? - Thủy dịu dàng.

- Bây giờ phòng lao động cắt giấy phép rồi thì chỉ còn cửa mà sang Tiệp để làm visa mới thôi.

- Thế còn em sắp tới cũng phải thế à ? Em cũng cùng tên trong công ty của anh Khương. - Thủy lo lắng.

- Em thì không lo. Giấy tờ của em mãi đến cuối năm mới hết hạn. Còn ba tháng nữa. Hôm nào đi cùng anh xuống tỉnh nhập tên em vào công ty của anh là xong. Công ty anh không đăng kí ở Warszawa nên thủ tục giấy tờ cũng dễ dàng hơn.

Nhà Phú - Thực có tất cả là 3 quầy hàng trên sân này. Một cái là chỗ mà Thủy đang trông đây, nằm giữa khu áo da, một nửa tiền là của Khương góp vào. Cái nữa nằm trong khu nhà trắng, có chỗ cho xe tải vào tận trong. Chỗ ấy là Thực đứng trông vì chủ yếu là để đóng hàng vào xe tải nhỏ. Khương cũng thường ở đấy để giúp đếm hàng, hoặc nhận hàng cho Thủy. Cũng đơn giản thôi, Chỉ cần gọi một chú cừu vạy, bảo chở cho Thủy là hàng sẽ đến tận nơi, khỏi cần giải thích hay áp tải. Một quầy khác nằm trong khu tam giác vàng, chuyên bán lẻ.

Lúc đầu Thủy cũng thấy buồn cười vì những cái tên ấy, sau nghe nhiều rồi thì quen dần. Này nhé. Cả khu nhà sắt sơn trắng toát, lịch sự, thì gọi là "nhà trắng". Cạnh đấy là một khu mà các quầy dựng bằng gỗ xinh xắn nên gọi là khu "nhà gỗ". Lấp chỗ trống còn lại giữa hai khu là xóm "nhà công ten nơ", tất nhiên đến đây quý vị đều hiểu là quầy hàng chính là các công ten nơ hai mươi phút đặt vào. Đây là các xóm nhà giàu. Đến xóm nhà nghèo thì có khu "tứ giác". Chỉ đơn giản vì đường đi trong khu vực vuông vức như hình tứ giác. Cạnh nó có khu tam giác. Bố trí của cả khu chợ của người Việt trông như một quả tạ mà một đầu là những khu vừa kể trên. Trục chính của quả tạ là hai đường song song được gọi là khu "đường tàu" và khu "nhà tôn". Nhà tôn thì chắc quý vị đã đoán ra là mái nó bằng tôn sáng lấp lánh. Thế còn đường tàu ? Vì sau lưng nó là đường tàu hỏa. Thú vị nhỉ. Sau lưng khu nhà gỗ còn có thêm một nhóm quầy mới mở ra, cũng nằm dọc theo đường tàu, thì được gọi là "đường tàu mới". Có ai đấy không thiếu tâm hồn bay bổng, liền gọi nó bằng cái tên

đầy chất thơ: "đường tàu mùa xuân". Thế là thành tên luôn. Vậy mới thấy dân ta không thiếu sáng kiến về mọi mặt. Khu đường tàu bán hàng rất chạy, vì nằm đúng trên trục chính, cho nên nhiều anh ngang nhiên dựng hân quầy giữa đường đi. Chẳng là vì đường đi vẫn còn rộng quá mà. Ban đầu thì ban quản lí chợ đuổi họ đi, nhưng sau phần vì đuổi mãi chả được, phần thì tội gì mà lại không thu thêm tiền chỗ. Thế là mọc ra không chỉ một dãy mà cả hai dãy đầu lưng vào nhau. Gọi là gì bây giờ ? Xin thưa, là khu "nhảy dù". Thế nhưng vẫn chưa hết phần bên này. Còn phải kể thêm khu "PKS", vì là nằm trước mặt bến xe buýt liên tỉnh PKS. Rồi nào là "PKS kéo dài", nào là "tứ giác mới" nữa chứ. Nhưng tạm để đấy, chúng ta hãy mau rảo bước suốt dọc đường tàu để đến đầu kia. Ờ. Đúng ở giữa đoạn đường tàu có một cái nhà vệ sinh mà để thêm phần sinh động, người ta đặt tên cho đoạn chợ này cái tên khu "toa-lét". Vốn bên này thỉnh thoảng cũng ghép thêm địa chỉ làm việc vào tên như Sơn Nhà trắng, Thăng Công ten nơ, thật khổ thân cho cô nào vô phước bán ở khu này. Ví thử như là Loan Toa lét... Nhưng mà thôi, đi nhanh không thì chợ đóng cửa, dọn về hết. Đầu bên kia trước đây hoang vắng, nhưng bây giờ nở phình ra chả theo một nguyên tắc qui hoạch nào cả. Chỗ trước chuyên bán thú vật giờ mọc lên một dãy quầy lúp xúp gọi là khu "chợ chó". Tất nhiên là chỉ bán quần áo giày dép chứ không có bán chó hay thịt chó rồi. Tương tự như vậy với khu "tennis", hay là "parking". Nằm dọc theo con đường Chim ưng - Sokola, thì được gọi luôn là Sô-Cô-La, nghe mà phát thèm ăn... sô-cô-la. Nhưng cũng vì qui hoạch không rõ ràng nên gọi tên thế vẫn chưa đủ để phân biệt. Những người ở đây còn chia tiếp theo tính chất của từng dãy quầy, như là khu "áo da", "áo lót", hay khu "xì líp" chẳng hạn. Vậy thì cái tên Loan Toa lét có lẽ vẫn chưa đáng khổ bằng Hiền xì líp, hay Quang áo lót chẳng hạn...

* * *

- Có gì vui mà cười thế cô em ? - Phú hỏi, cắt đứt dòng suy nghĩ của Thủy. Đạo này Phú rất hay xuống đây, lấy vợ với vợ là đi quanh quần đạo sân để tìm mặt hàng.
- Không có gì. - Thủy lắc đầu, trên mặt vẫn thoáng nụ cười. Chưa bao giờ Phú lại thấy Thủy đẹp đến như thế, kể từ sau cái hôm đầu họ mới gặp nhau, cũng ở chỗ này. Có lẽ vì chả có mấy khi Thủy được thanh thoi để mà nghĩ vấn vợ trong đầu.
- Này. Tối nay bọn Thổ mời mình đi ăn ở Marriott đấy. Bấy giờ anh đến đón em nhé ?
- Phú bất ngờ nắm tay Thủy.
- Không được đâu. - Thủy khéo léo rút tay ra, nhìn quanh. - Đạo này thấy anh Khương đang lo lắng chuyện giấy tờ, em cũng không vui thích gì chuyện đi chơi cả.
- Ôi dào. Lúc trước mà nó chịu nghe lời anh thì có phải là bây giờ thoải mái không? Tham chút tiền để bây giờ lại ngồi lo. - Phú gạt đi.
- Bọn em kém tiếng, có biết đâu các chuyện thủ tục giấy tờ phải làm như thế nào đâu.

* * *

Khương đóng tiền cho hội dịch vụ, xong rồi làm visa và lên tàu sang Tiệp để xin cấp visa vào Ba Lan. Chiều hôm sau đã thấy anh gọi về, giọng hớn hờ:
- Xong rồi. Hôm nay đã nộp hồ sơ. Nó hẹn hai hôm nữa lên lấy.
Thủy cũng mừng, trút được cái gánh lo từ nhiều tuần nay.
Thế nhưng họ chẳng vui mừng được bao lâu...
Khương lại điện về, giọng hấp tấp.
- Bọn khốn nạn ấy lại đóng dấu ODM vào hộ chiếu của anh rồi. Em phải gọi ngay đến hội dịch vụ để bắt đền chúng nó và yêu cầu phải giải quyết ngay cho mình.
Thủy hốt hải chạy sang nhà lão Quốc Thọ để báo.
- Chuyện gì. Vào đây đã em. - Gã cốt nhà, mồm đầy mùi rượu.
Trong nhà đầy đàn ông. Có đến hơn chục người ngồi quanh mâm thịt chó.

- A. Chào cô em xinh đẹp. - Một bác cán bộ mà mỗi lần lên sứ xin giấy Thủy vẫn gặp, vui vẻ chào.

- Bọn mày xích ra cho em Thủy ngồi với chứ. - Anh chàng trẻ tuổi, nghe hội trên Sân đồn đầu là trùm đầu gấu của hội này, lên tiếng.

- Xin phép các anh. Em vừa ăn ở nhà rồi ạ.

- Ngọn gió nào thổi cô em đến đây thế ? - Bác cán bộ mồm bóng nhoáng mỡ, vừa nhai vừa thài lời văn hoa trịnh trọng.

- Dạ... - Thủy ấp úng.

- Không ngại gì đâu. Người nhà cả mà. - Lão Quốc nói. Lão là người nhận làm dịch vụ giấy tờ cho Khương.

- Anh Khương nhà em vừa gọi điện về báo là sứ quán Ba Lan ở Tiệp từ chối cấp visa ạ. Em đến hỏi các anh xem phải làm sao ạ.

- Thì vượt rừng mà về. Có cần đích thân anh sang đón thẳng chồng em về cho em không ? - Một gã ngồi trong góc nhà trả lời gọn gàng, rồi phá lên cười he hé. Cả bọn cùng cười theo. Mỗi đứa đá vào một câu.

- Hay em bỏ mẹ nó thẳng chồng em đi...

- Về đây mà nấu cơm cho bọn anh này...

- Tha hồ mà sung sướng nhé, không phải vất vả trên sân...

- Mùa đông sắp đến rồi, em xinh đẹp thế này, đi bán hàng hỏng hết cả da, phí đi...

- Gái một con đúng là trông mồn con mắt. - Bác cán bộ hòa vào. Hai mắt thòm thèm, hí hí, dò lờ, nhìn chăm chăm vào đùi, vào ngực, vào cổ Thủy.

Thủy sợ hãi không dám hỏi thêm gì cả, đứng dậy xin phép ra cửa. Vài cánh tay vung ra tóm lấy người Thủy giữ lại nhưng cô giằng ra được hết. Lão Quốc ra mở cửa. Qua lối ra vào hẹp, gã hấp háy mắt thọc ngay tay vào ngực Thủy, mở giọng ân cần.

- Về đi. Không sao đâu. Anh sẽ lo cho thẳng Khương đến xong việc thì thôi.

Thủy đứng như trời trồng, run lên vì sợ. Cô cố trấn tĩnh lại để lách người ra khỏi cửa, tránh xa cái bàn tay gân guốc, sần sùi, tẩm lợm đang tham lam sờ mó, nắn bóp bầu vú đang phập phồng dưới làn áo.

Thủy bước ra đường, rung mình vì lạnh. Cái áo khoác vì vội, đã để quên ở trên ấy. Nhưng về nhà cũng chỉ vài trăm mét. Thủy cầm đầu chạy.

Một người đàn ông lịch sự đi ngược lại. Thủy vẫn chạy, tránh người sang một bên. Nhưng thật lạ, anh ta cũng lại đứng sang hướng ấy chặn đường. Không kịp tránh nữa. Thủy loạng choạng dừng lại, đâm sầm vào người anh ta, chực ngã lặn ra đất. May mà anh ta đưa tay ra đỡ, lại còn choàng tay ra ôm lấy Thủy.

- Em sao thế ?

Hóa ra là Phú.

Thủy mềm nhũn người ra ôm chầm lấy Phú, dụi đầu vào cổ anh khóc ngon lành, người run bần bật, cả vì khóc, vì sợ, lẫn hơi lạnh trời thu.

- Vào xe đã. - Phú cởi cái áo vét đang mặc, khoác vào người Thủy, dìu cô ra chiếc xe đỗ gần đấy.

Phú đến nhà Thủy nhưng mẹ Thủy bảo cô đã sang bên này cho nên Phú sang đón. Cũng đúng lúc Thủy chạy về.

- Đi uống cà phê nhé ?

Thủy gật đầu. Xe đỗ lại trước cửa khách sạn Mercury.

- Em không vào đâu.

Phú không nói gì, lái xe đi tiếp đến McDonald ở gần đấy.

- Mua vào xe nhé ? - Phú hỏi.

Thủy gật đầu. Phú rẽ vào chỗ dành cho xe ô tô rồi mua hai cốc cà phê với một ít thức ăn.

- Anh có biết chỗ nào trống trải không ? Ở đây chật chội quá. - Thủy cảm thấy ngột ngạt vô cùng giữa cái thành phố xa lạ, đầy nhà cao che kín hết tầm mắt.

Phú rẽ xuống bờ sông. Xe phóng chậm chậm trên con đường to dọc sông Wisla. Bờ bên kia lợp xúp cây xanh và những doi đất thoải thoải.

- Rẽ vào đàng kia được không anh ? - Thủy bỗng lên tiếng, chỉ tay vào một chỗ rẽ vào một bãi đỗ xe rộng, trống trải, vắng vẻ, rất đẹp mà hôm nào đi chợ sân về Thủy cũng nhìn ngắm và định bụng khi nào có thời giờ sẽ rủ Khương đến đây ngồi ngắm cảnh.

Xe đỗ. Thủy bước ra khỏi xe, bám mình vào cái lan can, nhìn xuống dòng sông. Nước chảy chậm, lấp lánh dưới ánh trăng mờ mờ, trông thật lạnh lẽo. Thủy bỗng thấy lạc lõng, cô đơn vô cùng.

- Cà phê đây. - Phú cầm hai cốc cà phê trên cái khay giấy, đưa cho Thủy một cốc. Cô uống một hơi cạn hết cốc cà phê nóng. Tiện tay lần vào túi áo tìm gói thuốc. Chợt nhớ ra bao thuốc đã để quên trong cái túi áo khoác ở nhà lão Quốc Thọ, Thủy lúng túng rút tay ra. Đã quên được một chút, bỗng cái cảnh gớm ghiếc lúc nãy lại quay về, Thủy rùng mình.

Nhìn nét mặt nhợt nhạt, người run rẩy, Phú nhẹ nhàng kéo Thủy vào sát người, đỡ dành như một đứa trẻ.

- Thôi. Đừng lo cho thằng Khương nữa. Anh sẽ giúp nó quay lại đây. Không khó đâu. Mình vào xe nhé. Không thì lạnh.

Thủy lắc đầu. Phú không biết chuyện gì đã xảy ra trong căn nhà ấy. Lúc này Thủy cần một người đàn ông để tìm sự che chở, để được vuốt ve. Cô ngả hẳn người vào Phú, ấm dần lên.

Họ cứ đứng như vậy có đến nửa giờ. Thủy lại khóc. Khóc thỏa thích. Khóc ngon lành như một đứa bé lên ba, mặc cho Phú lau nước mắt, hôn lên mặt, hôn nhẹ vào môi. Lúc này Thủy chỉ muốn khóc, cho thỏa thuê cái sự chịu đựng đã vượt quá mức từ ngày sang Ba Lan đến giờ. Bên cạnh Phú Thủy tìm lại được một phần của Tuấn.

- Tuấn ơi. Bây giờ anh ở đâu ? Tại sao anh lại phải bỏ em đi như vậy ? Chả có thằng đàn ông nào trên đời này có thể so sánh được với anh. - Thủy thăm gào lên trong đầu.

Phú bỗng cúi xuống hôn thật mạnh vào môi Thủy. Thủy mặc kệ, không phản đối, cũng không đáp lại nụ hôn của anh ta.

Phú diu Thủy vào trong xe. Anh chàng đặt Thủy ngồi lên đệm sau, chui vào xe, đóng cửa lại. Phú bỗng đẩy Thủy nằm dài ra đệm, rồi nằm đè lên người cô. Cái miệng tham lam của anh ta hôn lên mặt, lên cổ Thủy, chuyển dần xuống đến ngực...

Thủy cảm thấy ghê ghê trên người, nhưng cũng chả buồn phản ứng lại nữa. Phú, hay Khương, cũng chỉ là những gã đàn ông khát gái, như bao gã đàn ông khác ở bên này mà thôi. Bọn họ không phải là Tuấn, mà chỉ là những cái mảnh của Tuấn đang cố gắng quặn quai để làm yên lòng cái con đàn bà trong người Thủy. Mà cái con đàn bà ấy bây giờ không còn e thẹn ngượng ngùng như trong cái lần đầu với Khương ở Ba Vì. Từ khi sang Ba Lan nó đã bỏ mặc hết tất cả những gì gọi là tình cảm. Nó trở ra như một khối thịt sống, chỉ còn lại những ham muốn đàn bà mà thôi. Thủy bỗng cảm thấy ghê tởm chính bản thân mình. Hai mắt mở to nhìn vào bóng đêm rung rinh sau màn kính sau của chiếc ô tô đời mới đang nhấp nhô theo từng chuyển động của gã đàn ông.

Thủy bỗng cười ha hả như một con điên. Phú dừng lại ngạc nhiên nhìn Thủy. Thủy lắc đầu ra hiệu chả có gì quan trọng. Phú lại cúi xuống tiếp tục thỏa mãn cái sự đòi hỏi của thằng đàn ông trong tiếng cười man rợ giữa đêm vắng của Thủy. Thủy cứ cười. Cười sảng sặc không thành tiếng. Cười như tiếng khóc của đứa trẻ bị bỏ quên. Cười để cho hai dòng nước mắt đua nhau tuôn ra má. Tiếng cười trở thành tiếng nấc và ngưng dần, ngưng dần, chỉ còn lại những vệt nước loang lổ trên mặt, nhoe ố đi những làn chì kẻ mắt trông như những vết nhơ của cuộc đời.

Thủy chán chường, chỉ muốn tung hê hết tất cả, muốn hét lên một tiếng thật to, muốn đâm cho cái thằng đàn ông đang nằm thở hổn hển trên bụng một nhát dao. Chả để làm gì cả. Chả vì lí do gì cả. Thủy nhớ ngày mới sang thường hay khinh bỉ những bà chị thiếu trai đang sống cặp kè với những lão trông chả ra làm sao. Bây giờ thì Thủy cũng có khác gì họ đâu. Chồng hay không chồng thì cũng thế. Những lời

ngạo báng, những lời mỉa mai không nói ra lúc bây giờ lại quay lại hành hạ Thủy, chì chiết, đay nghiến, dày xéo lên người Thủy, hòa lẫn với cơn đau ái ân không ngờ tại lạo ra một cơn sung sướng đến bật cười, và bật khóc. Nó đau nhói lên thành từng đợt, quần quai đau khổ, rồi âm ỉ như đặt than vào bụng, túa hết mồ hôi trên người ra, nhớp nháp, ghê tởm, nhầy nhụa, dính vào khắp người thật là tởm lợm.

* * *

Những ngày sau đấy Phú cũng dốc sức chạy lo giấy tờ cho thằng em trai. Chạy lên phòng visa, qua cục biên phòng, đến sứ quán Tiệp, đủ cả. Tất nhiên là luôn luôn có Thủy ngồi bên cạnh và mỗi buổi chạy giấy tờ đều kết thúc ở trên giường của một cái motel nào đó ở quanh Vác. Phú tham lam không khác gì những ngày Khương về Hà Nội, nếu không nói là còn có phần hơn. Thịnh thoảng gã lại ướm thử chuyện bỏ vợ cưới Thủy. Nhưng Thủy chỉ cười nhạt, lắc đầu. Thủy thừa biết gã có ăn gan trời thì mới dám bỏ Thục, cái con vợ mà lúc nào ở bên Thủy gã cũng chửi là đồ chân đất mặt toét, nhưng lại tóm hết cả hầu bao, đứng tên cả nhà lẫn xe. Mà Thủy cũng không cho phép mình làm như thế vì nghĩ đến hai đứa bé con chị ấy.

Giấy tờ chạy mãi nhưng chả được tích sự gì. Ngày nào Thủy cũng phải gọi điện sang Tiệp để báo tin tức và hỏi thăm tình hình của Khương. Hàng lại về. Một tay Thủy xoay xở không được. Các nhà khác cũng đánh về. Cả sân thì nhau tụt giá ầm ầm. Cứ như bệnh dịch vậy. Nhà này thấy nhà kia về thì giảm giá thật nhanh để cạnh tranh. Hai bên chưa kịp gỡ miếng gì thì nhà khác đã hạ xuống cả dưới mo, chấp nhận lỗ để thu vốn. Chỉ béo bõn tiêu hàng, bán giá cao trả giá thấp, lại còn ép giá chủ hàng nữa, không được thì giờ trò tráo hàng, lấy hàng thấp giá vào để trả cho chủ. Sân vận động hoảng loạn. Các soái gằm gừ nhìn nhau như sắp ăn tươi nuốt sống thẳng bạn nổi khổ của mình, dù giọng nói vẫn giả lả, ân cần, ve vuốt. Và thế lại sướng ông cho thuê kho. Sẵn có danh tiếng hội đoàn, có bị phòng thuế sờ đến thì cũng chả hề hấn gì đến thân, ông ngăn hẳn một cái nhà máy sản xuất phân bón ra để làm kho, ngồi mát ăn bát vàng. Khổ nổi tưởng nhà máy xây từ cái thời Đại chiến thứ nhất, chỉ đá nhẹ vài phát là đổ, nên mới lại sinh ra một bọn khác chuyên thuê kho cạnh nhà soái để đục tường thông sang, chuyển hết về kho mình rồi chở đi. Loạn.

Thủy thuê kho để cất tạm hai công giầy vào. Trông đồng thùng giầy, hàng hóa thì cao ngồn ngồn thế, mà một tuần sau bóc được hết lớp bên ngoài thì thấy rỗng hết cả ruột, trông như một cái đường hầm bằng thùng giầy mà cuối là một cái lỗ thông sang kho bên cạnh. Gọi điện báo bác chủ kho thì bác xuống tận quầy chửi cho một trận nên thân về tội vô ý (??) và bảo:

- Thôi. Viết đơn đi. Lên tao giải quyết cho.

- !!! ??? Viết đơn như thế nào ạ ?

- Thì trình bày hoàn cảnh, lí do, đề đạt...

- !!!

- Mẹ kiếp. Chúng mày có cái đơn cũng không biết viết. Sao dốt thế. Thì bắt đầu là Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam, độc lập tự do hạnh phúc. Xong rồi tôi tên là, bán ở quầy số mấy, khu này này. Làm nhanh đi. Còn chờ gì nữa.

Cái giọng sang sảng của bác làm lũ hội viên đang tụ tập xung quanh tản cả ra, đầu cúi gằm, ai về nhà nấy tiếp tục đau khổ với cái đồng hàng tụt giá của mình. Thì ra bọn bán phá giá nhất chính là bọn thuê kho ngay cạnh nhà Thủy.

- Thế này là cướp trắng rồi còn gì. - Phú nói, nhưng cũng chả giải quyết được gì hơn. Anh viết hộ Thủy một cái đơn dài hơn trang giấy để nộp trong một niềm tin vững chắc là hội sẽ sáng suốt tìm ra cách giải quyết.

Thủy mặc. Còn lạ gì bọn ấy nữa. Suốt ngày quanh quẩn bên các bác lãnh đạo. Thế thì còn kiện với cáo cái nổi gì. Mất thời gian.

- Đ. mẹ bọn khốn nạn. - Khương tức giận văng tục trong điện thoại. - Mai anh về vậy. Mặc kệ giấy với tờ. Làm bộ đội cũng được. Ở đây cả tháng giờ, tốn kém nhiều

mà chả kiếm được gì.

Họa vô đơn chí. Đúng tối hôm ấy nhà gỗ của Thục lại bị cạy. Hàng bên trong bị chõ đi sạch. Thủy lên đến nơi thì thấy mọi người đang xúm đông xúm đỏ. Phú lăng xăng bàn tính với bác đại diện hội, dáng vẻ rất quan trọng. Thục ngồi oạch ra một góc, chả buồn nói gì. Thủy đến bên cạnh ôm lấy Thục an ủi.

- Các bác phải họp hành thế nào để giải quyết đi chứ. - Một ông tiến sĩ toán, có quầy bên khu tam giác, trịnh trọng đề nghị với ban tổ chức, tim run run vì phát biểu trước đám đông.

Thủy phẩy móng đi về quầy của mình, chả buồn nghe tiếp cũng biết kết quả.

Khương đang đứng ngơ ngác trước cái quầy đóng kín, gầy rộc đi trông thấy.

- Anh! - Thủy ôm chầm lấy Khương.

- Đói quá. Đưa ít tiền anh ra quán ăn chút gì vào bụng. Đi suốt từ đêm hôm qua đến giờ.

Thủy đã cầm sẵn tiền ra cho Khương thanh toán với hội dịch vụ. Anh trả tiền cho bọn đang đứng gần đấy và mời họ vào quán đãi một chiều bia sáng.

Khương về cũng chả giải quyết được gì. Tiền nộp làm giấy tờ không lấy lại được.

Hàng mất không ai buồn đứng ra giải quyết. Vụ năm nay thế là mất sạch. Ngày nào hai vợ chồng cũng lên sân ngồi dài mặt ra mà chờ khách. Hàng mới thì không có tiền đặt. Hàng tồn chả bán được.

Mùa đông trôi qua buồn tẻ đến kinh người. Lạnh lẽo, giá băng. Cả chợ nghỉ gần hết để tránh rét. Những người còn chăm lên sân thì vất tất cả những gì thể đốt được ra giữa đường để sưởi. Vỏ thùng các tông, gỗ vụn, giấy báo, đốt cả lên để mà lấy chút hơi ấm. Những nhà khá hơn thì mua lò sưởi đốt bằng thùng ga. Như thế cũng là trái phép vì chủ chợ sợ cháy cả khu, nhưng mọi người cứ mặc kệ. Mỗi Thủy nức toác ra vì khí hậu. Cái lạnh âm hai mươi ngoài trời cứ giành giật với luồng hơi ấm khô khốc từ cái lò sưởi thổi ra tạt vào mặt, vào người Thủy. Da sần sùi cả lên, tay dơ xương, chân đầm mồ hôi trong ba lớp tất và đôi giày đông cao cổ. Mỗi toác máu, đau vô cùng.

Thủy không dám ăn gì ngoài bánh mì vụn, vì xót. Thế mới hiểu tại sao các chị sang đây ai cũng trông như giẻ rách, da dầy, người chất thành từng cục mỡ, tóc xác xơ.

Hàng hóa ế ẩm, suốt ngày mệt nhọc, về đến nhà Thủy chả còn thời gian và hơi sức đâu để mà lo cho cái nhan sắc của mình nữa cả.

Tháng hai là cái tháng kinh khủng nhất trong năm. Lạnh đến nổi mà người Ba Lan gọi nó là tháng băng giá. Những ai có tiền thì đã kéo hết cả về Việt Nam mà ăn Tết. Tháng này thường chả buồn bán được gì, phải đợi đến mùa xuân, tức là sang tận cuối tháng ba cơ. Thủy vẫn chịu khó lên chợ để giải quyết nốt hàng tồn. Khương thì suốt ngày la cà bạn bè, rượu chè, đánh bạc, để tối về lại hành hạ dầy vò thân xác Thủy. Thủy sợ có con với Khương, nên len lén uống thuốc điều kinh. Buổi tối ở nhà đối với Thủy thật sự là một cực hình tra tấn. Sự đau đớn cứ âm ỉ trong người hàng đêm làm cho Thủy muốn phát điên lên.

Thỉnh thoảng Phú vẫn đến đưa Thủy đi chơi. Mùa đông họ chơi tennis trong nhà bạt. Ấm cúng nhưng ngột ngạt. Nhiều buổi họ chỉ vác vợt đi nhưng lại chui vào cái nhà gỗ ở camping bên cạnh. Thủy không cảm thấy có lỗi với Khương, nhưng cũng không thích thú gì con người Phú. Chỉ là đã lỡ một lần thì khó có thể từ chối lần tiếp theo, và lại con người trong Thủy hình như cũng muốn tìm một sự giải thoát nào đó, muốn có được cái giây phút rời khỏi kiếp sống tối tăm khép kín hàng ngày.

Phú đưa tên Thủy vào công ty của anh, nên Thủy đã dễ dàng kéo dài được visa, tạm thời không phải lo lắng về chuyện giấy tờ. Khương thì đành phải chấp nhận làm bộ đội thôi, hiện thời không có giải pháp gì khác. Bé Thảo đi học đều, ngoan. Chỉ có bà là buồn vì không có ai để trò chuyện. Bà đòi đến hè thì về Việt Nam. Tuấn thì bật tắt tin tức từ ngày Thủy sang Ba Lan. Hôm sang đây Thủy có viết một lá thư rất dài gửi cho Tuấn, kể hết mọi chuyện. Nhưng rồi chả có hồi âm, nên Thủy cũng không viết tiếp. Và lại có gì để mà viết chứ. Cuộc sống cứ trôi đều đặn như những cái kim đồng hồ miệt mài chạy đuổi nhau. Khoảng cách thời gian giữa những tiếng chuông

báo thức có vẻ như ngày càng gần hơn. Bầu trời mùa đông, mãi chín giờ sáng mới chịu le lói chút ánh dương, mà ba giờ chiều thì đã sụp tắt, giết chết từng tia nắng cuối cùng. Cả ngày trời xám xịt mây phản chiếu xuống nền tuyết lạnh trộn lẫn cát bụi và khói xe. Chung quanh ngột ngạt, khó thở với những cánh cửa sổ đã bé tí lại còn chỉ dám mở hé hé để van xin ít khí trời lùa vào phòng.

* * *

Mùa xuân đến đem lại một ít sức sống cho cái chợ bần thủ này. Cả một dãy đường vắng bỗng mọc lên một đồng quây mới. mọi người xông vào ầm ầm mua chỗ. Người từ Nghệ an, Hà tĩnh, Thanh hóa lại kéo sang rầm rập như đi hành quân. Trông họ thật là khổ não, hai mắt lúc nào cũng sụp xuống, như chỉ chực quì ra đường để xin tiền.

Giấy tờ càng lúc càng khó hơn, Khương mất hết hi vọng nối lại visa. Có hôm, về nhà say rượu, anh chàng đổ hết tội lên đầu Thủy. Từ cửa vào, nồng nặc mùi bia, vất bừa cái áo khoác xuống đất, Khương lè nhè:

- Tại cô. Tại cô cả. Số cô là số sạt chồng. Lấy phải thằng nào là thằng ấy sạt nghiệp. Anh chàng ngật ngưỡng đi vào phòng, đóng sầm cửa lại. Thủy đang ngủ say giật mình tỉnh giấc. Khương giật cái chăn mỏng trên người Thủy ra, xé toạc cái váy ngủ, hùng hục trèo lên người Thủy.

- Tôi bắt đền cô. Tôi bắt đền cô đã đem cái họa thua lỗ về cho tôi.

- Em van anh. Anh đừng nói to kéo bé Thảo thức giấc. Nó còn bé.

Khương vung tay tát bốp vào mặt Thủy. Năm ngón tay hằn lên bầm tím.

- Mặc kệ. Tôi phải sướng cái thân tôi đã, cho bỏ cái tiền tôi bỏ ra cưới cô. - Gã ta xoắn Thủy dậy, ấn người xuống vài cái, xong rồi oẹ ra như gà rút gân, gục đầu xuống đệm, nước rãi chảy vãi ra từ cái mồm há hốc, thở khò khè.

Thủy khe khẽ ngồi dậy, ghé tởm, rón rén lật lại người cho Khương, tháo tất, kéo chiếc quần jeans đang mắc hờ vào chân gã ta ra, đem vào nhà tắm.

Lối cửa ra vào có bóng người. Thủy giật bắn người.

Mẹ.

Bà ra đây kiểm tra cửa nẻo, móc lại cái áo khoác của Khương lên tường, và đứng khóc trong bóng tối. Thủy bước tới ôm chầm lấy mẹ. Hai mẹ con nức nở trong đêm khuya.

- Mẹ thấy hối hận vì đã ép con lấy thằng Khương để sang Ba Lan. - Bà mẹ nói cho với cái sự dẫn vật trong lòng.

- Không đâu mẹ ạ. Con lớn rồi, tự làm tự chịu. - Thủy nói trong hàng nước mắt chảy xuống mặt tủi hận cho cái kiếp ê chề nhục nhã của con đàn bà trong Thủy.

Thủy còn khóc nhiều hơn nữa, những hôm sau, khi nằm bên Phú trong căn nhà gỗ xinh xắn ở cái camping mà họ hay đến. Phú là một thằng đàn ông không biết an ủi đàn bà. Gã ta chỉ biết lay hoay làm cho sướng cái thân mình rồi nằm vật ra đấy, mặc Thủy nằm khóc. Dù sao thì bây giờ Thủy chỉ còn biết dựa vào Phú mà thôi.

- Anh Khương đối xử với em ngày càng tệ. Em lo quá.

- Không việc gì đâu.

- Nhưng việc giấy tờ, chẳng lẽ em nhờ vả anh mãi sao ?

- Chẳng sao cả. Vài hôm nữa cưới đại một thằng Tây là xong.

- Anh giúp em nhé.

- Tất nhiên rồi. - Phú vỗ vỗ vào vai Thủy.

Thủy nằm sấp, ngoẹo sang bên nhìn vào tấm tranh in treo trên tường. Phú lại từ từ trườn lên người Thủy.

Cửa phòng bỗng lắc ầm ầm.

- Hai đứa chúng mày đang làm gì với nhau trong ấy thế hả ? - Giọng Thực bỗng vang lên sang sảng trong tiếng đập cửa.

Phú giật bắn người như thằng ăn trộm, nhảy phóc dậy xỏ quần. Hai chân loay hoay

chui vào một ống, lúu rúu ngã lẩn kênh ra nền gỗ, làm rung chuyển cả căn nhà. Không kịp rút chân ra, tay vợ vội đồng quần áo tung tóe dưới đất, trong đấy có cả của Thủy, Phú nhảy lò cò vào buồng tắm. Tiếng huỳnh huých trên nền gỗ, tiếng đập cửa dồn dập, tiếng la ó chửi mắng của Thục làm cho Thủy buồn cười đến quên cả sợ. Thủy ngồi dậy dựa lưng vào giường, kéo chăn lên che ngực, ngồi bó gối cười khinh khích.

Ai đấy tra chìa khóa vào cửa. Thủy vẫn ngồi cười nức nở, còn Phú thì vẫn cứ lay hoay mãi trong buồng tắm. Thục xông vào.

- Mày cười cái gì hả con đĩ kia ? - Thục tiến đến tát một cái thật lực vào mặt Thủy.

Cú tát trúng vào tai. Đau đến váng đầu. Tay bạn giữ chân không kịp đưa ra chặn, Thủy nhận nguyên tất cả sự tức giận của Thục lên mặt, hằn đỏ vết nhục cuộc đời.

- Tao đã đem mày sang đây, lại còn giúp kiếm tiền, thế mà mày lại dụ dỗ thằng chồng tao để ra cái nông nổi này. Cái l. mày đã qua bao thằng đàn ông chưa đủ hay sao mà còn phải nuốt thêm cái con c. của thằng chồng tao nữa ...

Ồi thôi bao lời chửi bậy nhất, tục tĩu nhất cứ thế mà tuôn ra từ miệng Thục. Bình thường chuyện các bà trên sân chửi bậy là không lạ, nhưng đây là đàn đầu tiên Thủy bị chửi đích danh, chửi vỗ mặt như vậy. Bao nhiêu nỗi tủi nhục tràn hết cả ra hai khóe mắt. Thủy gục mặt vào chăn. Cả một bờ vai thon thả và tấm lưng cong tuyệt vời lộ ra ngoài làm loạn mắt những người đàn ông đi cùng. Nhác thấy bóng của các chú trong hội. Chắc lại bị Thục gọi đi cùng để chứng kiến. Dây mơ rễ má làm ăn, không dễ từ chối, vả lại đi chứng kiến cảnh đánh đập một người đàn bà cũng dễ hơn là đối đầu với hội cướp tiền trộm hàng. Thục tha hồ mà tung hoành, giật tóc Thủy mà chửi bới. Mãi mới có một ông lạ mặt đứng phía sau tiến lên nói khẽ:

- Thôi đi chị. Đủ rồi. Ở đây chỗ đông người, đừng ồn ào nữa. Cô ấy cũng đã nghe chửi nhiều rồi. Người có lỗi nhiều nhất trong chuyện này lẽ ra là anh Phú, chứ không phải cô ấy.

- Không phải thằng ấy, mà là con đĩ chó khốn nạn hồ li tinh này cơ. Mày cướp chồng bà. Bà phải xé xác mày ra cho biết tội. - Mụ lại nổi cơn tam bành.

- Thôi ! Thôi. - Ông kia tiến đến kéo lấy tay Thục, ngăn không cho Thục tiếp tục xông đến đấm đá Thủy.

Phú lúc này quần áo đã chỉnh tề, từ từ trong phòng tắm bước ra, giọng đã lại trở lại đạo mạo như trước:

- Chuyện gì mà cứ xấn xổ lên như thế ? Thôi về.

Thục lút cút bước ra cửa theo chồng, không nói một lời, tay rút ví thanh toán cho ông thám tử người Ba Lan. Các chú bác đại diện hội cũng lục tục kéo nhau ra cửa.

Khương đứng lẩn trong đám ấy, cúi gằm mặt không nói một câu, lững thững bỏ ra, trông như người mất hồn. Ông lúc nãy tế nhị bước ra, khép nhẹ cánh cửa căn nhà gỗ.

Thủy lặng lẽ mặc quần áo. Cô uể oải cài dây chiếc áo lót rồi xỏ áo pull vào. Cái quần jeans bó giờ đây sao chật chội khó thở đến thế. Lúc nãy Phú vợ cả quần áo của Thủy chạy vào buồng tắm mà không thèm đem trở ra. Chiếc quần lót rơi ra nền, bị mọi người dẫm lên bẩn hết cả. Quần jeans thì thấm nước âm ẩm, thật khó chịu. Thủy thấy ghê tởm thay cho tấm thân mình. Cái cảm giác ấy cứ bước theo Thủy ra đến tận cửa.

- Này cô ơi ! Chưa trả tiền phòng. - Anh thanh niên ở chỗ quầy tiếp tân chạy ra chặn Thủy lại, hai mắt sắc lẹm vuốt nhẹ lên người cô.

Thủy sững người mờ mắt. Cũng may là có tiền trong ấy. Cô thần thờ bước ra cửa tìm taxi về nhà.

* * *

Không có Khương ở nhà. Bé Thảo đi học chưa về. Chỉ có mỗi mẹ. Thủy ôm chầm lấy mẹ khóc nức nở. Năm vết ngón tay đỏ lôm trên khuôn mặt thanh tú vẫn còn nằm lại,

chứng tích cho một cơn nhục nhã trong đời.

- Khốn khổ cái thân con tôi. Vì sang đây mà phải khổ sở đến như thế này. Bà vừa chườm nước muối cho Thủy, vừa rên rỉ xót con. Những chỗ xước vì bị cào trên vai, thấm muối quần quai đau đớn.

- Lỗi của con mẹ ạ. - Thủy nức nở trong tiếng nấc.

- Về thôi con ạ. Ở nhà mình sướng khổ có nhau. Hàng xóm láng giềng nó vẫn còn tình người, chứ không như bên này. Vợ chồng mà vẫn còn hằm hè nhau như kẻ thù.

- Không phải anh Khương đánh con.

- Thì mẹ nói là nói chung như thế. Đi đến các nhà khác đều thấy thế cả. Người ở bên này sống chỉ biết có tiền. Trúng quả thì hớn hở mua sắm, khoe của. Chẳng may lỡ thì về nhà đánh nhau, chửi nhau.

Thủy giật mình nghe mẹ nói. Mẹ có đi mấy đâu mà biết nhỉ.

- Tổ cha bố mày. - Bà mắng yêu. - Chuyện gì mà tao không biết hả. Đừng tưởng bà già này xó bếp nhá. Hôm nay chúng nó kéo đến đánh ghen mày, có phải không nào ? Kéo cả đám long tong hội trưởng hội phó đến để bắt nạt mày.

Nhớ lại cảnh lúc nãy Thủy lại khóc nức lên.

Mẹ nói đúng. Đám long tong. Bọn đàn ông bên này vừa quê vừa hèn, chả có thằng nào ra dáng đàn ông. Có may ra chỉ được mỗi cái ông gì đứng phía sau.

- Mẹ lo chúng nó rạch mặt hay tạt a xít mày nên mới nhờ anh Đức trước là lính của bố mày đến đây để nếu có gì thì còn can ra.

Thủy thầm biết ơn mẹ vô cùng. Cô dụi đầu như đứa trẻ vào vai mẹ, khóc thỏa thuê cho vơi đi cơn buồn.

- Về thôi con ạ. - Bà mẹ lại tỉ tê. - Nhà mình vẫn còn, chỉ khóa cửa để đấy. Ba mẹ con bà cháu nghèo khổ có nhau vẫn hơn con ạ.

Bé Thảo đi học về, nhìn thấy mặt mẹ, hốt hải lo lắng:

- Mẹ sao thế ? Ai đánh mẹ thế ?

- Bọn côn đồ đẩy cháu ạ. - Bà cụ đỡ lời.

- Mẹ ơi, về Việt Nam đi. Con không thích đi học ở bên này đâu. Bọn Ba Lan ở lớp suốt ngày gọi con là đồ mọi da vàng.

- Mặc kệ bọn nó con ạ. Mình không thèm chấp với bọn mất dạy. - Thủy an ủi con.

- Nhưng mà chúng nó ác lắm mẹ ạ. Có một bọn con trai trong trường suốt ngày chửi con là kurva (điểm) và sờ người con.

- Sao ? - Thủy giật mình. Cả bà mẹ cũng thế.

Bé Thảo bỗng òa ra khóc nức nở không nói được gì.

- Thế các bạn khác trong lớp có trông thấy không ? - Thủy gặng hỏi.

Thảo gật đầu.

- Thế chúng nó có báo cô giáo không ?

Thảo lắc đầu, nức nở kể lể:

- Chúng nó còn cười và đứng nhìn nữa...

- Ôi khổ cái thân tôi. - Thủy rên rỉ, xong rồi lại gắt lên. - Lâu chưa ? Sao không báo cho mẹ biết.

- Lâu rồi ạ. - Bé Thảo sợ hãi. - Ngày nào cũng thế. - Phấn trần. - Mẹ có lúc nào rồi để nói chuyện với con đâu.

Phải rồi. Suốt hai tháng nay Thủy chả ngó ngang gì đến con, mặc kệ hai bà cháu với nhau.

Ba người - mẹ con - bà cháu - già trẻ - quần lấy nhau ngồi bệt xuống đất khóc thút thít. Căn nhà ảm đạm như có đám ma.

Cánh cửa bỗng xịch mở. Bóng Khương lừng lững bước vào. Không nói không rằng, đá tung đồng giày dép cản đường, anh chàng đi thẳng vào trong phòng, đóng sầm cửa lại. Mẹ Thủy kéo bé Thảo vào phòng trong. Thủy nhẹ nhàng bước vào. Cô gõ cửa, nhẹ nhẹ hé cánh, sợ sệt nhìn vào trong. Khương lôi đồng quần áo trong tủ ra vất vào cái túi du lịch, lôi đồng tiền đô giấu dưới gầm tủ lên, nhét hết vào trong người, lừ lừ bước ra ngoài.

Nghĩ sao, anh chàng quay lại nói với Thủy:

- Tôi sang nhà thằng Thắng ở. Từ nay cô liệu mà sống một mình. Tôi lấy lại cái quầy trên sân. Tiền nhà này đã trả đến hết tháng...

Thủy choáng váng, lao tới ôm chầm lấy Khương, níu kéo. Gã đàn ông hất mạnh tay vào ngực Thủy, đẩy dúi cô ngã vào góc tường, đầu đập vào thành giường đau điếng, tay chống xuống đất bị sỏi khóp, nhói lên.

Thủy lặng đi. Đến bây giờ thì tất cả những cái nhục nhã, tủi hờn mới kịp tràn đến.

Thủy không khóc, ngồi lặng câm, lạc lõng trong căn phòng nhỏ. Cô ngồi sóng xoài ra đất, vè bất cần, lưng đề vào tường, đầu ngã ra, tóc xỏa xuống. Với tay lấy bao thuốc trên tủ, chạm vào chai Johnny Walker, Thủy tu một hơi thật mạnh, làm mặt bừng lên vì nóng. Vị rượu khan đặc, trộn với hơi thuốc lá đắng ngắt, cùng với cơn khát lúc nãy, làm cho Thủy phải thở hắt ra một tiếng khô đanh. Lúc này Thủy chỉ muốn gào lên thật to cho xua đi hết những cái nỗi đau đớn đang cắn xé trong người. Thủy muốn hét lên, muốn đập cho tan cái tấm kính tủ, muốn đốt phá thành tro bụi đồng chân trên chiếc giường nhầy nhụa. Thủy muốn đập đầu vào tường, muốn cắt đứt những cái mạch máu đang chạy dài trên cánh tay. Nhưng Thủy chả làm được gì cả. Cô vẫn cứ ngồi bệt ở đấy, nốc cho hết chai rượu mạnh, châm thuốc lên tục, đầu óc quay cuồng, cảnh vật xung quanh mờ dần đến ngã vật ra...

- Ôi thôi. Khổ cho cái thân con tôi. Thủy ơi. Con ơi là con. - Tiếng bà mẹ hốt hải, thất thanh trong cái mờ ảo của cơn say. Thủy lơ mơ cảm thấy hơi nóng từ đám lửa tấp vào má.

Điều thuốc trên tay đốt cháy tan một góc thềm. Đầu Thủy lúc ấy đang gục xuống nền nhà. Đám lửa lan sang mái tóc dài, hắt lên mặt, tràn xuống áo. Ngồi trong phòng, ngửi thấy mùi khét, bà mẹ chạy sang. Tá hỏa tam tinh bà lại hất đổ chai rượu uống dở ra đất, làm lửa bắt vào cái quần jeans, lan nhanh vào dàn tủ gỗ. Hoàng hốt, bà gọi cháu, oạt oeo kéo Thủy ra ngoài. Bé Thảo nhanh trí chạy sang nhà hàng xóm đập cửa kêu cứu.

Thủy vào bệnh viện. Vết bỏng to và nhiều nhưng không nặng. Cả một góc cánh tay bên phải lổ chỗ, phỏng rộp. Bụng và ngực đau rát, nhưng không nặng lắm. Mặt bị một vết dài dọc má, chắc sẽ thành sẹo. Chân nhờ mặc quần jeans nên không sao.

Cơn Mơ Trong Tuyệt

4. Trưởng thành

Đồ vật trong phòng mỗi thứ cháy một ít. Mụ chủ nhà đến tuyên bố cắt hợp đồng, thu luôn cả tiền đặt cọc để đền bù. Vài hôm sau bà ta còn cắt cả điện thoại. Tiền viện phí phải trả mất ba tờ vì Thủy không có bảo hiểm y tế. Thủy tuyệt vọng kiểm tra lại tiền bạc. Số đồ giấu dưới nền nhà và số tiền Ba Lan hiện có cộng lại cũng còn được khoảng hai nghìn.

Mẹ Thủy đề nghị:

- Hay là mẹ con mình cùng về. Thôi thì cứ xem như là một năm qua chúng mình sang đây đi du lịch vậy.

Nhưng Thủy không thể xem như thế được. Nó không phải là một chuyến du lịch mà là một chuyến đi địa ngục hãi hùng, mà trước khi đi Thủy đã chia tay bạn bè trong cái sự kiêu hãnh, cũng giống như cái ngày cưới Tuấn vậy. Bây giờ mà về thì mồm miệng thiên hạ lại tiếp tục tha hồ mà đàm tiếu:

- Cái ngữ ấy thì chỉ lấy toàn bọn không ra gì mà thôi. Dăm bữa nửa tháng là đi tù vì tội lừa đảo.

- Nó chỉ tiêu như thế, chả bảo sao thằng chồng lại phải đi buôn lậu để đem tiền về hầu nó...

...

Cuối cùng thì Thủy cũng quyết định để bà và bé Thảo về Việt Nam trước. Mua vé cho hai bà cháu, đưa thêm ít tiền để phòng thân và sống tạm vài tháng đầu ở nhà, Thủy

chỉ còn lại vòn vẹn có hai tờ đô la mệnh giá một trăm. Ngồi thừ trong bếp, bên cạnh cốc cà phê bốc khói, nhìn không chớp mắt vào hai tờ giấy bạc mới cứng, khô cong, Thủy toan tính đủ cửa mà vẫn chưa thấy có lối thoát. Về thì chắc chắn là không về, vì không thể nào chịu nổi cái sự nhục nhã trước cơn đàm tiếu của thiên hạ. Ở lại thì làm gì ? Vừa mới sang chỉ được già một năm, chả biết làm gì khác ngoài tiêu hàng trên quầy và đánh tennis. Mỗi quen biết với bọn Tàu, bọn Thổ thì cũng cần phải có quầy để mà giao hàng. Mà một cái quầy bây giờ riêng thuê thôi cũng đứt mất chục tờ mỗi tháng. Người Việt thì ngoài gia đình Phú Thục ra thì Thủy cũng chả chơi thân với ai cả, ngoài Hà.

à đúng rồi. Hà. Đứa con gái sang cùng chuyển bay, thỉnh thoảng vẫn ra chỗ Thủy chơi. Thủy nhắc máy điện thoại, chức quay số, nhưng trong cái ông nghe lạnh lẽo chả có một thứ âm thanh nào cả. Điện thoại đã bị bà chủ cắt mất rồi.

Thủy lại ngồi thừ ra suy nghĩ. Gọi đến cho Hà rồi nói gì đây ? Chẳng lẽ lại kể lại cái cảnh nhục nhã của cơn đánh ghen ? Hay tâm sự cái cảm giác của những ngày nằm viện ? Thủy bỗng ngại phải gọi điện cho Hà, dù ngay dưới chân nhà cũng có máy điện thoại công cộng, và trong túi đang có sẵn thẻ điện.

Cuối cùng Thủy quyết định sáng sớm hôm sau sẽ lên thẳng sân để tìm Hà vậy.

Không hiểu là tự kỉ ám thị, hay là cả sân đã biết chuyện, mà Thủy có cảm giác ai cũng nhìn mình một cách là lạ. Vài gã đàn ông đang nói chuyện với nhau bỗng quay cả lại nhìn Thủy, mắt thèm thường, mồm hi hí cười. Một chị đàn bà quay ngắt đi, bĩu môi ra vẻ khinh bỉ. Vài cô gái trẻ nhìn vết bỏng to tướng trên mặt Thủy ra chiều ái ngại. Thủy cố giấu sự nhục nhã, giương to mắt nhìn trả lại mọi người, ương ngạnh, đi thẳng đến chỗ Hà.

Hà đã biết hết mọi chuyện. Trên sân này mọi người khéo chuyện nhau rất nhanh. Đủ mọi chuyển thể của tin đồn. Người bảo Thủy bị bà Thục tạt axít nên cháy cả người, bỏng hết một bên mặt. Kẻ bảo Thủy nổi cơn điên xé hết quần áo trên người, đổ dầu quanh nhà tự thiêu để quỳnh sinh. Có người sống cùng khu nhà thậm chí còn thề sống là tận mắt chứng kiến Thủy trần truồng, hờ hét trong ngọn lửa ma quái đang điên dại hoành hành. Bao gã đàn ông hãnh diện khoe là đã từng lên giường với Thủy.

- Con ấy đi lắm. Tha hồ sướng...

- Tao đã làm đến lần thứ năm thứ sáu rồi mà nó vẫn còn thèm thường đòi thêm nữa...

Có gã bạo gan còn loan cả tin mới:

- Nó đang thiếu tiền, thẳng nào muốn ngủ thì cứ việc. Hai trăm zua một giờ. Đến chỗ thẳng M. là có. Hay thích thì hỏi thẳng nó cũng được.

- Thế cả đêm thì bao nhiêu ?

- Tao không biết. Để hôm nào tao hỏi cho.

- Có thực không đấy ? Hay mày chỉ phét.

- Tao đã thử rồi mà. Chỉ có điều bây giờ nó đang bỏng ngực nên không được động vào tí, nên không còn sướng như trước nữa.

Ba gã đứng chung quanh há hốc mồm ra nghe, mặt nghếch ra vì sướng. Một gã nước dãi còn chảy cả ra mép.

Thủy ôm Hà khóc ròng. Hà thuật lại cho Thủy bao nhiêu là tin đồn về Thủy trên sân này, nhiều và thật đến nỗi Thủy cũng phải tự hỏi không biết mình có làm những chuyện như thế không nhỉ. Hà bỏ cả bán hàng, ngồi kể cho Thủy nghe. Thủy ngồi thụt hẳn vào trong bóng tối của cái quầy sắt, im lặng lắng nghe...

Nước mắt chảy dài trên hai gò má căm lạnh. Những chỗ vết thương còn chưa lành bị chất muối mặn dày vò đau đớn. Thủy không dám đưa tay lên chùi vì sợ vết sẹo vỡ ra, sẽ lại càng loang to hơn nữa. Trong bóng tối chập choạng của góc cái nhà sắt, những vệt đỏ loang lổ pha lẫn với những vệt nâu sẫm trên gương mặt thanh tú cùng với cái sắc lóng lánh của những dòng nước mắt trông thật ghê rợn. Nửa mặt còn lại thì lại rất xinh đẹp, đáng thương. Hà ái ngại ngẩng nhìn nửa bên mặt lạnh lặn, rồi lại chuyển sang nửa bên kia, nhưng chả dám nhìn lâu.

- Bác sĩ bảo khi lành sẽ chỉ để lại một vài vết sẹo nhỏ thôi. Họ có cho một loại thuốc bôi cho tan sẹo, vài ngày nữa mới bắt đầu dùng.

- Mẹ chị có nói gì không ?

- Không. Hai bà cháu về nước rồi.

- Thế à ? Thế chị em mình ở chung đi. Em cũng đang định ra ở riêng, không sống chung với nhà anh chị nữa.

Thủy mừng quá. Hôm nay ra đây định dò hỏi chuyện này, không ngờ chính Hà gợi ý trước. Thủy mau chóng trả lại căn hộ cho bà chủ, dọn sang nhà mới với Hà.

Nhà mới cũng không xa nhà cũ lắm, có hai buồng. Hai chị em sống cùng nhau trong một phòng. Phòng kia là hai cô sinh viên đang học năm thứ ba trường kinh tế. Tiền nhà chia đều cho cả bốn người. Thật may mắn. Buổi tối thảnh thơi bốn chị em lại ra bếp ngồi tán gẫu đến tận nửa đêm. Thủy nhiều tuổi nhất, và cũng từng trải nhất, được cả ba đứa còn lại coi như chị cả, chuyện gì cũng đem ra hỏi, từ những cái vụn vặt đến chuyện bình luận bạn bè bạn trai. Hai đứa sinh viên cũng khá xinh cho nên rất nhiều các anh sinh viên lân la đến chơi, làm Hà cũng được thơm lây.

Không đồng đẳng như các cô kia, vốn bản tính nông thôn, Hà đồng ý ngay một anh sinh viên vừa tốt nghiệp, đang chuẩn bị ở lại để làm nghiên cứu sinh.

- Có ông chồng phở tiền sĩ cũng sướng chị nhỉ. Chỉ cần ông ấy không trai gái là được. Tiền thì em kiếm được đủ nuôi cả chồng, cứ chiều đi bán hàng về thấy chồng ở nhà là vui rồi. - Hà vô tư tâm sự.

Thủy cười. Chẳng nói gì. Hà còn quá ngây thơ. Có phải cuộc sống lúc nào cũng yên ả thế này đâu. Ngày xưa lúc lấy Tuấn Thủy cũng nghĩ giản đơn thế.

Thịnh thoảng Hà lại kéo Trung - tên của cậu sinh viên - ở lại. Hai người họ nằm ôm nhau trên cái giường nhỏ, nằm ở đầu kia của phòng, chỉ cách giường Thủy không quá hai mét. Nhiều đêm giật mình tỉnh giấc Thủy lại nghe thấy cái tiếng động quen thuộc từ cái giường kia cọt kẹt, rung nhẹ nhẹ, tiếng thở gấp cố nén, lại khuấy động những suy nghĩ trong đầu. Với Thủy bây giờ mỗi lần nghĩ đến chuyện ái ân lại thấy vừa nhớ vừa kinh tởm. Nhớ đến Tuấn. Và kinh tởm Khương với Phú. Mỗi lần như thế Thủy lại khe khẽ bấu vào tay đến bầm tím, mặt nhăn lại vì đau, co quắp người lại đến tội nghiệp.

Không tìm được quây trên sân để thuê, và lại mùa đông buôn bán cũng ế ẩm, lại lạnh lẽo, Thủy xin vào làm phụ bếp cho một cái quán cơm. Gọt hành, trộn nộm, quán nem, thái thịt, bày món, có lúc lại cả đứng bán, thu tiền, viết phiếu nữa. Những ngón tay trái đầy sẹo vì dao cứa phải, cánh tay lở chỗ vết đen lành lại từ những chỗ mỡ bần. Mái tóc đã cắt ngắn vẫn xơ xác, hay nói chính xác là bết dính, vón cục không theo một kiểu cách nào cả trừ cái khuôn mẫu là cái mũ trắng hàng ngày phải chụp dính trên đầu. Cả người lúc nào cũng đầy mùi mỡ, mùi hành, mùi thịt tẩm ướp, tẩm đến lần thứ ba vẫn chưa tan hết. Vốn có sức khỏe nên Thủy làm cũng rất nhanh. Chỉ mỗi tội hơi phiền là lão đầu bếp và ông chủ quán người Việt. Cả con Ba Lan cùng làm với Thủy cũng phải cẩn thận chịu. Vắng khách là lão đầu bếp lại vào ôm lấy con bé mò mẫm. Lúc mới vào làm lão cũng cố tình vờ vô ý để thúc vào ngực Thủy, hay vuốt tay, sờ mông. Ban đầu Thủy khéo léo tránh ra, nhưng sau không thể tránh nữa, Thủy nghiêm mặt nhìn, con dao bóc vỏ hành giơ lên khiêu khích. Lão Hoàng nấu bếp cũng ngại ngại không dám làm gì thêm, nhưng thịnh thoảng vẫn cố ý vô tình. Để trả thù, lão chuyên sai Thủy làm thêm nhiều việc mà lẽ ra là của lão, và cứ khi nào có dịp thì lại chửi rủa với những câu tục tằn nhất.

Lão Hoàng trước nghe bảo cũng từng là giảng viên Toán của trường tổng hợp, thậm chí còn phó khoa trường khoa gì đấy, được đi Angeri dạy một khóa xong là chuồn luôn sang Ba Lan. Làm ăn không phát nên bây giờ mới ra đứng nấu cho thằng học trò cũ của mình.

Còn lão Cư, dù là học trò, nhưng tuổi của lão cũng không thua lão Hoàng nhiều lắm. Lúc bé ở quê hình như mọi người gọi là Cu, từ lúc vào bộ đội mới được cán bộ đổi thành Cư cho đỡ tục. Giải ngũ Cư được cử ngay về trường đại học để nâng cao trình

độ và sau tetch hần sang Nga làm đội trưởng lao động. Cư có một cô vợ người Nga béo ục ịch, người thô kệch trông như con quét rác, cứ vài tháng lại về Nga một lần và sang lại để khỏi phải kéo dài hạn visa.

Cư khôn khéo hơn lão Hoàng, không thậm thụt sờ mó mà chỉ thỉnh thoảng nhân đưa đẩy câu chuyện thì lại vuốt má, cầm tay Thủy. Tất nhiên là bên má lành lặn rồi. Phía bên kia đã đỡ, nhưng vết sẹo vẫn còn to nên Thủy để cả mái tóc cụp xuống che đi. Dạo này Thủy đã khác trước nhiều lắm, không còn cả nổi, bốc đồng, ngạo mạn, kiêu hãnh như xưa nữa. Suốt ngày ở chỗ làm Thủy chỉ biết cụp mặt xuống, âm thầm thái thịt, chả mấy khi nói cười gì. Thủy tích tiền để gửi về cho mẹ, cất vào ngân hàng cho bé Thảo đi học. Ở bên này lương của Thủy một tháng có khi đủ để hai bà cháu sống cần kiệm cả nửa năm. Biết thế nên Thủy chấp nhận tất cả để mà làm việc, để mà kiếm tiền.

Nhưng con người Thủy không phải là một đứa cam chịu. Trong những phút này đây bỗng trời dậy tất cả những cái nghị lực của nó. Thể thao đã đem lại cho Thủy một sự chịu đựng phi thường và một sức sống mạnh mẽ. Hàng ngày Thủy cần cù học tiếng Ba Lan, mỗi hôm vài câu nhờ hai cô sinh viên sống cùng nhà chỉ cho. Ngay hôm nhận lương tháng đầu Thủy đã trích ngay ra một khoản tiền nhỏ để mua một chiếc ti vi bé đặt trong bếp để cả hội xem. Hết mùa đông thì Thủy đã hiểu được lồm bồm chương trình thời sự lúc bấy giờ và thỉnh thoảng nói chuyện được với con bạn Ba Lan ở quán không chỉ chuyện rau quả mà cả chuyện cuộc sống và xã hội.

Bốn chị em sống với nhau ngày càng thân thiết. Chủ nhật được nghỉ sớm Thủy lại về nấu nướng bày biện các kiểu món cho bọn nó ăn. Tuần nào nhà cũng đầy chật cả chục nhân mạng, vì bọn nam sinh lại kéo đến chơi, bàn tán đủ loại thứ chuyện. Thủy thích thú lắng nghe, nhất là những câu chuyện có liên quan đến luật pháp, kinh tế, và chính trị, hay lịch sử Ba Lan. Bản thân Thủy cũng thấy lạ vì mình trước đây chả bao giờ như thế cả. Có lẽ vì cuộc sống bên này quá tẻ nhạt, không có gì để giải trí mà những thứ ấy chen được vào đầu, hoặc cũng có thể vì cái lối suy nghĩ mới lạ, nhiều chiều, táo bạo, tự tin của bọn trẻ, khác hẳn với kiểu truyền đạt giáo điều, đều đều như hồi Thủy còn ở nhà.

Trong đám sinh viên hay đến nhà, nổi bật hẳn lên, có Tùng. Cách nói chuyện, dáng điệu của Tùng rất giống Tuấn ngày xưa. Tùng thua Thủy đến những 6 tuổi, nhưng trông già dặn hơn rất nhiều. Tùng rất giỏi nên hai đứa con gái toàn gọi điện nhờ giảng bài. Cậu đúng là một pho sách về lịch sử Ba Lan, và luật kinh tế. Hai người họ giống nhau ở một điểm là cứ đến bấy giờ lại chuyển TV sang kênh TVN để xem chương trình Fakty - chương trình thời sự với anh chàng phát ngôn viên Tomasz Liz đẹp trai, bất kể sự phản đối của cả nhà đang xem phim, hay ca nhạc. Những lúc Tùng giảng bài Thủy thường hay ra bếp ngồi để lắng nghe. Rất nhiều câu thuật ngữ, rất nhiều những vấn đề mà Thủy chả biết mô tê chi cả, nhưng Thủy lại rất thích nghe cái giọng nói ấm áp của Tùng...

Qua linh cảm của một người đàn bà từng trải, Thủy biết Tùng cũng chú ý đến Thủy. Con người đàn bà cô đơn gặp lại hình bóng của Tuấn bỗng thèm khát một sự âu yếm chiều chuộng, nhưng nửa còn lại trong nó lại sợ hãi, bắt nó phải đè nén, phải giết chết cơn lửa tình chỉ chợt muốn bùng lên trong chốc lát. Thủy bỗng cảm thấy hoảng sợ với chính mình, với chính những suy nghĩ mà thỉnh thoảng ban đêm vẫn quần quại trong đầu giữa tiếng cọt kẹt ma quái của chiếc giường bên cạnh.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện yêu đương. Vết sẹo trên má thỉnh thoảng vẫn nhói nhói nhắc nhở Thủy. Thủy đã biến thành một con người khác. Con đàn bà trước kia trong Thủy đã phải nhường chỗ cho một tham vọng kiếm tiền, khát vọng làm giàu để ngẩng mặt lên mà cười khinh vào đầu thiên hạ. Kiếm tiền. Kiếm tiền. Và kiếm tiền.

- Bây giờ muốn kiếm tiền chắc nhất chỉ có cách đi mở quán. - Tùng cười. Cả lũ sinh viên trong phòng cười ồ theo.

Thủy bắt đầu quan tâm đến chuyện mở quán. Trước kia Thủy chỉ biết cặm cúi làm

việc. Bây giờ thì khác, cô để ý nghe ngóng, xem xét mọi thứ. Mùa hè quán bán mỗi ngày cả nghìn suất ăn, thuê thêm cả hai con Nga và một thằng bếp phụ nữa mà vẫn không hết việc. Cứ cái đà này thì mỗi tháng chủ quán thu vào ít nhất cũng dăm bảy nghìn đô, chịu khó nhặt nhạnh thì mười nghìn cũng không phải là chuyện khó. Khách vào ăn cứ nườm nượp xếp hàng, dù những cái thứ thức ăn này chỉ đáng đổ vào máng cho lợn. Đồng thịt bày nhầy đem về thái nhỏ, cho thật nhiều tiêu và muối vào ướp, xào sẵn đổ ra một cái chậu. Đến khi có khách gọi thì cho ít hành vào chảo dầu đảo qua, rồi xúc thịt xào sẵn vào, cho rau thổ cẩm các loại, thêm chút ít măng miến hay mộc nhĩ, gia vị, thế là bày ra thôi. Muốn ngũ vị có ngũ vị, muốn ca ri có ca ri, muốn chua ngọt có chua ngọt, đủ cả. Khách Tây vào cứ húp soàm soạp, lại vét sạch cả nước sốt sốt lại trên đĩa, không thức ăn cho lợn thì là thứ gì nữa. Ấy thế mà lời lắm đấy. Như cái món saigonki chẳng hạn. Một cái bánh tráng Sài Gòn, cho vào trong tất cả dầu thừa đuôi heo, gân mỡ của thịt lọc ra, trộn với cuống bắp cải, súp lơ, thêm cả gốc rễ hành tây, ít mộc nhĩ miến mung, quăn lại cho vào chảo dầu, một đô ba chiếc, tha hồ mà lải.

- Trước các nhà hàng hay gọi đây là nem Sài Gòn. - Tùng giải thích. - Sau khách Ba Lan cứ gọi luôn là Sajgonki cho giống tiếng Ba Lan, thế là thành tên thôi.

Thủy cười vui vẻ. Đã lâu lắm rồi cô mới có được một hôm như thế này. Hai người họ ngồi trong quán KFC ở Trung Tâm, nhắm nháp từng chiếc cánh gà bọc bột. Hôm nay họ đi xem cái quán ở một thị trấn nhỏ cách Warszawa 60km. Vị trí rất đẹp. Tùng nhận giúp Thủy tìm quán và giải quyết giấy tờ. Thủy định bỏ tiền thuê một cái quán để tự làm, tiền lãi sẽ chia cho Tùng một ít để trả công.

Sau gần một năm làm thuê cho quán nhà lão Cư, Thủy đã nắm được hết tất cả những công đoạn trong bếp và cũng để dành được một số tiền kha khá. Cũng may là mọi việc giấy tờ được suôn sẻ. Thế là chỉ hai tuần sau cái quán mới đã được khai trương.

Quán tên là Mai Thảo, tên con gái. Thủy đứng bếp, thuê một cô Ba Lan đứng bán hàng và một cô gái Nga làm phụ bếp. Tháng đầu tiên thật nặng nhọc vì phải dạy cho cô Nga tất cả mọi thứ từ đầu. Cả kiểm tra nữa. Hết ông chữa cháy đến ông vệ sinh dịch tễ. Cũng may ở quán cũ Thủy đã học được hết tất cả mọi kĩ thuật hồi lộ, giải quyết giấy tờ với đoàn kiểm tra, cho nên tất cả đều suôn sẻ. Tuy vậy phải đứng nấu suốt ngày, lại phải đi sớm về muộn để quán xuyên hết tất cả mọi việc trong quán cho nên có những lúc Thủy tưởng chừng như mình sắp quỵ xuống, không còn thể nào gượng dậy được nữa. Cũng may là mùa đông và quán mới khai trương cho nên khách cũng chưa nhiều lắm.

Lại một mùa đông nữa trôi qua trên đất khách quê người. Hà Nội đã vào mùa rét. Thủy gửi tiền về cho bà mua cho Thảo một chiếc áo len mới và cho bà một cái chăn ấm mới. Còn Thủy thì đã lâu rồi không còn mua sắm gì nữa cả. Đồng quần áo ngày xưa vẫn còn nguyên trong túi xách. Thình thoảng vài cái trông giản dị thì còn được đem ra mặc, chứ không thì Thủy cũng chả buồn động đến. Cả ngày lúi húi trong bếp, xinh với đẹp cho ai cơ chứ. Thủy chia tay với bọn con gái để thuê một căn hộ chỉ cách quán có 100 mét, để đỡ phải ngày nào cũng mất một giờ đi xe buýt đến chỗ làm rồi lại một giờ đi xe buýt về. Ở đây giá thuê nhà cũng rẻ vô cùng. Cũng bằng tiền đóng góp khi sống chung mà thuê được cả một căn hộ một phòng to rộng, có ban công nhìn ra công viên với cái hồ nước tuyệt đẹp. Dân chúng ở ngoại thành cũng dễ mến, không lạnh lùng như dân ở Thủ đô. Họ cũng giúp đỡ Thủy rất nhiều việc, nhất là những bà già hàng xóm. Đổi lại thì thỉnh thoảng vào chủ nhật Thủy cũng gói vài cái nem đem đến cho họ để gọi là tỏ lòng biết ơn.

Cái TV cũ Thủy tặng lại cho cả hội. Về đây Thủy mua một cái TV mới, to thật to. Khu nhà lại có sẵn hệ thống cáp với hơn một trăm kênh truyền hình, tha hồ mà xem. Nhưng bây giờ có quán riêng rồi thì Thủy cũng không còn được nhiều thời gian như trước. Cả ngày gần như chỉ toàn có mặt ở quán, chứ chả có dịp ngồi nhà mấy. Cái thú vui tuyệt nhất của Thủy là lúc tắm xong, lấy hộp cơm nấu sẵn ở quán ra ngồi ăn,

vừa xem TV vừa đếm tiền. Lờ lẫm. Quán còn ít khách thôi mà mỗi ngày Thủy đã bỏ túi được đến vài tờ. Nếu cứ cái đà này thì mùa hè đông khách tha hồ mà tích lũy.

* * *

Noel. Tất cả mọi nơi đều nghỉ việc để ăn chơi. Quán đóng cửa. Thủy về Vác chơi. Mọi thứ vẫn thế. Phòng của Thủy và Hà bây giờ thì là của cặp Trung - Hà ở. Hai đứa con gái kia cũng đang ngấp nghé có người yêu. Cả hội con gái ríu rít buôn chuyện. Thôi thì đủ cả, nói mãi từ đêm hôm trước đến tận chiều hôm sau vẫn chưa vãn. Cả bọn nhờ Thủy trang điểm cho để tối đi nhảy.

Người Việt ở Ba lan này năm nào vào dịp Giáng Sinh cũng tổ chức nhảy nhót, thuê hẳn một vũ trường lớn nào đó của Thủ Đô để cho mọi người vui chơi. Đến đấy có đủ tất cả các mặt anh hào, từ già lão đến trẻ nít. Vừa đánh phấn, kẻ mặt cho bọn con gái Thủy vừa bồn thần nhớ lại cái thuở xa xưa của mình.

- Chị cũng đi với bọn em đi. Cho vui mà. - Hà bỗng đề nghị.

Thủy giật mình chối đây đây. Thủy chả thiết chuyện vui chơi trong lúc này.

- Quà Giáng Sinh của em cho chị đây này. Sáng hôm qua con Tây bán hàng bên cạnh em còn thừa một cái váy dạ hội. Nó cho em nhưng mà em thấp quá, mặc không vừa. Chị mặc là hợp nhất. - Hà bộc toạc nói.

Thủy nhìn chiếc váy. Đúng là cỡ người của Thủy. Cũng đúng là kiểu mà Thủy ưng ý. Giản dị, trầm lắng, nhưng kiêu sa. Hai dây mỏng mắc trên vai sẽ làm lộ làn da trắng của cả cánh tay, phần lưng trên và gò ngực khêu gợi. Không. Không phải lúc này.

- Đi mà chị. Cả bốn chị em mình cùng đi cho vui. - Cả bọn nài nỉ

Bị ép quá, Thủy vào nhà tắm mặc váy. Bước ra ngoài, không chỉ Thủy mà cả bọn sững sờ. Thủy trông khác hẳn hàng ngày trong tấm kính dài treo ngoài hành lang. Thủy như nhìn thấy lại chính mình của ngày nào vừa mới sang Ba Lan. Cả bọn ồ lên, trầm trồ khen ngợi.

- Thế này thì chắc chắn là chị phải đi với bọn em rồi. Cho thiên hạ lác mắt.

Có tiếng chuông cửa. Tùng và đám con trai đến. Cả bọn há hốc ra nhìn Thủy trong chiếc váy mới. Nhất là Tùng. Cậu ta như bị hai bờ vai mịn màng của Thủy hút mất hồn.

Thủy ngượng ngùng bỏ vào buồng tắm để trang điểm, mượn tạm cái túi son phấn của Hà. Những thứ trong túi là chính Thủy đi chọn mua cho Hà nên toàn những loại quen thuộc.

Nhìn vào gương, Thủy ứa nước mắt khi nhìn vào vết sẹo trên mặt. Ý định đi chơi lại tan biến mất.

Thủy bước ra ngoài.

- Thôi mình không đi đâu. Các bạn đi đi. Mình về Putusk đây.

- Thôi mà chị. Giờ này làm gì còn xe buýt mà về. Hôm nay là Giáng Sinh, không có xe buýt đâu. - Bọn trẻ nài nỉ.

- Chị mà không đi thì em ở nhà với chị. - Hà dứt khoát.

Tùng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn Thủy. Đọc được sự mong đợi trong mắt Tùng, không hiểu sao Thủy bỗng đổi ý, quay trở lại vào trong buồng tắm để trang điểm.

Vết sẹo trên mặt thật là khó. Nếu muốn giấu sẹo thì dùng phấn và kem đậm màu, nhưng như thế thì mặt lại tối hơn vai và cổ. Mà đánh phấn cả cánh tay trần, cả vai, cả ngực và lưng thì cũng không ổn. Thủy đắn đo mãi và cố chọn được một màu kem không đậm lắm để cho mặt đỡ khác màu với vai. Cả son lẫn màu mắt cũng thật khó chọn. Phải đánh thế nào để người ta không chú ý vào mặt, nhưng nếu nhìn thoáng qua thì cũng phải nhận ra được nét xinh đẹp của mình. Ngày xưa Thủy rất hay dùng màu môi gợi cảm, nhưng hôm nay phải chọn một cái màu khác dịu dàng hơn. Cô chú ý hơn đến đôi mắt của mình, phải khó khăn lắm mới che dấu được cái vẻ mệt mỏi, chán nản của nó. Mái tóc Thủy vẫn để như cũ, tức là vẫn một mái xõa xuống che lấp bên mặt bị cháy. Vô tình nhìn thấy chai nhũ, Thủy bới luôn một ít lên mái bên ấy.

Thế là ổn, dưới ánh đèn sàn nhảy người ta sẽ chỉ tập trung vào cánh tay dài và bờ vai mịn cùng dải nhũ lấp lánh trên tóc mà bớt chú ý đến gương mặt ẩn náu bên dưới. Tùng sững sờ ngắm Thủy khi Thủy bước ra. Trông Thủy tối nay thật đẹp, trẻ trung nhờ cái váy, và đẹp trở lại vì vết sẹo trên mặt thường ngày đã biến mất. Thủy luống cuống tìm giày. Đôi giày đi đến đây không hợp lắm với bộ váy này. Cuối cùng cũng tìm được một đôi giày cũ của Hà bỏ đã lâu không đi vì không còn hợp một, nhưng dù sao vẫn còn đỡ hơn cái đôi giày đông to sụ. Nhưng phải đánh si. Tùng nhanh nhẹn cầm lấy đôi giày, chăm chú đánh bóng cứ như đang phải tạo ra một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Cả hội gọi taxi đến Planeta. Không khí náo động vì tiếng nhạc, tiếng người nói chuyện khắp mọi nơi. Sàn nhảy to như thế mà chật kín hết cả chỗ. Nơi này rất nhiều thanh niên, nhiều người Thủy chả bao giờ nhìn thấy mặt trên sân. Có lẽ vì thế mà chả có mấy người nhìn Thủy dò xét rồi xì xào bàn tán gì cả. Thủy cảm thấy nhẹ nhõm trong người, ngực không còn nặng nề như lúc vừa bước vào nữa.

D.J. đang bật một bài hát thịnh hành. Cả sàn rung lên vì tiếng loa bass, tiếng hò la, tiếng dậm chân xuống nền nhà. Chỗ nhảy không còn khoảng trống để lách chân. Cả đám kéo nhau vào chen lấn tạo ra được một không gian nhỏ cho mình. Thủy bị ép sát vào người Tùng, cảm nhận được cả hơi thở dồn dập của cậu ta.

Nhạc bỗng chuyển sang điệu chậm. Thủy lách đám đông bước ra quầy mua cho mình một chai bia và một bao thuốc, ngồi trên bậc thang của một góc sân khấu, khuất trong bóng tối, châm lửa. Đã lâu rồi Thủy không hút thuốc. Với Thủy thuốc lá gắn liền với âm nhạc và cảm xúc trong lòng. Gần một năm nay chả có lúc nào Thủy được sống với chính mình vì suốt ngày phải vất vả lẫn lộn trong nhịp sống để mà kiếm tiền tích lũy. Đốm lửa lóe lên trong bóng tối như nhắc nhở đến sự cô đơn trong đêm lạnh. Thủy bỗng cảm thấy lạnh đến rùng mình.

- Noel năm nay đông thật đấy. - Tùng đứng cạnh từ lúc nào, cởi chiếc áo vét ra choàng lên vai Thủy.

Thủy giật mình ngược mắt lên nhìn Tùng. Giá mà Tùng là Tuấn nhỉ. Hay giá như Tùng không nhỏ tuổi hơn Thủy. Hoặc giá như họ đang không ở chỗ đông người. Thủy nhìn quanh sợ sệt. Nhỡ có ai nhìn thấy và đồn xấu thì thật là tội cho Tùng.

- Tùng không ra nhảy với các bạn à ? - Thủy hỏi.

- Không. - Tùng trả lời. - Đợt này có nhiều người Việt Nam vừa sang lắm. Họ sang Nga nhưng chả có việc gì để làm, cũng chả có chỗ để ở, nên lũ lượt kéo nhau sang đây tìm vận may. Nếu ở dưới quán bạn quá thì có thể thuê thêm một người phụ việc vậy. - Tùng nói vì chả biết nói chuyện gì.

- Ừ. Tùng quyết định thế cũng được. - Thủy trả lời, không quan tâm lắm đến chuyện hàng quán trong lúc này.

- Thủy muốn ra ngoài đi dạo. Tùng có đi cùng không ? - Thủy bỗng nảy ra ý nghĩ quái lạ nhưng sợ phải ra ngoài một mình.

- OK. - Tùng hưởng ứng.

Hai người mau chóng len ra ngoài lấy áo khoác rồi đi dạo một đoạn trên đường. Tuyết phủ lâu trên đường biến thành băng cứng trơn trượt, suýt ngã. Tùng ôm lấy Thủy giữ lại. Dưới lớp phấn mặt Thủy ửng lên vì rung động. Đã lâu lắm rồi Thủy không có được cái cảm giác như thế.

Trời bỗng rơi tuyết. Khung cảnh bỗng trở nên ấm áp hẳn lên. Ánh đèn đường được những hạt tuyết cầu hắt sáng tỏa ra chung quanh. Thủy vui vẻ cười như trẻ nít chìa tay ra đón lấy những bông hoa tuyết vỡ vụn trên mặt len của chiếc găng tay. Tuấn bỗng rút găng tay ra bốc một nắm tuyết ném vào người Thủy. Không chịu thua, Thủy cũng bốc tuyết ném trả lại. Họ hò hét ném tuyết vào nhau trong đêm, chạy đuổi. Một chiếc xe ô tô trên đường chở đầy thanh niên Ba Lan đi chơi về bóp còi ầm ỉ, hò reo cổ vũ cả hai phe. Tùng bốc tuyết đuổi theo Thủy, gần đến nơi, anh chàng không ném mà dúi hết vào cổ cô gái. Lạnh buốt, Thủy dúi đầu vào người Tùng, tay vung lên gạt đỡ. Bỗng Thủy ngược mắt lên, hai người chạm tia nhìn vào nhau, người cứng đờ.

Thủy như mất tự chủ, không biết phải làm gì, bối rối ngoảnh mặt đi. Bỗng Tùng bạo dạn ôm chầm lấy Thủy, hôn mạnh vào môi. Thủy mềm người ngã vào trong vòng tay của Tùng, sợ sệt đón nhận một cuộc tình ngoài ý muốn.

Tuyết rơi dày đặc, những hạt tuyết rơi vào cổ tan ra thành nước chảy xuống người lạnh buốt. Thủy so vai:

- Thủy muốn về nhà.

- Về nhà Tùng nhé ?

Thủy gật đầu. Về nhà Hà bây giờ thì lại phải quay lại chỗ sàn nhảy để lấy chìa khóa. Mà họ đã đi bộ từ chỗ ấy suốt hơn một giờ đồng hồ rồi. Về Putusk bây giờ thì không có xe buýt tuyến dài.

Tùng sống trong kí túc xá sinh viên, phòng hai người. Ở cùng với một cậu Ba Lan, nhưng cậu này đã về quê nghỉ lễ. Thủy mượn tạm Tùng một cái áo phông để thay ra, chui vội vào giường quần chăn kín mít. Mùi nước hoa đàn ông dễ chịu từ cái chăn của Tùng tỏa vào mũi thật quyến rũ. Tùng dọn tạm cái giường thẳng bạn để ngủ bên ấy, xong quay ra tắt đèn, và cúi xuống hôn Thủy chúc ngủ ngon. Không cưỡng nổi sự cám dỗ, Thủy thò tay ra ngoài chăn kéo Tùng ngã xuống giường cùng mình...

Thủy như tìm lại được mình trong vòng tay của Tuấn, như những lần đầu tiên họ làm chuyện ấy với nhau. Tùng bây giờ cũng giống như Tuấn lúc trước, chả biết gì về chuyện ái ân ngoài nghe bạn bè khéo chuyện và xem trên phim ảnh. Thủy bỗng cảm thấy hạnh phúc vô cùng, miễn nguyện áp má vào ngực Tùng ngủ ngon lành, trên đôi mắt còn vương những giọt lệ vừa trào ra trong nỗi niềm sung sướng khi vừa tìm thấy được một sự an ủi của cuộc đời, khi được yêu bằng một tình yêu chân thành, một tình yêu thực sự của một người đàn ông, để cảm nhận được rằng mình vẫn còn nét quyến rũ.

Nhưng Thủy sợ. Thủy không dám đón nhận hoàn toàn tình yêu của Tùng. Thủy đã có đến hai đời chồng, và một đứa con gái. Còn Tùng mới chỉ là một cậu sinh viên năm thứ tư, chưa hề yêu ai trước đây, chưa hề biết đến mùi vị đàn bà, chưa hề phải chịu đựng những áp lực của miệng lưỡi người đời. Thủy biết ơn Tùng rất nhiều. Tùng đã vô tư giúp Thủy làm lại cuộc đời, và Thủy sẵn sàng làm tất cả để Tùng được hạnh phúc, nhưng Thủy không thể tham lam đón nhận tình yêu của Tùng dành cho Thủy được. Như thế không công bằng.

* * *

Thủy thức dậy rất sớm, theo thói quen hàng ngày. Tùng vẫn nằm bên cạnh, vòng tay ôm lấy Thủy đáng vẻ chở che, làm cho Thủy cảm thấy ấm lòng. Gương mặt trẻ trung thanh tú giống Tuấn đến nỗi Thủy suýt nữa thì buột miệng gọi tên Tuấn.

Thủy nhẹ nhàng nhấc tay Tùng, bước xuống giường dậy pha cà phê. Hai tay Thủy gượng nhẹ mở tủ tìm các thứ, sợ tiếng động làm mất giấc ngủ của Tùng. Châm cho mình một liều thuốc, ngồi trước cốc cà phê nóng buổi sáng bốc khói nghi ngút, Thủy mở hé cửa sổ. Một chút tia sáng mùa đông lọt vào phòng với một luồng không khí trong lành thật dễ chịu. Không gian im ắng, không một tiếng xe chạy.

Hút hết liều thuốc, uống một ngụm cà phê, cảm thấy lạnh, Thủy lại chui ngược vào chăn. Người Tùng ấm nóng thật dễ chịu. Thủy ép sát người vào thân Tùng. Thức giấc vì hơi lạnh từ người Thủy ép vào, Tùng mở mắt, xoay người ghì chặt lấy Thủy vào lòng và họ lại yêu nhau say sưa như chưa bao giờ có. Thủy thèm khát bầu chặt mười đầu ngón tay vào lưng Tùng, răng cắn vào môi đến đau điếng để không bật ra tiếng hét to.

Lúc này Thủy chả muốn cân nhắc, suy nghĩ chi cả. Tình yêu nồng nàn của cậu con trai mới lớn đã có một sức hút thật ma quái, dẫn dắt Thủy bất chấp mọi hoàn cảnh éo le ngăn cách hai người. Thủy ích kỉ tận hưởng một mình, chỉ nghĩ đến bản thân mình chứ không hề có ai khác. Thủy thả sức làm những gì mình biết, những gì mình muốn để kích thích Tùng làm cho mình được thỏa mãn, được sung sướng, chả thiết gì

đến chuyện tương lai, hay kể cả chuyện hiện tại, và quá khứ nữa. Lúc này chỉ có một cơn dục vọng đàn bà đang làm chủ trong con người Thủy. Một con đàn bà đã trưởng thành, đã phải nếm trải tất cả những đắng cay của cuộc đời. Một con đàn bà đang khát khao tìm kiếm chút ít hạnh phúc riêng tư trong cơn lốc của cuộc đời. Một con đàn bà cô đơn đang đón nhận chút hơi ấm từ một đốm lửa le lói trong đêm đông. Tùng cũng đang ngất ngây trong cái sự bất ngờ đầu đời của một cậu con trai mới lớn. Hàng ria lún phún trên mép, những sợi lông tơ trên mặt, mềm mại cọ vào má, vào cổ Thủy thật mê mẩn đến sờn cả gai ốc. Tùng yêu Thủy bằng một tình yêu chân thật, của một người đàn ông muốn che chở, muốn bao bọc cho một người đàn bà yếu đuối. Tùng nhìn thấy qua đôi mắt Thủy một người phụ nữ lãng mạn, tình cảm, đang khao khát cuộc sống, ẩn náu dưới mái tóc che mặt và vết sẹo to trên má, luôn luôn đè nén những gì đang xảy ra trong lòng để thể hiện ra bên ngoài một vẻ cần mẫn chịu đựng. Tùng giúp Thủy hết lòng để mong muốn tạo cho Thủy một hạnh phúc nho nhỏ mà Tùng có thể làm được, chứ không phải vì khoản lợi tức hàng tháng được chia từ tiền lời của cái quán. Tại vì Tùng cũng là một con người rất nhạy cảm, rất đồng cảm với nỗi khổ của những người xung quanh. Nhưng có lẽ ở bên này sự biết ơn, lòng tốt, tình cảm con người, tất cả đã biến cả đầu óc sau cơn tàn phá nặng nề của những đồng tiền cướp giật. Những người Tùng đã giúp, khi khá lên là quên ngay cái quan hệ khi trước với cậu sinh viên nghèo khó. Họ coi sự giúp đỡ của Tùng là thành quả của những lời nịnh nọt khéo léo, của tài lợi dụng người khác, chứ không hề chấp nhận xem nó là sự giúp đỡ của một kẻ khác khi đưa tay kéo mình từ dưới hố lên. Nhưng Thủy thì khác. Tính Thủy rất đàn ông và sòng phẳng. Khi trước Tùng chỉ chú ý đến vẻ đẹp còn lại của một nửa bên mặt lạnh lẽo. Nhưng sau này trong đợt đi tìm quán Tùng lại phát hiện ra một vẻ đẹp khác, còn hơn nhiều so với cái vẻ đẹp kia, đang nằm sâu trong lòng Thủy, che giấu dưới nửa bên mặt rách nát, chỉ thỉnh thoảng mới thể hiện ra qua đôi mắt thông minh của Thủy.

Tuần lễ sau Thủy vẫn chưa hết bàng hoàng vì niềm hạnh phúc bất ngờ từ trên trời rơi xuống như một món quà Giáng Sinh cho Thủy. Có nó, Thủy cảm thấy như được đền bù hết tất cả những đắng cay cực khổ mà mình đã phải trải qua. Sau buổi tối hôm ấy Thủy về lại Putusk để mở quán tiếp tục bán hàng cho đến tận năm mới. Tùng cũng khóa cửa phòng để xuống đây với Thủy. Hàng ngày tha thẩn học bài chán Tùng lại ra quán ngồi giúp Thủy vài việc vặt vãnh. Tùng chả làm được gì nhiều, không giúp được bao nhiêu, nhưng sự có mặt của Tùng làm cho Thủy cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Quán thuê thêm một cậu phụ bếp trẻ, chỉ mới 17 tuổi, vừa từ Thanh Hóa bay thẳng sang, bơ vơ thất nghiệp. Bố cậu ta bán hàng ở chợ lẻ ở đây, đưa cậu sang để giải quyết hoàn cảnh kinh tế cho cả đại gia đình. Thăng bé làm việc rất chăm chỉ và học việc rất nhanh. Cứ đến sáu giờ tối là Thủy lại vét hết đồng tiền trong túi, bỏ chạy về nhà mặc cho cả hội tự nấu tự bán cho đến giờ đóng cửa. Về đến nhà là nhanh nhẩu nấu nướng, bày biện lên bàn rồi chui vào tắm thật nhanh để kịp ra vừa ăn vừa cùng xem chương trình thời sự lúc bảy giờ với Tùng. Họ vừa ăn vừa nghe thời sự và bàn luận. Nói chính xác là Tùng nói và Thủy ngồi nghe. Ăn xong, dọn dẹp xong thì họ lên giường nằm xem những chương trình du lịch, hay khoa học thường thức với cơ man nào là đề tài hay. Hai người họ đều cố tận hưởng thật nhiều cái tuần lễ ngắn ngủi ấy.

- Chị bỏ về mà không bảo gì làm em lo quá. - Hà gọi điện xuống

- Chị xin lỗi. Tại vì chị thấy không vui nên về sớm.

- Lão Tùng cũng về với chị à ? - Hà hỏi. Thủy lúng túng không biết trả lời sao, nói lảng sang chuyện khác.

Cả mùa xuân Thủy ở tịt dưới này. Quán bán ngày càng đắt khách vì họ bắt đầu quen. Thủy đứng bếp không nổi phải thuê thêm một anh chàng người Ba Lan vừa tốt nghiệp trường nấu ăn ra đang thất nghiệp về thay chỗ. Thủy ra quầy tính tiền để quán lí. Chả mấy chốc quán bán được nhiều khách không thua gì hồi còn làm ở quán lão Cư. Hàng đêm Thủy sung sướng vượt từng tờ tiền, xếp lại cho cùng chiều để đưa cho Tùng đi đổi đô. Tuần nào cũng vậy, cuối tuần học xong là Tùng lại đón ô tô

xuống đây. Thịnh thoảng sáng thứ bảy hoặc chủ nhật Tùng lại ra đứng bán thay để Thủy nghỉ ngơi. Nhưng rồi tham công tiếc việc Thủy cũng không nghỉ được nhiều. Vì nghỉ thì Thủy cũng chả biết đi chơi đâu ngoài năm nhà. Ra ngoài quán thì còn có Tùng ở bên cạnh.

Mùa hè nắng gắt, quán nóng như đổ lửa, khách kéo hết ra đồng bàn nhựa kê ngoài sân để ngồi. Người cứ đến xếp hàng nườm nượp mua thức ăn như xem hội. Họ toàn gói vào hộp đem ra vườn, đem ra công viên, đem ra rừng ăn. Một người xếp hàng gọi cả năm sáu xuất, làm bỏ cả hơi tai. Chồng tiền đem về hàng đêm ngày càng cao. Số lãi kiếm được tính ra nhiều đến chóng mặt. Không có Tùng đem tiền lên Vác đổi, Thủy đổi tạm ở dưới này cũng được. Thiệt một chút, nhưng gần nhà. Chỉ có điều phải dồn tiền một tháng mới đi đổi một lần, và mỗi lần ở một quầy đổi tiền khác nhau, vì sợ quen mặt sẽ bị chỉ điểm cho hội cướp.

Tùng đi theo lớp sang Đức hai tháng. Thủy nhớ đến ưu tư. Căn phòng nhỏ như rộng thêm ra, đồ đạc nhiều nhưng vẫn trống trải vô cùng. Thủy mua một đồng cây về treo, cắm khắp nơi trong nhà, trông như một khu vườn thực vật nho nhỏ. Bây giờ thì Thủy mới hiểu tại sao nhà của các bà Tây lại đầy cây cối. Vì bà nào cũng sống thui thủi một mình với cái tuổi già.

Đang suy nghĩ mông lung, bỗng Thủy giật mình khi thấy Khương đang đứng sừng sững trước mặt.

- Quán bán khá quá nhỉ. - Khương nhần nhở.

Thủy luống cuống làm đổ cốc cà phê ra bàn, ướm hết cả đồng phiếu bán hàng vừa mới ghi. Cả quán loạn lên vì lẫn lộn món này cho người kia. Đám người đang xếp hàng chờ mua cũng nháo nhác thúc giục. Khương luống cuống bỏ ra một góc bàn ngồi.

Nửa giờ sau thì đám đông cũng đã vãn đi, mọi chuyện cuối cùng thì cũng ổn thoả.

Thủy bảo bếp nấu vài món ăn đem ra cho Khương, bảo Kasia ra đứng tính tiền thay, còn mình thì ra ngồi cạnh xúc cơm cho Khương. Hai người im lặng ngồi ăn cơm.

Chuyện Khương bị vợ nợ Thủy đã nghe Hà kể hôm nọ qua điện thoại. Nhưng lúc này trông Khương thảm hại đến đáng tội nghiệp.

- Em cho anh vay tạm một ít tiền làm vốn được không ? - Khương bất ngờ nói. Giọng khẩn khoản.

- Em không có nhiều. Anh thấy đấy, làm quán thì kiếm đều, nhưng không được nhiều như đánh hàng đầu. Nhưng nếu anh cần thì em sẽ cố. - Thủy nhẹ nhàng. Chuyện Khương đến vay tiền làm Thủy hơi bất ngờ nhưng Thủy không từ chối vì dù sao đối với Thủy thì Khương cũng đã có công đưa Thủy sang đây. Thủy chỉ hơi ngạc nhiên là tại sao Khương không hỏi mượn ông anh họ của mình là Phú. - Nếu cần thêm thì chắc là anh phải hỏi nhà chị Thực thôi. - Thủy ướm lời.

- Không được. - Khương lắc đầu chán nản. - Nhà ấy cũng đang nợ tứ bề. - Khương thở dài.

Câu chuyện này thì thật sự làm Thủy ngạc nhiên. Vì không hề nghe Hà nhắc đến. Nhà Phú Thực xưa nay nổi tiếng giàu có, đánh hàng lão luyện, làm thế nào mà lại nợ được cơ chứ.

- Bây giờ chỉ còn cái vỏ ngoài thôi. - Khương giải thích. - Vụ đông vừa rồi bà Thực tinh tướng, rủ chồng sang Tàu đánh quá tay, đặt hàng chục công, bây giờ vẫn nằm đầy kho. Bà Thực suốt ngày cặp kè với thằng đại diện hãng Tàu để khất nợ, ông Phú thì làm ngơ vờ không biết, ở nhà trông con.

Thủy chua chát, không biết nên khóc hay nên cười, lại thở dài.

- Thôi mình về nhà lấy tiền nhé. Anh cần bao nhiêu ?

- Độ trăm tờ. - Khương khó khăn lắm mới mở được miệng.

Bước vào trong nhà, Khương bỗng ôm chầm lấy Thủy, ghì thật mạnh. Thủy giật mình co người lại, đẩy Khương ra, bước nhanh vào bếp.

- Ở đây em có đúng mười nghìn. Anh cứ cầm lấy không phải trả lại em đâu. - Thủy mở tủ lôi gói đường xuống, moi từ trong ra cuộn tiền đô bọc trong bao ni lông, đưa

cho Khương.

Khương sững người cầm cục tiền, lúng túng không biết nói gì. Anh chàng lắp bắp.

- Đêm nay em cho anh trú tạm lại ở đây có được không ? Giờ này chắc hết xe về Vác rồi.

Thủy miễn cưỡng gật đầu.

Buổi tối Khương biết ý trái đêm nằm xuống nền nhà, nằm co quắp như con tôm mùa lạnh.

Chiếc giường rộng, lẽ ra để Khương lên nằm cũng được nhưng Thủy mặc kệ, ngủ một giấc cho thoải mái. Cho đến giờ này Thủy vẫn thấy mình có lỗi với Khương, nhưng sau khi đưa cục tiền cho gã Thủy cảm thấy như trút được một món nợ. Số tiền ấy quá đủ để trả lại tất cả những gì mà Khương đã chi ra để đưa Thủy và hai bà cháu bé Thảo sang đây. Nếu tính cặn tâu ráo máng thì lẽ ra Khương phải còn nợ Thủy nữa. Ở bên này có một đôi tình nhân mà cứ mỗi lần gã đàn ông ngủ với bà bồ lại phải trả cho bà ấy năm mươi zua gọi là lệ phí. Chuyện buồn cười thế không hiểu có thật hay lại là tin đồn nhưng được cái ai cũng truyền miệng nhau, đến nỗi mà chả ai còn nhớ đôi ấy là đôi nào nữa. Thủy nhoẻn miệng cười sung sướng, vươn tay đẩy người ra cạ cái giường rộng, chìm vào giấc ngủ say.

Nửa đêm gần sáng Khương bỗng trèo lên giường, từ sau lưng ôm chặt lấy Thủy. Hai bàn tay thềm khát bầu chặt vào bầu vú căng, hai chân kẹp chặt lấy chân Thủy. Thủy tỉnh giấc, sợ hãi, cuống cuống chống cự. Cả cái thân hình xương xẩu, kinh tởm của Khương vẫn cứ ngoan cố bám chặt lấy Thủy. Thủy dùng hết sức mình đánh cùi tay thật mạnh vào sườn Khương. Gã ta ộc lên một tiếng vì đau. Hai cánh tay bỗng nổi lóng. Thủy vùng dậy rút chân ra đạp thêm một đạp thật mạnh nữa vào người Khương. Gã đàn ông bắn mạnh như một súc thịt xuống nền nhà nghe đánh ục ục. Thủy sợ hãi vợ vội chần chạy vào buồng tắm khóa trái cửa lại, người run bần bật như con thú đang bị truy đuổi.

Khương vẫn nằm bệt dưới đất trong cơn thất vọng ê chề. Gã gượng ngồi dậy, xoa xoa chỗ móng đau, mặc quần áo, vợ cục tiền vào túi rồi khoác áo đi ra bến xe. Lúc bước ra cửa gã đâm mạnh vào cái gương to treo trên tường để trút đi nỗi bức tức và trả thù vật theo quán tính của một kẻ tiểu nhân. Gương vỡ rơi xuống đất kêu loảng xoảng trong đêm vắng nghe thật ghê rợn. Thủy quần mình chặt hơn nữa trong lớp chăn dày ấm áp. Nghe thấy tiếng cửa sập vào nhưng Thủy cũng không dám ra ngoài. Cô thiếp đi trong cái bồn tắm cho đến lúc chuông đồng hồ báo thức ngoài phòng khách réo khe khẽ sau lớp cửa nhà tắm.

Thủy vùng dậy đánh răng rửa mặt, xong he hé cửa nhìn quanh xem có chắc là Khương đã đi khỏi chưa, rồi mới dám bước ra ngoài thay quần áo để đến quán. Lúc bước ra cửa bà hàng xóm tốt bụng đã giữ lại hỏi chuyện về những thứ tiếng động trong đêm, Thủy chỉ lắc đầu bảo không có gì, tấm kính treo trên tường bỗng dưng rơi xuống đất vỡ tan.

- Điềm xấu đấy. Mà phải cẩn thận cửa nẻo không thì có cướp hoặc mất trộm đấy. -

Bà già cẩn thận nhắc. Bà này vốn chúa mê tin.

Thủy cười, cầm lấy tay bà già lắc lắc để trấn an. Câu chuyện xảy ra hôm qua đã làm cho Thủy vững tin hơn trong những ngày sắp tới.

Tùng về. Đem cho Thủy bao nhiêu là quà. Thủy không quan tâm đến chúng nhiều bằng chính Tùng. Tùng là món quà quý giá nhất cho Thủy sau hai tháng chờ đợi.

Thủy có bao nhiêu là chuyện đang chờ để kể cho Tùng nghe. Hôm ấy Thủy bỏ việc ở quán cả buổi để ở nhà với Tùng, say sưa nằm cạnh Tùng để nghe Tùng kể chuyện đi chơi. Đôi mắt sáng của Tùng ánh lên sự thông minh mỗi khi anh kể đến những thành tựu khoa học mà anh vừa được tiếp nhận từ cái thế giới khác hẳn cái thế giới mà loài người đang sống đây, của cái thế giới mà sớm nhất cũng phải năm năm nữa người ta mới đạt được, vì hiện nay vẫn đang nằm trong phòng thí nghiệm. Tùng say mê kể về kĩ thuật điện thoại chi đó mà những máy điện thoại cầm tay ngày hôm nay không chỉ truyền được cả hình ảnh của người nói chuyện, mà còn xem được cả TV, liên kết

mạng Internet... Thủy chả hiểu mô tê chi hết nhưng nằm nghe hết từng chữ phát ra từ cái giọng nói ấm áp của Tùng. Chẳng có dịp để kể chuyện của mình, nhưng Thủy vẫn cảm thấy sung sướng và thỏa mãn cho sự chờ đợi, nhưng nhớ bao ngày qua. Lời bà già nói quả nhiên hiệu nghiệm. Khoảng một tháng sau đó, đang ngồi đọc báo ở quán thì bà già bỗng hốt hải chạy ra gọi về:

- Mày về ngay đi. Có một bọn Việt Nam vào nhà mày ăn trộm.

Thủy bàng hoàng hết cả người.

Viên cảnh sát đứng trước cửa lễ phép chào Thủy. Trong nhà là ba gã Việt Nam bị còng tay vào lò sưởi. Một gã trong đám ấy là Khương.

Thủy sững sốt nhìn quanh, không thốt lên lời. Tất cả các chậu cây cảnh đều bị đập vỡ và bóp vụn đất ra để tìm tiền. Thảm dưới nền bị lật tung lên, đồ đạc trong nhà bị xê dịch lung tung. Gối và đệm bị rách nát. Cả gia vị trong bếp cũng không ngoại lệ. Chai nước mắm bị đổ ra bồn rửa bát, bốc mùi ra khắp nhà. Thủy nhăn mũi, ngượng nghịu với những người Ba Lan, mở nước tổng ngay cái đồng mùi ấy xuống cống.

- Tao thấy động lịch kịch trong nhà mày nên gọi cảnh sát đến kiểm tra, cho nên mới bắt được bọn này. Thấy chưa. Tao đã bảo là điềm xấu mà. - Bà già sung sướng kể công.

- Bà có mất gì không ? Chúng tôi tạm đem ba người này về đồn. Chốc nữa mời bà ra đồn để cho lời khai. - Viên công an lịch sự nói rồi chia tay.

Thủy ngồi phịch xuống cái ghế sa lông rách nát, đầu óc rã rời không còn hiểu được gì nữa. Kẻ trộm là Khương sao ?

Chán nản, Thủy gọi điện cho Tùng để hỏi.

- Nếu Thủy không phát đơn kiện thì họ sẽ không bị đi tù đâu. - Tùng giải thích và chỉ dẫn cách giải thoát cho ba người kia.

Thủy không nỡ bắt họ vào tù ở cái đất Ba Lan này, vì chẳng nào thì cũng là những người đồng hương của mình. Nhưng thật không may cho họ, ở Sở cảnh sát Thủy được báo cho biết chả cần Thủy làm đơn kiện ba người này cũng bị trục xuất về Việt Nam vì chả có giấy tờ hợp pháp. Cả ba bị đưa về trại tù chờ ngày lên máy bay. Số tiền kiếm được vẫn còn nguyên không mất mát gì. Sau hôm nghe lời bà già phán Thủy cũng thấy rờn rợn mỗi khi chỉ có một mình ở nhà cho nên đã thuê một cái ngăn cất tiền ở ngân hàng để cứ vài ngày lại đem tiền đến cất. Đúng hôm qua Thủy lại vừa đến đấy xong cho nên ở nhà chả còn lại đồng nào ngoài ít tiền xu lẻ rơi vãi trên bàn. Thủy ngồi thừ ra mất vài ngày vì choáng. Hôm nào cũng tính tiền nhăm lẩn lung tung hết cả lên. Cũng may dân ăn ở đây đa số là khách quen, họ đều nhớ giá cả, tính sai là họ nhắc ngay mà không phàn nàn gì cả. Và rồi chuyện cũng qua đi. Ngày nào cũng hết bò xào măng lại gà chua ngọt, chuyện gì cũng mau chóng biến mất khỏi bộ nhớ của cái não bộ ngày càng thu hẹp lại. Cánh cửa duy nhất mở Thủy ra với thế giới bên ngoài là chương trình thời sự trên TV, vài tờ báo tiếng Việt, và Tùng.

Một năm mau chóng trôi qua không có gì đặc biệt xảy ra. Mùa thu lá vàng, mùa hè rực rỡ, hay mùa đông băng giá cũng chỉ thoáng thoáng lướt qua. Chỉ có bốn bức tường của quán và bốn bức tường nhà là nhập vào đầu mà thôi. Thủy nhắm mắt cũng vẽ ra được từng vết đen, từng chỗ loang lổ trên tường nhà, hay từng khe hở giữa các tấm vách nhôm của quán. Hàng ngày Thủy bán hàng như một cái máy, liên tục nhắc lại cái điệp khúc muôn thuở: - một gà cay, hai bò nầm, một xuất nem, một gà đầu bò...

Chỉ có tiền là tích lại ngày càng nhiều. Thủy đã gửi về nhà nhiều lần rồi mà số tiền ở đây vẫn còn lại kha khá. Tiền nhiều, Thủy chả biết dùng để làm gì. Nhà thì ở ngay sát cạnh, chả cần mua ô tô. Nhà ở Việt Nam thì vừa gửi tiền về xây lại xong. Tiền của bé Thảo thì bà đã gửi vào một tài khoản ngân hàng cất đấy. Tiền của mình Thủy cắt ra một ít để đi sửa lại vết sẹo trên mặt. Bác sĩ Tây họ làm rất giỏi, cả một vết loang to kéo dài kéo dài lại chỉ còn một vết thắm nho nhỏ để nhắc chỗ ấy trước đã từng có một vết thương nặng nhất. Thỉnh thoảng nhớ Tùng Thủy lại về Vác thăm, ngủ lại trên chiếc giường có mùi nước hoa đàn ông quen thuộc.

Hà và Trung chuẩn bị làm đám cưới, mời Thủy đến dự. Đám thực khách quen thuộc từng gặp trên sân thoi không còn bàn tán chỉ trở về Thủy nữa. Họ ngợp trước số tiền mà Thủy đã kiếm được trong hai năm qua. Trong lúc buôn bán ế ẩm, hàng đánh sang chuyển được chuyển không, giấy tờ lại khó khăn, chi phí ngày càng cao, không ít kẻ hết vốn, thì Thủy lại có được tất cả những gì họ mơ ước. Mỗi tháng kiếm vài chục tờ, tháng hè cao điểm có đến hơn trăm tờ, thẻ định cư không cần phải chi tiền cũng có vì cái quán của Thủy là cái quán Việt Nam duy nhất ở cái thành phố ấy, khách hàng nhiều người là công chức nhà nước, là nhân viên phòng visa, sẵn lòng giúp đỡ. Rồi bà hàng xóm nhà Thủy, cả bà chủ nhà cũng từng là cán bộ cao cấp của thành phố, thế là bao nhiêu lời nhận xét tốt cứ gộp thêm vào làm tăng thêm sức mạnh của lá đơn xin thẻ. Công việc của Thủy cũng an nhàn hơn trước. Quán mở rộng sang bên cạnh, lại thuê thêm nhân viên, và xây dựng lại với hệ thống máy tính quản lí, Thủy chả phải làm gì nhiều ngoài việc trông coi và đôn đốc nhân viên. Nhưng tính Thủy vẫn như ngày trước, thỉnh thoảng nhiều việc vẫn lẫn xả vào làm không hề ngần ngại. Cái vụ Thủy không kiện Khương về tội ăn trộm cũng làm nhiều người ở đây đánh giá, thay đổi suy nghĩ về Thủy, quên đi những lời đồn xấu xa trước kia. Thế nhưng Thủy vẫn không cảm thấy vui vẻ. Thủy cần một mái nhà. Thủy cần có Tuấn, cần có bé Thảo ở bên mình. Tình yêu với Tùng sau giai đoạn bốc cháy cũng lạnh nhạt dần. Chủ yếu là do Thủy giữ khoảng cách, không muốn Tùng vì mình mà phải bỏ đi cái tương lai tươi sáng của mình.

Phần kết

Tốt nghiệp đại học, Tùng được nhận vào một trường đại học ở Louvain - Bỉ để nghiên cứu luận án Tiến sĩ. Sau đấy Tùng về Việt Nam đi dạy rất được giới chuyên môn kính nể, khen ngợi, và đề bạt lên chức phó khoa.

Vài năm sau đó tôi gặp lại cô Thủy ở đảo Creta - Hi Lạp trong một chuyến du lịch. Thủy mở một quán ăn nho nhỏ bên bờ biển chuyên nấu các món châu Á cho dân địa phương. Bé Thảo đã lớn rất xinh đẹp sau giờ học thỉnh thoảng lại ra quán giúp mẹ trông sổ sách. Bà Lan, mẹ Thủy, suốt ngày chỉ quanh quẩn trong khu biệt thự nhỏ cạnh quán, chăm chỉ tưới tía những cái cây cảnh tuyệt đẹp của vùng bờ biển Địa Trung Hải, trò chuyện với con chó béc-giê giữ nhà. Tuấn có một cầu tàu nhỏ ngay cạnh đấy với vài chiếc du thuyền cho du khách thuê. Phải. Đúng là cái cậu Tuấn ấy. - Anh ấy sang Ba Lan tìm em. - Thủy kể lại. - Lúc sang Hồng Công anh ấy mua được một cái tên giả và một quyển hộ chiếu Anh. Sau nhiều vụ buôn lậu liều lĩnh sang Trung Quốc thì anh ấy có được một số tài sản rất lớn. Về Việt Nam gặp mẹ em mới có được địa chỉ của em ở Ba Lan, và thế là bay ngay sang. - Thủy ôm lấy cánh tay của người chồng khỏe mạnh, da rám nắng. Tuấn cười trần ngời bên cạnh, đeo kính nhìn ra biển, miệng nở một nụ cười hiền hậu, ôm choàng lấy vợ. Trông họ thật hạnh phúc.

Suốt một tuần lễ ở Creta Thủy đã kể cho tôi nghe những ngày tháng lưu lạc ở Ba Lan. Tôi ghi vào gần hai mươi cái đĩa MiniDisc và đặc kín hai quyển vở học trò để viết lại tất cả vào trong quyển truyện này. Hai vợ chồng họ sống bên nhau rất đẹp đôi. Chiều chiều Tuấn lại lái chiếc du thuyền trị giá có đến 200 nghìn đô của mình chở vợ con ra biển ăn tối ngắm mặt trời lặn. Trong nhà của họ là vô số những bức vẽ của Tuấn. Lúc sang Hồng Công Tuấn vẽ nhiều lắm, vẽ để giải thoát những cơn sợ hãi, để thoát khỏi các mối ưu phiền bế tắc sau những chuyến buôn lậu vào lục địa. Nhìn vào cặp mắt trũng sâu của người vẽ ra những bức tranh cuốn hút ấy, tôi biết cuộc đời của Tuấn cũng có rất nhiều những sóng gió trong những ngày tháng lưu lạc sang Hồng Công. Nhưng Tuấn rất ít nói, và hẹn lại tôi trong một dịp khác sẽ kể về mình. - Anh ấy cũng chả kể mấy cho em nghe. Mà em cũng không tò mò. Được sống bên anh ấy là em mãn nguyện lắm rồi. - Thủy tâm sự. - Hôm anh ấy đến quán em mừng

quá đến rơi cả đĩa thức ăn xuống đất, chạy ra ôm chầm lấy anh ấy mà khóc đến khô cạn cả nước mắt. Khóc có đến hàng giờ không ngừng được ấy. Lúc đó anh Tuấn đã đến ngắm chỗ bãi biển này rồi. Anh ấy hỏi ý em có muốn sang Hi Lạp sống hay không. Em chả cần suy nghĩ gì cả, đồng ý ngay. Em sang lại quán cho cái Hà, được một ít tiền đem sang đây dựng lại cái quán này. Vẫn lấy tên Mai Thảo. Còn của anh Tuấn là tất cả cái cơ ngơi này đây.

- Thế Thủy còn nhớ Ba Lan không ?

- Em chả nhớ gì cả. Thịnh thoảng có người Ba Lan sang đây du lịch em vẫn nói tiếng Ba lan với họ làm họ ngạc nhiên lắm. - Thủy cười phá lên vui vẻ. Nhưng khuôn mặt thanh tú ấy bỗng nhiên lại chợt nhúu lại, vết sẹo nhỏ trên má run run. - Nhưng thịnh thoảng hàng đêm nó vẫn trở về trong giấc mơ. - Giọng Thủy trầm hẳn xuống. - Những giấc mơ hãi hùng, mà trong nó lúc nào cũng có tuyết phủ, có băng giá, cửa vào mặt, lạnh buốt, đau đớn.

Tuấn ôm lấy vợ, ngón tay nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ vừa ứa ra trên mắt Thủy. Bầu trời bỗng hửng sáng ánh hoàng hôn. Bờ biển Địa Trung Hải quanh năm nắng ấm. Chiếc du thuyền màu trắng quay mũi hướng về phía tòa biệt thự trên đồi, lướt đi nhẹ nhàng trên những cơn sóng nhỏ xanh thẳm.